MIHAI EMINESCU

Avatarii Faraonului Tlá

Nuvelă fantastică finalizată de

AUREL CĂRĂŞEL

Colecţia Science-Fiction #69

PAVCON

AVATARII FARAONULUI TLA

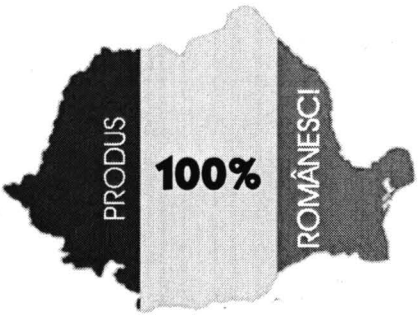

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # FANTASY # **FANTASTIC** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

69

Mihai Eminescu / Aurel Cărășel
Avatarii Faraonului Tlá
Inima de opal a Faraonului Tlá

© 2019, Editura PAVCON
© 2019, Aurel Cărășel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
EMINESCU, MIHAI
Avatarii Faraonului Tlá / Mihai Eminescu ; proză fantastică finalizată de Aurel Cărășel - Bucureşti: Pavcon, 2019
ISBN 978-606-9057-33-9

I Cărășel, Aurel

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Foto copertă: **Bernice Tong** *(Unsplah)*
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-33-9

MIHAI EMINESCU

Avatarii Faraonului Tlá

Nuvelă fantastică
finalizată de
AUREL CĂRĂȘEL

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul; #2 Secretul emisferei; #3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța; #4 Scornituri spăimântătoare; #5 Rangkook; #6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca; #7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus; #8 Erezia egumenului Glicherie; #9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic – IVA 1; #10 Forțe ale Naturii 1, Moartea Vie; #11 O tragedie cerească; #12 Cetiți-le noaptea; #13 Marginea curcubeului; #14 Incredibila aventură a cuviosului Achim; #15 Praf 1, Praf ; #16 Manuscrisul episcopului Petronius; #17 Steaua fulgurantă – IVA 2; #18 Un român în Lună; #19 Oameni pe care i-am cunoscut 1; #20 Sawtooth; #21 Rău de spațiu Omul fără nume; #22 Progradia; #23 A doua Lună a Pământului; #24 Dialogul păsărilor; #25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei; #26 Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar; #27 Therra; #28 1944 – Ein Freak; #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2; #30 CdT 1 – Bacteria nemuririi; #31 CdT 2 – Cârligul spațial; #32 CdT 3 – Poarta mânturii; #33 RSA – Furia fiarelor; #34 RSA – Marile migrații; #35 Olympus Mons; #36 RSA – Noaptea lemurienilor; #37 Praf 2, Atingerea sălbăticiei; #38 RSA – Auro Luck; #39 Războiul Celestinei; #40-49 Aripile Albastre; #50 Sânge, Metal și Speranță; #51 Decadența sufletelor noastre; #52 Alte povestiri spăimântătoare; #53 Forțe ale Naturii 2, Mrejele Focului; #54 Războiul Eleninei; #55 Casa din altă viață; #56 Dinosauria; #57 Mercenarii 1 – Războiul pietrelor; #58 Învățătorul; #59 Noaptea orașului ilustrat; #60 Praf 3; #61 Saurianul de metan - IVA 3; #62 Artefactul; #63 Casa fără cărți; #64 Apophis; #65 Parlamentul; #66 RSA – Hora hoiturilor; #67 Dragonul fără aripi; #68 RSA – Judecata de Apoi; #69 Avatarii faraonului Tlá; #70 RSA – România sub Asediu; #71 Efectul Metamorphis; #72 Dicționar de Enigme și Mistere; #73 Elogiu muncii de partid; #74 Insula pescărușilor; #75 Aurul beznei; #76 București, 2058; #77 Încăpățânarea Timpului; #78 Deocamdată... enigme; #79 Tunelul de la capătul lumii; #80 Ultima frontieră; #81-83 Istoria Literaturii SF; #84 Orașele caracatițelor; #85 Europa benzilor desenate 2; #86 Confesiunile Omului-câine; #87 Mercenarii 2, Luptător cu Moartea; #88 Oameni goi pe străzi; #89 Omul cu masca de cobalt – IVA 4; #90 RSA – Tg. Jiu '59; #91 Iarna păscălierului; #92 RSA – Reziduuri cronozofice; #93 Adam; #94 Între lumi; #95 Colivia sufletelor; #96 Egal cu tine însuți; #97 Nebunul alb; #98 Cealaltă regină; #99 Fiara; #100 Socrate, Magic!; #101 Curtezana onestă și astrologul; #102 Puterea științei; #103 Oameni pe care i-am cunoscut 3; #104 Războinicii lumii de dincolo; #105 Lupi și mere stricate; #107 RSA – Marșul fantomelor; #109 Întoarcerea Vrăjitorului; #110 Blestemul celor patru fantome; #111 Trovantul; #113 Conspirația apei; #115 Pe șapse iulnie, în Austrialia; #116 Castelul; #117-#118 Proiectul Morphem

Avatarii Faraonului Tlá

de Mihai Eminescu

Sara... sara... sfânta și limpedea mare își întinde pânzăriile transparente de azur sub luna care-n nălțimea depărtată a cerului trece ca un mare măr de aur neținut de nimic în eterul albastru... pustiile Nubiei lucesc verziu-sur ca câmpii de gheață pe care a căzut o ninsoare ușoară și Memfis, divina Memfis, își ridică colosalele ei zidiri ninse de lună în depărtarea țării... pare că-ntr-o noapte de vară ar fi nins deodată o pulbere de diamant peste toată lumea și urmele acelei străluciri ar fi muiat și-ndulcit aerul cel dulce al Egipetului, și numai Nilul își leagănă mișcătoarele și lungile lui maluri de papură pintre care curg oglinzile lui mari, care reflectă lumea cerului și parecă apele lui, mișcându-se una peste alta ca lințolii de cristal mișcător, sună în adânc cântarea cântărilor. Ușor zboară luntrea mică și neagră asemenea unei cugetări printre tablourile mărețe desfășurate de o parte și de alta a râului... orașe vechi ce-și construiesc zidirile lor sure și colonadele lor infinite în lumina nopților, piramidele – morminte de regi – crânguri de palmieri și numai păsări

călătoare străbat cu aripile-ntinse, într-un lung triunghi, adâncimile fără de margine... unde merg? unde?

În luntrea neagră e culcat, și capul lui mare în perini de mătasă, bolnavul rege Tlá; în jurul naltei sale frunți – o cunună de flori de mac... de flori a uitării și a somnului...

Peste vecinicia undelor zboară luntrea lui, până ce dintr-o parte și dintr-alta a Nilului se ridică grădinile pendente... Două pe maluri, deasupra lor, ca pe umeri de munte, iarăși două, și-n nălțimile cerului iarăși două... Erau scări uriețești ridicate la soare, și fiecare treaptă era o grădină lungă, întinsă și toată lumea lor repezită pas cu pas la cer s-adâncea ca-ntr-o oglindă pas cu pas în infinitul Nilului... Grădinile pendente întoarse străluceau adânc-adânc în râu și printre ele părea că trece luna ca o comoară în fundul apelor. Luntrea se opri la mal... Regele se dete jos palid și adâncit și se pierdu în umbra naltelor bolți de frunze a grădinilor, trecu în lumina lunii și umbra lui se zugrăvea pe nisipul cărărilor ca un chip scris cu cărbune pe un lințoliu alb. În fruntea grădinii cei mai nalte era palatul lui, cu cupola rotundă, cu șiruri de coloane sure, cu bolți uriețești...

Erau atât de mari acele zidiri încât regele păru un gândac negru, ieșit în lumina nopții, care suia scările și trecea prin bolțile palatului.

El intră într-o sală mare: Memfis era la picioarele lui... orașul infinit cu cupolele albe... a cărui ocean de palate uriețești, a cărui strade largi pavate cu pietre lungi și albe, a cărui grădini de palmieri forma un tablou la care se uita

uimit și adânc... I se părea că spiritul Universului visează – el, căruia un pământ cu imperii i-e un grăunte – și că visul său măreț e pentru ăst' moment Memfis... Bolțile ferestrelor i se arcau înalt deasupra frunții... Bolta salei era scrisă de jur-împrejur cu zodiile cerului... pe murii nalți erau chipurile zugrăvite a regilor Egipetului.

El gândea... Ce umbre urieșești treceau în închipuirea sărmanului muritor care-ntr-o lume atât de măreață se simțea atât de mic, ca o furnică ce plutește pe o frunză tremurătoare pe suprafața Nilului... Deodată peste fereștile înalte căzură lungi perdele roze... și el rămase în sala întinsă într-un întuneric trandafiriu, îngreuiat de lumina lunii ce plutea asupra Egipetului. Memfis dispăru de sub picioarele lui... el rămase singur, cu gândirile lui negre... Noaptea tăcea... El se primbla pin umbra trandafirie a sălii în talerul lui negru-strălucit... apoi scoase din sân o fiolă cizelată dintr-un singur ametist, luă o cupă săpată dintr-un carniol mare, pe care o umplu cu apa sântă a Nilului... Destupă fiola și turnă trei picături ca cerneala din ea peste apa din cupă și apa deveni încet-încet întâi galbenă ca un aur diafan, apoi roză ca cerul aurorei, apoi albastră și adâncă ca albăstrimea cerului.

El se uită mult în pahar și părea că vede lucruri ciudate în metamorfozele colorilor lui... Într-adevăr i se păru că vede în aurul diafan, în fund, o muscuță de om, c-o cârjă în mână, bătrân și pleșuv, dormind cu picioarele-n soare și cu capul în umbra tinzii unei biserici... În apa roză văzu parcă un peștișor vioriu care semăna cu un tânăr frumos... în apa viorie văzu un om sinistru și rece, cu fața de bronz...

— Peste cinci mii de ani, șopti el surâzând... O, Rodope, Rodope! Deschise o ușă mare și intră într-o sală a cărei podea era o unică oglindă de aur... sală fără acoperământ... deasupra, cerul cu toate oceanele de stele... în oglindă, cerul cu toate oceanele de stele... I se părea că e un greier amărât suspendat în nemărginire...

— Isis, strigă el spre oglindă... Isis, apari! Tabla se-nnegri și deasupra-i apărură scrisori albe... chipuri de oameni și animale... Palatul întreg se cutremură lin.

— A sosit ora morții mele... zise regele, ca și când ar fi vorbit cu el singur... aștept să-mi spui adevărul... Nu-mi zugrăvi chipuri trecătoare... care să mă facă a crede că suntem numai pulbere...

Un râs clocoti pin toată sala...

— Ce râzi, zise regele întunecos... mie nu mi-e a râde, demone... voi adevăr, nu batjocură...

— Pulbere? răspunse un glas din oglindă cu o rece și cruntă expresie de ironie... pulbere?... te-nșeli... ce ești tu, rege Tlá? Un nume ești... o umbră! Ce numești tu pulbere? Pulberea e ceea ce există întotdeuna... tu nu ești decât o formă prin care pulberea trece... Ceea ce-nainte de doi ani se numea regele Tlá este atom cu atom altceva decât ceea ce azi se numește tot cu același nume...

— Chipul tău, Isis... Pe tabla neagră se zugrăvi un cerc mare roșu... de acest cerc erau aninate ființe ca o scară... Jos, minerale în care plantele își duceau rădăcinile... animalele își duceau rădăcinile în plante, omul în animale; minerale în om, plante în minerale, animale în plante, omul în animale, și pin toate aceste forme tremura cercul roșu și făcea să joace formele negre pe firul ei roșu...

— Am înțeles... Oglinda se auri... și cerul se adânci în infinitul ei... Regele se văzu iar... o clipă suspendată...

— O, Rodope! Rodope, murmură el trist. Ce am numit eu Rodope ?... o umbră.

Regele ieși și trânti ușa după sine... Oglinda singură se-ncreți ca suprafața unui lac... glasuri se certau în fundul ei ca sfada valurilor... Chicot și plâns... țiuit, urlet... suspin și un glas mare începu să râdă pin tot haosul de glasuri mici...

— O, inamicul meu cel mare... spunea un glas ce umbla prin sală... Piramide și temple, orașe și grădini suspendate puneți contra pasurilor mele... Râd de voi, regi ai pământului, râd de voi... Ce căutați a prinde eternitatea în niște coji de piatră, care pentru mine sunt coji de alună... În mine, în pieire și renaștere este eternitatea... Voi... o umbră ce mi-a plăcut a zugrăvi în aer... voi vreți să mă prindeți pe mine... Nebuni!

Apoi se limpezi oglinda și eternitatea din cer se uită în ea însăși... și se miră de frumusețea ei.

În singurătatea pustiilor se-nălța piramida sură cu fruntea ajungând nourii... Luna o ningea, încât părțile lovite de ea păreau de zăpadă, părțile umbrite păreau de cărbune, și lungă, țuguietă, gigantică, se-ntindea pe nisip umbra piramidei. Regele își făcu drumul pe dunga umbrei, un punct negru mișcător, până ce veni în apropierea ei. Deschise o ușă c-o cheie de aur, o închise iar după sine... și cu asta închisese porțile lumii după el... era singur, singur într-un mare mormânt... El aprinse o faclă... Înăuntru se-ntindeau colonade, chipuri de zei abia lovite de lumina

roșie a făcliei, a cărei raze treceau fulgerătoare pe chipurile uriețești și negre de zei în umbra umedă a columnelor, încât părea că după fiece piatră, din fiece umbră sclipesc ochi siniștri, izvoare subțiri roiau de sub picioarele zeilor și se pierdeau în pământ... din când în când flacăra roșie a făcliei, izbucnind mai tare, zvârlea dungi de lumină în deșertele hale, prin arcadele sumbre și sure, prin columnele reci... și nimeni, nimeni în acest lăcaș al morții.

Deodată apăru Tlá... El zvârlise ușa mormântului după sine, între el și lume... fața sa mare și palidă, ochii lui adânci și scânteietori, mersul său mândru, talarul negru ce-i curgea în cute splendide de umeri în jos... astfel sta aspru zugrăvit în lumina cea roșie a făcliei. Ți-era frică să privești în fața lui... al acestui singur muritor în halele mari și deșerte a morții... Dar mai era el viu...? Puțin era și avea să-și rezime capul, greu de cugetările unui imperiu, pe perina păcii eterne... Eterne? Ah, nu cuteza s-o spere.

El umbla ca-n vis... umbla pe o generație de oameni... un sărman visător sfărâmat de durere, doritor de moarte... El deschise repede ușa de la o treaptă ce ducea sub piramidă, luă făclia... și adânc departe sub piramidă se vedea sticlind un plan negru și strălucit... Parcă un ocean se mișcă mut sub piramidă... El privi în jos...

— O, lac! în curând vei cânta la capul meu cântările... El coborî scările jos, mai jos, ca și când s-ar fi coborât în fundul unei mine... și-n adânca depărtare îl vedeai lângă un lac. Razele făcliei n-ajungeau departe... O parte a apei se roși de lumină și-n mijlocul lui se desemnau formele

negre și fantastice ale unei insule acoperite de o dumbravă...

Regele sui scările unei urne de piatră înaltă cât un palat... El aruncă făclia-n urnă... Ca și când o domă s-ar fi aprins deodată în mijlocul nopții adânc negre, astfel s-aprinse fluidul din vas și ilumină toată hala mare ca o boltă a cerului de sub piramidă, lacul ce strălucea, insula cu boschete verzi, cu straturi de flori palide și înalte, cu cărările acoperite cu nisip de argint... era o grădină frumoasă în mijlocul unui lac subteran... Numai fumul gros se-nălța din văpaia vasului și se spărgea sus, sus de bolta subteranei.

Regele coborî iar la malul lacului... un podiș de prund, peste care apa trecuse, ducea la insulă... El mergea pe cărare... apa-i ajungea până la genunchi... mișcările lui nășteau cercuri murinde pe suprafața apei și poalele mantiei ajungeau în apă. Ajunse la insulă... În lumina roșie... pin umbra neagră a arborilor, pe lângă lungile straturi de flori, el merse până ajunse în mijlocul insulei.

Pe un piedestal scund erau două sicriuri... În unul era întinsă o femeie cu chipul de ceară... rozele roșii împletite în jurul frunții contrastau cu fața palidă și moartă... Ochii cei mari închiși, fața trasă și slăbită, pleoapele-nvinețite peste ochii înfundați. Haina ei trecea din toate părțile peste marginile sicriului și ajungea la pământ... Mâinile reci, transparente de albe, cu degetele lungi și subțiri încleștate peste piept... Era un cadavru de-o spăimântătoare frumuseță...

— O, Rodope, zise el îngenunchind la sicriu și plecându-și fața plină de lacrimi la pieptul ei. Cum te iubesc!...

De ce-ai murit?... Nu ți-am spus să nu mori... nu te-am rugat... copilă? Vezi tu flacăra lămpii uriețești... vezi tu grădina ce-ncunjură sicriul tău... vezi tu coroanele regilor atârnate de crengile acestor arbori?... O, de le-ai vedea... de-ai putea să deschizi ochii tăi cei mari, să mă privești până ce voi muri lângă tine... căci voi muri-n curând... Rodope! Te urmez în noaptea de unde nu-i reîntoarcere... Cerul cu stelele lui, Nilul cu eternele-i unde... divina Memfis... generații vor plânge... și eu mor... mor, căci ai murit tu, palidul meu copil... copilul meu... al meu...

El apăsă fruntea de mâinile ei unite... întuneric... o negură rece cuprinse creierii lui, i se părea că Rodope îl cheamă din depărtare, făcându-i semne c-un ramur de finic... el simțea că bătăile inimii i se răresc... simțea storcându-i-se viața din sân... simțea că... nimic... nimic.

El murise cu fruntea plecată pe pieptul ei. Flacăra uriețească mai pâlpâia în aer, de făcea să joace în razele-i roșii, să dispară și reapară fantastic toată lumea subteranei... apoi se stinse, și un întuneric adânc, fără întindere, mut, domni peste sfârșitul unui om.

Era ca și când toată măreția trecuse ca un vis iluminat de-un fulger pe dinaintea ochilor și nu rămăsese decât un întuneric asemenea celuia din somnul fără de vis, un întuneric fără spațiu și fără timp.

— Nu-l lăsa! Sfrrr! După el, băieți!... Hahaha... Și copiii desculți, cu pălăriile lor mari, fugeau de le pocneau călcâiele după un cerșitor bătrân și trențăros, cu fața speriată și cu barba zburlită.

Azvârleau pietre după el... și el plângea, sărmanul idiot, și striga din toate puterile:

— Cucurigu!... Un franciscan tânăr și palid trecu pe lângă el... el s-aruncă la picioarele lui și-ncepu să-i sărute poalele rasei și-și ridică mâinile plângând spre el...

— Copii răutăcioși și fără de milă!... strigă franciscanul c-o voce tare și sonoră, nu vi-i rușine să chinuiți un biet idiot... un cerșitor... nu vedeți cum plânge, nu vedeți cum își ridică mâinile uscate de bătrânețe... o! blestemul lui D-zeu are să cadă pe voi!...

— Cucurigu! strigă bătrânul răgușit și tremurând de spaimă. Copiii speriați holbară ochii lor cuminți la franciscanul palid și se risipiră ca un stol de vrăbii...

Franciscanul ridică pe bătrân de la pământ și-l duse spre tinda unei zidiri mari, îl culcă binișor, puindu-i drept căpătâi sacul său... puse mâna lui frumoasă pe inima bietului idiot, care se spărgea bătând de spaimă și-ngrozire și șezu lângă el până ce simți c-a adormit... Îi puse o pâine albă alături cu capul și-apoi se depărtă suspinând... o lacrimă mare-i strălucea ochiul frumosului călugăr.

Era vechea zidire de piatră cubică a sfatului orășenesc din Sevilla unde-l depusese pe bietul cerșitor. Cerul cu întunecatul lui azur și cu soarele-i arzător se destindea asupra orașului vechi, stradele cele strâmte erau mai deșerte, era o căldură moleșitoare și nesuferită care-nfierbânta pietrele pavajului, nisipul și murii și care făcuse ca la orice fereastră să fie lăsată perdeaua... astfel încât părea un oraș orb și nelocuit, așa nu se vedea nici o ființă pe strade și pe piețe. Cerșetorul dormea cu capul în umbra murilor... adică cine știe dacă dormea numai... Umbra uscată a murilor caselor, lenea cea călduroasă a zilei, nici

o mișcare, nici un glas... ce fel murise toți oamenii în acest oraș sau dormeau... căci tot strigătul de mai înainte n-a fost decât o întrerupere a unei lungi și constante tăceri.

Bietul cerșetor adormise... Ce vise ciudate avea... I se părea că corpul lui întreg e ceva ce se poate întinde și contrage și poate lua orice formă din lume... I se părea mai întâi că i se umflă capul din ce în ce și el devine un bătrân ghebos, gras și glumeț... ori că acuși se usucă ca țârul și devine un om lung, cu ochii clipitori și mici, îmbrăcat în straie lungi negre... ori că i se umflă corpul și i se subțiază picioarele, de pare un sac de făină pus pe două fuse subțiri... Apoi simți că se contrage repede, repede și devine un grăunte mic în mijlocul unui gălbenuș de ou... Prin albuș el vede numai de jur împrejur coaja oului și se zvârcolește ca o furnicuță în centrul lui... și tot crește, crește, pare că-i înghimpă ceva umerii...

„Aha! gândi el, îmi cresc tuleii"... Apoi se simți din ce în ce crescând, acu aripile i-erau mari... era cucoș. Cucurigu! strigă el, primblându-se într-o ogradă deșartă sub un gard, peste niște bulgări de piatră și prin glod, în care-i rămânea urmele labelor ca o scrisoare de zodii... Cucurigu... Dar nu-i era bine... Îi era greu capul... creasta i-atârna în jos, ochii lui cei rotunzi ca două altițe de oțel erau păinjeniți... el își plecă capul și-l ascunse sub aripă... își ridică un picior și adormi... Dar într-un par era o cioară care tot striga: crrr! Tlá! Tlá! Tlá! crrr... Sunetele astea-l urmăreau în somn... până ce simți că nu simte nimic... părea că o tabla neagră se-ntinde naintea ochilor lui, apoi încetă și asta... apoi i se păru lui că e un punct negru, mic,

care totuna se contrage mereu, până ce n-a rămas din el... nimic. Înspre sară orașul începu să-nvie... Treceau oameni cu pasul încet pe lângă el și i se uitau curioși în față... „A murit bietul Baltazar!" gândeau ei... Veni un consilier al orașului, gândi și el c-a murit... Nu se găsi nici un popă să-l îngroape... „El fusese îndrăcit, ziceau ei, cum să binecuvântăm cadavrul unui îndrăcit"...

Doi oameni săraci se găsiră care să-l îngroape pentru câțiva reis din casa comunală. Îi săpară groapa într-un colț de cimitir. Sara, pe lună, veniră cu două scânduri bătute în cuie una de alta... Îl puseră pe ele și se uitară și ei cam așa cum se uită omul la mort... este totdeauna o simțire, nu de compătimire, dar de deșert sufletesc cea din fața unui cadavru...

— Frumos bătrân, zise unul, pare că e un împărat răsărit din povești... Pletele sure cad grele la pământ... capul mare și greu, căci morții sunt grei...

— Ah! zise cellalt... ce mai gândești și tu?... N-avem noi destule de gândit, ca să ne pierdem acuma vremea cu privirea unui mort. Pe scânduri și hai!

Ajunseră curând afară de oraș, la țintirimul cu murii lui albi și lungi, ce păreau unși cu var de lumina lunii... trecură peste pragul portiței negre, s-apropiară de mormânt, lângă care fumega încă lutul proaspăt. În fundul mormântului umed erau așezate paie... Ei îl răsturnară pe bătrân de pe scândură cu fața în jos, pe paie... aruncară înc-un braț de paie peste el... și începură a arunca pământ peste el...

— E târziu, Boromeo, zise unul, hai și ne-om duce acasă... Mâine om veni de om umple mormântul... Am aruncat destul pentru ca să nu fie descoperit...

— Hai dar! Luară lopețile de-a umere și, în noaptea cea clară, ieșiră șoptind și povestind încet din cimitir... Crucile albite se uitau în lună, florile de pe morminte fosneau mișcate de-o suflare lină, murii cei albi, ce se ridicau peste câmpia crucilor și a mormintelor, luna, ce trecea atât de palidă și dureroasă... și, de departe, orașul, cu conturele lui fantastice, cu case și turnuri, cu ferestele-i mute ce ascundeau mistere, și peste toate un lințoliu transparent de lumină albă... Numai un brotăcel trezit în iarbă sărea cu picioruşele distinse... „Tlá, Tlá", țipa el în lună și trezi un țânțar ce adormise pe pielița lui cu: Bzzz! Tlá! Acest duo solitar nu era întrerupt de nimic... numai în urechea mortului suna un greier parecă... El auzea parecă acel greier, dar nu gândea nimic... Și greierul subția glasul, de părea tremuratul glas a unei coarde de aur mișcate și tremurânde, și lui îi veni acum clar ideea aur în minte... Aur, aur... sunetul creștea nu în mintea, ci în inima lui.

Din ce în ce mintea i se ilumina... i se părea că lada de creieri este o sală frumoasă plină de flori și oglinzi, dar fără lumină încă... o muzică înceată trecu prin sală, ciudată și dulce, și el simțea ființe trecând prin sală, fete în haine albe... cu suflarea lor caldă și cu pieptul plin, și bărbați strângându-le de mâini și șoptindu-le de amor... Era o lume de semiîntunerec și mezzavoce. O candelă ardea în mijlocul sălii a cărei lumină creștea din ce în ce, din un punct ca vârful unui ac într-un licurici, din licurici într-o flamă subțire și albastră, și cu cât flama creștea, cu atât vocile s-auzeau mai tare, tot mai tare... până ce deodată în sala iluminată și plină de un aer de diamant... el auzi

râsuri tari, zgomotoase, glume, vorbe, joc... un zgomot ca-ntr-o sală de bal... Și văzu că toate sunt propriile lui închipuiri, clare can-tr-un vis limpede... El se simțea apăsat... dete paiele și lutul de pe față și se trezi într-o groapă adâncă – fără să știe cum, fără să știe cine-i el, și deasupra frunții lui cu închipuiri senine plutea sus, sus în cer, luna cea plină.

„Cine sunt eu?" fu cea întâi cugetare ce-i veni în minte. Mintea lui era clară, închipuirile erau ca formele concrete, vii și pline de viață... el avea o lume gata în capul lui, de a cărei izvoare nu-și putea da socoteală... Se găsea cuminte... și... memoria, memoria era ceea ce-i lipsea... El închise ochii, ca să rămâie în întuneric și ca, ne'nfluențat de lumea de dinafară, să cutreiere câmpul aducerii lui aminte... Era ca un orizont negru și fără de sfârșit... nimic, nimic... numai prezent avea... trecut defel... sau unul atât de tenebros încât nu vedea nimic pe el... departe, departe... ca și când într-o noapte neagră ca lumina din sticla cu cerneală... ai vedea undeva un foc arzând... Cer înnorat și negru... pământul și noaptea de nu-ți poți vedea mâna cu degetele rășchiete dinaintea ochilor... departe parecă vedea în noaptea plină a sufletului lui o antică coroană de rege.

„Ah! gândi... mă tem să nu-nnebunesc iar... căci, cum văd, ceea ce am acuma... mintea... n-am avut-o-ntotdeauna... trebuie s-o fi pierdut odată."

El ieși din mormânt după ce tocmise la loc paiele și pământul, ca să nu se cunoască că el a ieșit din mormânt, și-ncepu să meargă încet prin cimitir... Ajunse lângă mur...

îl sări... și-ncepu să meargă spre oraș... Ajunse într-o ulicioară strâmtă, de a căreia amândouă laturile se-nălțau case negre și lungi cu ferestrele rotunde... Un turn de biserică lung, cu piatra lui mucigăită, acoperit cu olane negrite de vreme, cu ferești risipite și oarbe, cu o ușă masivă și veche de stejar, ferecată c-o cruce de spijă lucrată în mii de podoabe și flori... El deschise c-o cheie mare și ruginită poarta, sui scările înguste în sus și intră într-o cămară nalt boltită în mijlocul căreia se afla o masă de piatră sură și un scaun vechi, a cărui îmbrăcăminte de piele era toată ferfenițită... Numai luna se uita sperioasă prin fereasta veche, năruită și fără obloane, care semăna mai mult cu o găvăună de piatră de la o vizunie. Bătrânul sur se uita uimit la lucrurile ce-l încunjurau... un pas instinctiv îl dusese în această vizunie... el găsise cheia la sine... Un dulap vechi de lemn mohorât, lucrat cu fel de fel de sculpturi, era pe jumătate deschis, o candelă de sticlă roșie-închisă vărsa raze slabe de rubin în cămara pustie... el deschise dulapul... scoase un pergament vechi și-l desfășură dinaintea lui... Era o cartă a Spaniei. În un loc al ei era mânjită cu coloare galbenă ca aurul... El s-apropie de fereastă și se uită mult la locul mânjit.

— Hm! da, da! aici trebuie să fie visul vieții mele... Și, ca și când s-ar fi speriat de neîngrijirea cu care lăsase dulapul deschis, aruncă iute pergamentul în fundul lui și-l închise iute c-o cheiță de oțel... Apoi începu să se primble prin cămară... O oală de flori numai cu pământ era într-un colț... El turnă pământul afară... sub el erau monede de aur... C-un fel de aviditate el legă banii într-o treanță

veche și-i puse în sân... Toate ce făcea i se păreau firești și totuși dacă s-ar fi întrebat de ce le face nu și-ar fi putut da socoteală... Avea instinctul neconștiu a unui animal, care face tot ce-i de trebuință fără să știe spre ce scop.

El își tunse barba și părul c-un foarfece ruginit... deschise o ladă seculară și mohorâtă... scoase din ea haine frumoase de catifea și se schimbă în ele... Scoase o oglindă din ladă și se admiră în ea... găsi un șip vioriu plin de mireasmă și-și stropi hainele cu ea... și când ieși din turnul vechi, cu pălăria lui cu șnur de aur... cu bumbii lui de pietre scumpe, cu inele de diamant pe degete, părea un gentilom bătrân și bogat...

Merse în fața unui palat vechi, zidit într-un frumos stil maur, înaintea căruia se-ntindea o grădină de pomi în floare, înconjurată de un grilaj de fier cu vârfuri aurite... În bolta porții sună un clopot... I se deschise, portarul se plecă până la pământ înaintea lui... El trecu pe o cărare lungă în urma unei alei de castani, ajunse la scările nalte acoperite de un baldachin suspendat pe columne în forma lujerilor de crin, intră înăuntru... Sui repede scările acoperite c-un covor moale... intră într-o sală splendidă... a cărei tablouri pe pereți se zugrăveau șters și neclar în semiîntunericul luminii de lună. Pe-un jeț lângă fereastă ședea o fată naltă și palidă, care la intrarea lui își întoarse uimită capul... El s-apropie de ea...

— Voi sunteți, Signor? zise ea încet... ședeți în fața mea... am să vă istorisesc multe...

Ochii ei mari și întunecați purtau în ei o durere fără de lacrimi... Uscăciunea lor teribilă trăda disperarea.

— Vorbește, copila mea.

— Signore... familia mea m-a destinat să vă fiu soție... și trebuiesc s-o fiu, căci nu am nici o putere de rezistență... Dar nu vă pot iubi... Iubesc un tânăr cavaler, tânăr și frumos, și voi sunteți bătrân... Însă de când v-am văzut, marchize, mi s-a părut că aveți un caracter nobil, că nu veți voi să mă sacrific unui maritagiu care nu vă va ferici și care pe mine mă va despera...

— Te iubesc, Señora, zise el c-un ton sec și scurt... dar nu voi să te nefericesc... Dar prezența d-tale ar fi în stare de-a mă face egoist, căci ești atât de frumoasă... Señora, renunț la mâna d-tale cu o condiție numai... foarte ușoară de-mplinit, se-nțelege... Trebuie să mă concediați chiar în astă sară... Să-mi puie caii la trăsură... plec... Aveți bunătatea de a-mi da condei și hârtie, ca să scriu renunțarea mea... chemați pe părintele și pe vărul d-voastră, ca să servească de martori... căci doresc ca să fii fericită...

Fata, roșie de bucurie, ieși, ordonă să i se gătească trăsura de drum, aduse pe tatăl și pe văru-său...

— Cum, d-le marchiz... d-ta renunți la...

— Aide, conte! să nu pierdem vorba-n zadar. Ai voit să-ți nefericești copila, și eu nu voi ca bogăția mea să fie cauză la aceasta... Știu că ești sărac, conte... dăruiesc deci drept zestre miresei la care renunț jumătate din averea mea... Puteți chema un notar...

Notarul fu adus iute. Marchizul dictă actul de donațiune... Contele-i strânse mâna cu ochii plini de lacrimi... fata și vărul ei îngenunchease-nainte-i sărutându-i mâinile... el îi binecuvântă și ieși repede. Trăsura era gata, caii

sforăiau în hamurile lor... El se întoarse repede, intră într-o odaie slab iluminată unde dormea în pat un bătrân care, trăsură cu trăsură, era el. Haine ca ale lui erau așezate pe scaun... bătrânul visa adânc... „Da, da! zicea el pin somn... nu vă uimiți... renunț la mâna donei Ana... îi dăruiesc jumătate din averea mea".

— Visează ceea ce eu am făcut, zise el încet. Cu atât mai bine... cu atât mai bine...

Coborî, se sui în trăsură, care ieși din curte și-ncepu să zboare pe stradele lungi, apoi ieși în câmp pe drumul de țară... Părea câmpia o pânzărie întinsă și verde presărată cu buchete de flori felurite... Astfel merseră până cam la două după miezul nopții...

Un castel vechi c-o grădină părăginită se-nălța pe o coastă de deal... Părea mai mult o grămadă de pietre decât o zidire, cu murii ei risipiți, cu copacii uscați, pe a căror tulpină creștea generații tinere de arbori noi și subțiri... Era un parc cu o pădure veche, unde pe ruinele copacilor vechi și putrezi cresc cei noi și tineri... Trăsura intră în curtea plină de ierbărie și de huci sălbăticit, ajunse la scări... el îi dete drumul și intră în înaltele și surele hale ale castelului, cu pereții reci de piatră patrată, cu mobile antice și veștede, cu tablouri șterse și mohorâte, în cadruri de lemn negru... Astfel umbla bătrânul, c-o lumânare de ceară într-un sfeșnic de argint, prin toate odăile largi și deșerte, și ca vise din bătrâni îl încunjurau acele portrete care, serioase în cadrele lor, se uitau parecă la el...

El ajunse într-o cămară naltă și fără ferești... Afară de ușa pe care intrase nu mai era o alta... El închise acea ușă

după sine, trase, pe dinăuntru, un drug de fier peste ea... s-apropie de un perete de piatră pătrată și împinse într-un loc cu mâna... Peretele de piatră se-ntoarse ca-ntr-o țâțână... el țușni iute cu lumânarea pin crăpătura deschisă și se trezi, cu lumânarea-n mână, asupra unei scări ce ducea în jos... El întoarse peretele la loc... și coborî scările ce sunau tâmpit sub pași... un aer bolnav îi îngreuia pieptul... Ajunse în o subterană mare... De jur împrejur erau boltiri în muri în care erau statui de piatră... chipuri de cavaleri îmbrăcați în fier... ce se uitau cu ochii lor reci de piatră la el... O manta era spânzurată-ntr-un cui... într-un colț era o bute așezată pe tălpi, de mult putrezite, și o cupă de argint alături de ea...

El scoase cepul de la bute... Nu curgea nimic... Desigur că cămașa prinsă asupra vinului era foarte groasă. El băgă spada în bute și ținu cupa... Un vin ca chihlimbarul, transparent... mirositor curse din bute... El o astupă, își apropie buzele de acel lichid vechi... și bău paharul întreg. I se cutremură corpul de plăcere... Părea că chipurile de piatră începeau a se legăna pe piedestalele lor balanțând cu mâinile, apoi el se culcă pe manta la pământ ca să privească... Stanurile de piatră se coborâră și-ncepură a juca în pivniță, și sub greoaiele lor tălpi de granit urla cerul subteranei... Mai stângaci decât urșii se-nvârteau țopăind și strigau și se certau... Hopp! hopp, zupp, zupp! Și-și legănau taliile lor țepene, și-și mișcau picioarele lor, și ochii lor de piatră se-nvârteau uscați și morți în încoifatele lor capete...

— Să trăiască Almanzor, striga unul.

— Să trăiască, răsunară subteranele... Părea c-o mie de glasuri răspund la exclamarea lui, simțeai că ești într-un labirint de subterane la care aceasta era numai tinda... Ropotul înfricoșat al cavalerilor de piatră, strigătele lor sălbatece, turbarea lor înfiorătoare îl făcea pe bătrân să se-nfășure-n mantaua lui... El nu zicea nimic... dar ei nici observau prezența unui om viu... Părea că el e mort sau că nu e defel și numai ei sunt.

Apoi vorbele lor deveniră din ce în ce mai încete, mărunte, țăndărite... ei povesteau de păreai a auzi glasuri de babe noaptea pe prispă... povești în care se desfășura înaintea sufletului auditorilor toată istoria cavalerismului Spaniei... și tot mai molcom, mai molcom auzea bătrânul glasurile lor șoptitoare, până ce nu mai auzi nimic... El adormise.

A doua zi se sculă, lumânarea mai era un muc numai în sfeșnicul cel de argint ce ardea abia... El găsi pe masă o legătură de chei și, topite, multe mucuri de lumânări de ceară galbenă... Aprinse unul de mucul ce era să se stingă, luă cheile și deschise o ușă ce ducea într-o subterană alăturată. Ținea lumina în aer cu brațul distins... Lăzi cu grămezi de argint erau în colțurile acestei subterane fără vo răsuflătoare... Argint, argint... el merse mai departe... Deschise o altă ușă... Lăzi de aur grămădit licureau slab în lumina cea roșietică a făcliei de ceară. El s-apropie... Erau monete foarte vechi, din cele mai deosebite vremuri. Unele bătute de romani încă, altele de mai încoace, însă toate vechi... El merse înainte... deschise o altă ușă și acolo găsi mici sicrie, pe polițe de fier, pline de pietre scumpe. Dia-

mante întruna, rubine și smaragde într-alta... și o ladă plină de cele mai frumoase mărgăritare... Atotputernicia omenească era strânsă-n subterană... Mai deschise o ușă și... și găsi un sicriu acoperit c-o pânză albă... El dete pânza într-o parte. O țeastă goală cu gura rânjită se strâmba parecă la el...

„Ce te strâmbi, gândi el mânios... Ca și când eu nu știu că ăsta-i sfârșitul omnipotenței omenești?"

Simțiri întunecate îi turburau pieptul... O imensitate de dorințe îi mișca inima și toate... toate realizabile.

— Ah, zise el încet... lume, am prins colțul fericirii în mână... Am aur, și de-aș zice de o mie de ori aur, n-aș ști încă bogăția ce o am în puterea mea... Și ce nu poți cumpăra cu acest metal strălucit, în care toți demonii lumii trăiesc... Tot, tot! Mărire, renume, coroane chiar... plăceri... și ceea ce plătește mai mult... dreptul și putința de-a disprețui lumea întreagă...

Ce costă inocența unei copile? pot întreba eu, ce, iubirea unei mame pentru copilul ei ucis, ce, onoarea unui tată, ofilită prin ofilirea fiicei sale... mi s-ar șopti sume mari... mari pentru ei, nu pentru mine... Ce costă absoluțiunea bisericii pentru crimă... o sumă mare, dar o sumă... Ce costă mila lui Dumnezeu... s-o scoatem la vânzare... Ce, îndulcirea diavolului, ce, iubirea poporului, ce, gloria, ce costă opera unui geniu, cu care să-mi eternizez numele meu... Toate, toate sunt de vânzare... El râse crunt. Ecoul boltelor răspundea cu clocot la râsul lui cumplit, și craniul cel mort parcă rânji din sicriu... Iată-mă dar în vârful lucrurilor omenești... Ce aș fi eu fără tine, metal rece și

mort? Un cerşitor pe stradele Sevillei... Ce sunt cu tine?... Tot ce voi... Ce este în tine?... Nu pot afla un răspuns din sunetul tău... Ce este în tine? Este amor? Nu. Unde-i?... E amiciţie, mărire, geniu. Nu... căci nu-l văd... Şi totuşi este tot... tot...

În vremea asta marchizul Alvarez se trezise dimineaţa în casa contelui, după ce avuse un vis ciudat pe care, se-nţelege, nici în minte nu-i venea să-l realizeze. El intră în sala unde era adunată toată familia la dejun.

— A, marchize, dar tânăr mai eşti!... Când pustia ai venit atât de repede de la ţară... dar, în sfârşit, cu toate astea ne oferi numai ocazia de a-ţi mulţumi din nou pentru generoasa d-tale donaţiune ce-ai făcut-o asară... Eşti superb, marchize...

— Eu?

— Bine... Ce fel... te faci că nu-ţi aduci aminte... ă?

— Eu am visat asta, dar n-am făcut-o... Nici prin minte nu-mi trece... Îi aduseră documentul. El se uită netot pe el:

— Iscălitura mea, fără contestare, dar e falsă...

— Ce fel falsă?

— Eu n-am renunţat la mâna Doñei Ana, nici i-am donat ceva...

— Dar asară... adu-ţi aminte, marchize...

— Eei... dar eu nu sunt nebun, d-le conte... Vreţi să vă bateţi joc de un om în toate minţile. Caii mei... voi să plec!... Voi să văd unde veţi ajunge cu donaţiunea d-voastre.

— Ce cai, zise portarul privindu-l din creştet până în tălpi. Trăsura şi caii nu-ţi sunt aici, d-le marchiz... ieri ai plecat cu ei la ţară...

Marchizul se cruci...

— Eu? eu am plecat la țară...

— Da, da, da! D-ta, cine altul...

— Bine, frate... eu am visat...

— Ai visat realitatea, marchize...

— Aduceți-mi trăsura de poștă... voi să mă duc... În urmă cineva o fi luat în posesie și castelul meu sub numele și figura... Nu are nici o valoare actul de dar, conte... M-oi reîntoarce ș-apoi voi vorbi... Sunt lunatec doar... nu mai pricep nimic...

El plecă la țară... Trăsură și servitorii venise cu el de cu sară acolo... Se mirară când îl văzură apărând într-un al doilea exemplar.

— Am venit eu asară cu voi la țară?

— Venit, marchize... El sui iute scările... intră în apartamente... Găsi portofoliul lui propriu pe masă, pe care știa că-l avuse în oraș... „D-zeu cu mine! gândi el. Ce-nseamnează asta?..." Căută urme de om strein prin toate odăile... Nimic... Ajunse doar la ușa apartamentului din urmă. Ah! aceea era închisă de o sută de ani. Broască ruginită... Apoi se cunoștea că nu umblase nimenea...

Toată ziua aceste cugetări nu-i putură ieși din minte... Sara, după ce închise ușa după sine, se puse-n dreptul oglinzii și privi lung la el însuși... ca să vadă de-i el ori de nu mai e el... El începu să amenințe cu degetul chipul din oglindă, râzând și strâmbându-se... „Ha! blestematule! mă persecutezi, ai? faci sinete în locul meu... mă bagi în datorii, hoțule?..." Chipul din oglindă amenința și el cu degetul, dar parecă se uita serios și parecă strâmbăturile

lui erau de nebun... „Ce-i asta, gândi marchizul speriat... Eu râd, și el se uită serios la mine!..." El râse tare ca să se încredințeze că chipul din oglindă e umbra lui... și chipul râdea... dar cum... D-zeul meu! Un râs satanic, nebun...

— Oh! Oh! strigă marchizul, aici e mai mult decât umbra mea... Apucă o spadă lungă și-ncepu să manevreze pe lângă oglindă. Și chipul manevra c-o spadă... „Ieși dar, zise el vânăt de turbare, ieși, umbră, să mă lupt cu tine... Să vedem cine-i marchizul Bilbao, eu ori tu..."

Oglinda se-ntoarse-n țâțâni și un chip uscat ce era marchizul însuși într-un al doilea exemplar se arătă dintr-un gang înfundat în muri...

Spadele lor se-ncrucișară... amândoi suri... amândoi serioși și tăcuți... Trăsură cu trăsură același om ce se lupta cu el însuși... Dac-ar fi căzut unul din ei... n-ai fi știut care a căzut... Se părea că marchizul se luptă cu chipul lui propriu ieșit din oglindă.

El căzu străpuns drept în inimă... și umbra din oglindă începu a râde... Apoi luă cadavrul... îl aruncă după oglindă... o repezi la loc ca pe-o ușă... șterse sabia de sânge și se puse pe jețul unde cel mort șezuse c-un cart de oră-nainte...

A doua zi sosi o scrisoare de la contele, în care acesta-i reproșa modul cum se joacă cu familia lui și-i trimise actul de donațiune-ndărăt.

Noul marchiz scrise următorul bilet către Doña Ana:

Iubită Doña, Sunt, cum știți, un om bătrân și ciudat. Nu-mi plac mulțumirile, asigurările de amiciție și toate aceste forme goale sub care adesea nu s-ascunde nici o simțire... N-am voit a vă face bine ca să-mi fiți mulțumitoare, ci, simplu, pentru că

mi-a plăcut a face. Pentru a mă sustrage de la toate mulțumirile ce îmi sunt atât de neplăcute am făcut acel mic scandal. Vă trimit actul de donațiune-napoi... El stă și e valabil...

Bilbao

Avea în mână cheia voinței omenești, putea să producă orice mișcare i-ar fi plăcut. Bucurie, invidie, durere, iubire, ură... „Va să zică te am în mână, chintesență a mișcărilor istoriei... avere. Tu, reprezentant al puterilor omenești și al puterilor naturii subjugate, atârni de tremurul măinii mele, atârni de închipuirile capului meu, de dorințele inimii mele... Aide, poeți, descrieți luna, învățați, descoperiți izvoarele gândirii, eu le am toate în acest sunet al aurului... Tot ce căutați, tot ce nu puteți avea, eu pot... Dar vor fi minciuni... Ce e adevărul?"

Curând el avu cel mai frumos palat în Madrid... curând saloanele marchizului erau împopulate de lumea cea mai elegantă a țării... princesele frumoase, auzind de acea fabuloasă avere, voiau a pune mâna pe acea nemărginire de probabilități ce aurul ascunde în el... Aurul însemna castele asupra plângerii eterne a mării, cântec de arfă, amanți frumoși... Și doar acest aur nu costa decât ocheade înfocate și adânci, surâsurile voluptoase a buzelor coapte de tinerețe... undoirea delicioasă a evantaiului în limba mistică a amorului... De ce nu? De ce nu?... Scrisorele parfumate umpleau buchetele marchizului, întinerit de atâta prevenire...

Și ce frumoasă era Ella...! Ella avea frunte de marmură, cu părul de aur cenușiu, cu ochii mari, în care cerul se-namorase... gândeai că universul înstelat se uită asupra pă-

mântului numai de dragul ochilor ei. Și mâinile ei de crin și umerii ei de zăpadă... Un poem... și totdeauna când trecea pe lângă el... surâdea... Inima lui întinerea la vederea ei... ș-apoi era atât de gingașă... gândirile ei părea c-o leagănă cum aerul mișcat leagănă o trestie... Astfel apărea în hainele-i lungi și albe... un înger al cerului, cu cununa ei de roze... Și când privea el bogăția lui i se părea că sufletu-i fusese o comoară întunecată unde aurul și mărgăritarele zăceau în întuneric și că o rază de amor, intrând într-acea inimă, ar face să strălucească florile de metal în toată splendoarea și toată conștiința puterii lor... O, Ella! raiul îl puteai visa cu ea... În căldura arzătoare ce acoperea c-o pânzărie diafană câmpiile cu flori, ce desparte oștile norilor, ce lustruiește oglinzile mării eterne, el se visa umblând cu ea de braț... și sufletul ei îi ghicea cugetările... Și de câte ori trecea pe lângă ea... buzele ei murmurau încet, cu amoră?... captivaîre?... ah! cine ar fi putut-o ști?

Odată, după sfârșitul unui bal, ea ședea pe un colț de sofă... el s-apropie de ea... Ochii ei cei mari străluceau de dulci lumini... pieptul ei se mișca de bătăile inimii... El îngenunche la picioarele-i.

— Ella! zise el lin, mă poți tu iubi... mă iubești tu?

— De mult, de mult! șopti ea abia auzit.

— Tu minți!

— Mint? Ce m-ar fi făcut să mint?

— Poate că stai sub influența magică a averii mele... N-o am... Tot ce am este un milion... Restul s-a risipit de mult. Ei bine... Sunt un om ciudat... Îți dau jumătate din

acest milion ca să te pun în libertatea de-a decide asupra inimii tale. Dacă, avută, ... ți-ai fi aruncat ochii asupra unui om mai asemenea ție-n vârstă... spune-o...

Ochii ei fulgerară de indignație.

— Ah... cum poți crede cum că aur, cum că numai interes poate mișca inima mea... Nu, nu! Sunt în stare de-a renunța... dar te voi iubi în veci... Sunt în stare, speriată de această inimă crudă, să fug de prezența d-tale... dar nu sunt în stare să te uit...

— Ella, toată averea mea... milionul întreg... iată-l în acest portofoliu... E-nsoțit de un act formal de dăruire... Îl pun pe masă... mă duc... Nu voi ca prezența mea să te facă să roșești... Nimic... nimeni în lume nu va ști izvorul bogăției tale viitoare... Pură ca un angel, bogată, vei putea să alegi ce vrei...

— O, zise ea plângând, nu s-aseamănă nimic cu această răceală și cruzime de inimă...

El ieși... Ea rămase-n fața portofoliului deschis... Mâinile ei tremurau, ochii îi străluceau c-o lumină avară... Ea băgă portofoliul în sân... Ieși...

Marchizul reintră în odaie.

— S-a dus, zise el încet... O, aur... totuși nu poți orice. Părerea amorului doar... Amorul nu!... Să vedem amiciția... Mâine orașul va ști că sunt un cerșetor... Un cerșetor bătrân înamorat de chipul unui angel...

A doua zi îi veniră o mulțime de scrisori... femeile-și cereau înapoi biletele lor de amor... Amicii se scuzară că nu mai pot avea onoarea etc., etc. ...O istorie veche se desfășură înaintea ochilor lui... Amicii-i deveneau inamici,

lingușitorii-l batjocoreau... femeile-l găseau urât și prost... Întunericul cuprinse sufletul lui...

„Părere, părere... Gândeam a căpăta cu aur un lucru adevărat... o... recunoștință... o... iubire... Nimic, decât părerea acestora... Cerșetorul se va bucura c-am căzut... găsește o satisfacere, o mângâiere pentru durerea lui văzând un om avut căzând alături cu el... Cei bogați se vor bucura că văd rivalul ce le cumpără plăcerile că le-a lăsat câmp liber... că femeile și vinurile s-au ieftinit... pentru că nimeni nu le mai plătește așa de scump... nimeni nu mai pune o măsură mare asupra valorii acestor lucruri..."

El nu dormi multe nopți... era însetat de iubire, și cu aurul pierit dispăruse toate visurile de fericire...

— Le-am plătit ca să mă mintă... Aurul e izvorul fățăriei ș-a minciunii... nimic adevărat. O, amor, amor, șopti el adormind...

Simțea iar nebunia cuprinzându-i sufletul... simțea iar sufletul contrăgându-i-se... că o noapte întinsă îi învălește simțirea și cugetarea, că lumea încetează împrejurul lui... și în somnul lui mortuar parcă mai simte, ca un sunet de vioară subțire și dulce, vorba: amor... apoi nu simți nimic... nimic...

În mijlocul paraclisului negru și nalt era zidit catafalcul îngreuiet de un sicriu și asupra întregului era aruncat un lințoliu de catifea neagră cusut cu stele de aur... În noaptea solitară arde o singură făclie... nici un preot nu murmură cu glasul mărunt rugăciunile morților, numai câte-o rază se fură asupra înălțării mortuare și din formele ce transpar cunoști că sub lințoliu e un cadavru...

Deodată o ușă de spijă se deschide și apare un înalt chip de femeie. Rochia ei neagră foșnește uscat asupra pietrelor bisericii, un fin văl de dantelă îi acopere fața palidă... un bătrân o urmează, cu mina servilă.

— El este dar...? Ah! copilul meu... astfel se sfârșește o viață de om... astfel?

— Ah! princesă, zise bătrânul... cum poate cineva cu spiritul vostru să se-namoreze de un om fără inimă, care desprețuia femeile, căruia moartea-i părea o mântuire... O femeie, doamnă, n-ar fi putut să cuprindă inima acestui om superstițios, mândru, sărac... al acestui nebun, c-un cuvânt...

— Pentru că inima virgină nu cunoaște amorul... Ea ridică colțul lințoliului și descoperi un frumos cap de marmură-nvinețită, un surâs de o nespusă beatitudine era pe buzele lui...

— O, Angelo! zise încet, ai știut tu ce-i amorul, ca să-l disprețuiești...? Ți-a mângâiat vodată urechea acelea dulci și întunecoase flori ale nopții, vorbele de iubire, dezmierdările unei femei... a bătut vodată la fruntea ta acele bătăi line, sărutările, pe care o gură umedă de femeie să le bată spre a afla care gândiri sunt acasă... ale amorului, ale dorinței, ale durerii?... Ah! sărmană frunte solitară, te acopăr cu flori... dormi! dormi!

Ea pusese mâinile pe fruntea albă și moartă... El surâdea în sicriul lui cu zâmbetu-i mort și sfânt!...

Un sarcasm învioșă buzele bătrânului c-un surâs rece și sceptic... „De-ar fi viu, l-ar omorî... gândi el, i-ar fi o jucărie de o zi... Dar ceea ce nu se poate câștiga... un om mort

deja..., o inimă neatinsă, sfântă, de care moartea a avut milă în cazul de față... aici frumoasa mea princesă poate fi sentimentală... Ce batjocură..."

Ea acoperi iar fața mortului... Afară s-auzi zgomot de glasuri... Ieșiră repede și închiseră ușa de spijă după ei... Mortul rămase singur...

— Mă iartă, domnule, că-ți spun, dar în metaforă vorbind, se-nțelege... d-ta nu-mi pari în toate mințile...

— Vom vedea, vom vedea, d-le Dreyfuss...

— În metaforă vorbind, d-ta vrei să învii morții... Mă iartă, d-le, asta-i contra a orice convențiune...

— În metaforă vorbind, d-ta ești un casap, d-le!

— Dar, d-le, lăsând toate specificațiunile deoparte... un om mort nu poate fi viu... Una și cu una sunt două... unul viu nu poate fi mort... Două și cu două sunt patru... În metaforă vorbind...

Se deschise ușa principală a paraclisului și intrară doi oameni, gesticulând și certându-se...

— Dar omul nu numai că-i mort, dar nici a vrut să trăiască.

— Conced, conced... dar... ce-mi pasă, fapta e că nu e...

— De vrea ori nu vrea... nu vrea ori vrea... nu-ntreb eu de astea... O lumină-ncoace!...

Paraclisul mic se umplu de oameni...

— În metaforă vorbind, omul nu poate fi viu și mort totodată, zise d-nul doctor Dreyfuss.

Celălalt s-apropie, dete lințoliul jos...

— Acasă cu el și-n pat, da nu-n biserică. Popa-și făcu cruce. Dar el luase banii de-ngropare anticipând... Ce-i păsa...

Cui-i era ciudat în astă împrejurare... era mortul însuși. El auzea vorbindu-se împrejurul lui, vedea cu ochii închiși bolțile gotice ale paraclisului și făclia de ceară albă de la capul lui... dar i se părea că totuși nu va fi decât o închipuire... I se părea și-i plăcea de a fi mort... gândea că e într-o altă lume și nu pricepea cearta pentr-un cadavru... I se părea că e prezent fără ca s-o fie... că se vedea el însuși întins în sicriu... știa bine că c-un moment înainte un demon s-apropiase și-i acoperise fruntea cu flori albastre, și cum că era mort nu se-ndoia numai din împrejurarea că, dacă voia, acoperământul bisericii dispărea pentru el și miile de stele ale nopții întindeau câmpiile lor de azur asupra ființei lui. I se părea că e într-o câmpie lungă și deșartă... că sicriul stă singur sub bolta cerului, că universul se coboară și-l plouă cu stele... astfel încât, acoperit cu ele, el nu mai vedea cu ochii decât țăndări de aur ce căzuse pe ochi...

Tot ce voia vedea... Vedea pe mama lui plângând într-un colț de fereastă, ținând spasmodic cu mâna o perdea albă... Va să zică era mort... Apoi nu mai simți iar nimic.

După acest interval de întuneric, el văzu iar cei patru pereți tapisați cu flori albastre ale odăii lui, părea că era în pat... că vechiul orologiu zângănește încet și monoton în perete... i se părea a vedea o umbră-n fereastă, împletind, și el auzea parcă ciocnirea andrelelor, și portretele din pereți se uitau la el atât de familiar... ca niște vechi cunoscuți de pânză... apoi gândea să miște mâna, dar nu putea... să strige, dar era peste putință... și umbra diafană din fereastă cânta încet, cu glasul plâns, un cântec de lea-

găn pe care el îl auzise ades când era mic... îi veni să plângă...

— Mamă! strigă el...

— O, trăiește! trăiește! auzi acum tare. Mamă-sa s-apropie de el și-i acoperi fața de sărutări...

— Copilul meu... dulcele meu copil...

— Trăiesc, murmură el dezolat. Va să zică n-am murit... Nimicul cel plin de mângâiere n-a cuprins ființa mea chinuită.

— Taci, taci! Vorba ta e un blestem... Vei trăi... pentru mine... Vei însenina fruntea ta etern întunecată de cugetări aspre... vei fi om între oameni...

— Bună sară, fată mare, zise ea zâmbind. Atât de trist și de-namorat?

— Nu știu.

— Ah! nu știi... Dacă-ți ascunzi ochii cei plini... Dar știm noi ce-i în adâncimea lor... O icoană.

— Ochii mei mint, doamnă.

— Mințește-mi ceva cu ei... Să văd ce povestesc acești ochi, domnule.

— Nimic...

— Uită-te drept într-ai mei, să vedem de te poți uita... El și-i ridică... Ea-i închise pe ai ei după un moment...

— Nu voi să te uiți astfel!... Atât de clari, atât de albaștri, cu întunecoasa lor transparență... Niște ochi de copil... Parecă-mi inspiră încredere, parecă le-aș spune tot ce am pe inimă... tu, om bătrân cu fața de copil... parecă mă simt mai înțeleaptă sub lumina lor și totuși, când mă uit și mă uit, îmi vine să mă sperîu de adâncimea lor... Ești fără de milă, scumpul meu...

— Fără de milă, cum zici, doamnă... dar pentru nimeni mai mult decât pentru mine însumi... Dacă te-aș iubi, doamnă, n-aș fi fericit...

— Ah, taci, ori îți astup gura... Nu-mi vorbi nimic de amor, nici de probabilitatea lui măcar... Prezența ta colorată de asemenea vorbe îmi întunecă vederea... Lasă-mă icoanelor tinereții mele... Vrei să te iau la școală? Să prezint spectacolul unei femei agresive, care vrea fără succes să învețe a iubi pe un om ce disprețuiește femeile, ce-i indiferent față cu ele, ce le fuge spre a se înamora în chipul lui propriu... Vrei să mă joc cu tine? Aș cuteza-o, chiar cu pericolul meu... Să ne jucăm jocuri de copii, să-ți dau palme care să nu doară, să te fac să-ngenunchi și să-mpletești colțuni? Aș face-o, dar nu e un rol de tine... să-ți spun drept... dar drept, soarta ta cum o prevăd eu...

— Spune, doamnă, zise el încet, știi că sunt superstițios... O femeie ca d-ta, c-o minte atât de clară, îmi va spune adevărul... Afară de aceea, ești amica mea... Și singura mea amică, căreia îmi place să-i comunic toate neroziile, toate durerile mele, pe care le numești imaginare...

— Tu te vei înamora, căci nimeni nu scapă de asta... Vai ție, mi-nchipuiesc de cine și știu cum... Vai de capul tău dacă te vei înamora, ți-o spun dinainte... Mai bine te-ai însura... și asta-i o nenorocire, dar pe lângă cealaltă nu-i nimic.

— Însoară-mă, doamnă!... nu vezi că te ascult...

— Să te-nsor... bine... Ea șezu lângă el și puse cotul ei gol pe umărul lui...

— Uite acolo, în colțul sălii, la acea fată... Vezi fruntea ei albă în jurul căreia curge părul ei blond, vezi ochiul ei albastru atât de serios și de atâta lină blândețe totodată... Împrejurul gurii și-a umerilor feței ei e o tânără și înduioșătoare umbră de melancolie... Ea ține-n mâna ei de ceară și contemplă liniștită o floare de crin... Capul ei frumos se pleacă puțin și parecă floarea se usucă de amor sub privirea ei... Închipuiește-ți acum că acea copilă ar fi a ta... că ai vedea-o luminând pădurile negre a domeniilor tale cu frumusețea ei angelică, că ar ședea lângă izvoarele albastre ale codrilor tăi și și-ar împleti cununi așteptând pe rătăcitorul ei iubit să răsară din cărările înguste de munte pentru a se așeza lângă ea, pentru ca ea să-i acopere fruntea și pieptul cu flori... spune... n-ai iubi-o tu? Eu sunt înamorată de ea...

— Un înger, doamnă! zise el c-un fel de nemulțumire... Nu știi că mie nu-mi plac îngerii, cu privirea lor lină și cerească... Ei, cu toată ființa lor candidă, cu zăpada cea castă a feței, a umerilor, a sânului lor, sunt o obsesiune a sufletului meu... Ea mi-ar muri și sărmanul diavol ar rămânea singur pe pământ în pielița lui de sărbătoare... Apoi mă tem de un asemenea amor, mă tem cumplit... De voi fi rău, ea va fi blândă ca un miel... prin blestemele mele s-ar înmulți rugăciunea ei tremurătoare, când aș fi numai venin, ea și-ar săruta cruciulița ei de aur... Ah! aș fi nefericit cum n-am fost niciodată și, ce e mai mult, m-aș înamora nebun, ea m-ar iubi asemenea... și prin asta s-ar repeta o veche tragedie lumească... Doi oameni ce se iubesc făr-a se potrivi...

— Să știi că m-am supărat... să știi că nu mai vorbesc cu tine... Tu nu mai ai mamă, s-o știi asta...

— Iubita mea mamă, zise el, sărutându-i mâinile.

— Mă rog d-tale... Ah! cât mi-e de ciudă... De te-aș putea urî c-o ură neagră și cumplită... Dar peste putință... Îmi vine să te sărut... Să te sărut, lavă înghețată ce ești... Știi tu ce te va învinge? Răceala... Dacă te-aș arunca în marea înghețată, atunci abia ai izbucni ca un vulcan, ț-ai arunca razele de lavă în cer, și el ar încremeni ca o eternă apunere de soare... Nebunule! ceea ce mă mângâie e că sunt mama ta... tânăra și frumoasa ta mamă... că-mi împărtășești gândirile, că îmi cauzezi momente de o dulce spaimă, că ești un diavol și că te iubesc! Sunt poetă în apropiere... Pleacă-ți capul după perdea... să te sărut, dar să nu vadă nimenea...

Perdeaua tremură ascunzând acest mister...

— Un lucru mă miră, zise ea purpurie ca o roză, de unde-am luat acest rol de mentor pe lângă tine?... Afară de aceea, mă mir de amorul ce-l am pentru tine. Este o simțire ciudată... Parec-aș fi femeia ta, dar de mult, de mult, ori parecă muma ta... În sfârșit, e o simțire dulce și familiară... Amantul meu n-aș suferi să fii... și cu toate astea te iubesc...

— Să-ți explic eu această simțire?... Îmi pare ades că noi am mai trăit odată și că eu te-am iubit c-un amor nebun și copilăresc... Visez ades, și în fundul visărilor mele văd Egipetul cu toată măreția istoriei lui și îmi pare c-am fost rege și c-am avut o femeie frumoasă ce se numea Rodope și că acea femeie ești tu...

— Și mie îmi pare c-ai fost odată un om tânăr și că acest om a fost nebun și că acela ești eu... Adio, copilul meu! Mai vrei o guriță?...

— Ș-o mie, Rodope!... O, perdelele! Câte ascund ele...

— Va să zică de azi înainte sunt o bătrână matroană de patru mii de ani... o respectabilă mumie, zise ea ridicându-se și făcând o mutră întunecoasă. Adio...

Apoi sări ușoară ca o gazelă și se pierdu în zgomotul societății. „Ciudată copilă", gândi Angelo. „Dar a definit foarte bine iubirea noastră... E ca și când aș fi însurat de mult cu ea, ca și când amorul înfocat ar fi trecut și n-ar fi rămas în inimă decât o nespusă, o prietenoasă tandrețe... Și ce frumușică e... Aș putea-o privi zile întregi, aș putea vorbi zile întregi, dar ca un bătrân c-o copilă de 18 ani. Sunt bătrân, sunt foarte bătrân", zise el suspinând.

Doctorul de Lys s-apropie de el... El își luă un jilț și-l puse față-n față cu Angelo, s-așeză, își bătu cu palmele pe genunchi și se uită mut în fața tânărului, zâmbind cu gura strânsă și nălțându-și bărbia... și întrebă ceva cu ochii... ca și când ar fi vrut să zică: „Ei?"

— Nu ți-ai găsit alt loc, tinere, zise Angelo râzând. Doctorul nu răspunse.

— Vrei să mă duc eu? Nici un răspuns.

— Să stau dar? Asemenea.

— Nu răspunzi? Doctorul clăti din cap că nu.

— Bine. Angelo i se uită drept în față și stătură muți ca doi nebuni vo câteva minute. Dar, în sfârșit, Angelo voi să se scoale.

— Stai, stai! strigă bătrânul. Șezi ici molcom... am să-ți spun o vorbă mare... Dă-mi o țigară...

— N-am.

— Bine. Crezi în spirite?

— De când te văd, nu.

— Bine. Nu crezi, mă duc... să știi că mă duc, zise el semnificativ.

— Ba nu, serios, zise Angelo, și ochii lui se umplură de un întuneric turbure și voluptuos, ce ai să-mi spui?

Doctorul era cunoscut ca membru al societății mistice numite: Amicii întunericului, și într-adevăr un om cuminte ca el da oarecare greutate misticismului...

Rodope s-apropie și-și puse gura pe urechea doctorului:

— Împlinește-ți promisiunea, voi să-l văd înamorat. Ea dispăru.

— Crezi în spirite? continuă doctorul neturburat.

— Cred.

— Atunci vino cu mine-n astă noapte... Se-nțelege, cu ochii legați. Sufletul lui Angelo se cutremură... Doctorul deveni grav și solemn...

— Angelo, zise el încet, te vom introduce între amicii întunericului. Mă vezi în societatea oamenilor veseli, cu fruntea senină... Nu sunt astfel totdeauna... Îți voi arăta singura realitate a vieții, îți voi arăta adevărul scos în palmă... plăcerea... Amicii întunericului sunt amicii voluptății sufletești. Vei vedea cu ochii minții tale ceea ce n-ai mai văzut niciodată... vei bea viața ta în o mie de picături de lumină și de sălbatice simțiri... vei trăi... Este asta trăit, cum trăiește lumea? Cu sufletul gol, cu suferințele și bucuriile lor meschine, un nimic suspendat. Dacă sun-

tem nimic, cel puțin de acest painjeniș al gândirii noastre să se acațe toată lumina și tot întunericul, cerul și iadul, delirul și desperarea.

Angelo-i strânse mâna...

— Și poți, poți... O! dacă-i putea, doctore... Simt demonul din mine trezindu-se și strângându-mi sufletul cu ghearele lui... Asta-i, asta-i ce doresc... Numai nimic nu jumătate, nimic nu meschin... Totul întreg, sau să turbez de bucurie, sau să turbez de durere... Turbarea, iată idealul meu!

Sania zbura pe stradele ninse și largi ale orașului, în aer clipea, ca o pleavă de diamante, câte un fulg de ninsoare, luna trecea în floarea chihlimbarului pin nourii vineți, închegați p-ici, pe colo în bucăți rupte și negre, răriți și desfăcuți pe alte locuri în fâșii și-n trențe de argint, deasupra cerul cu bolta lui oțelită, pe strade în urma saniei se desemnau urme-n omăt, ca și când gealăul ar fi trecut lung, lung pe o podeală de tei... zurgălăii cailor de la sanie zângăneau în răstimpul treapătului cailor și în sanie, înveliți în blane de lup cu fața de postav măsliniu, era doctorul de Lys, cu urechile-nfundate într-o căciulă de jder, și Angelo, a cărui blană se ținea abia de umeri, încât pieptul era neacoperit de ea, așa cât asupra-i flutura o mare legătoare de gât ce flutura triumfătoare-n vânt... Pe cap o pălărie naltă de castor, și fața palidă lăsată-n voia răcelii și a fulgurării fulgilor de ninsoare, care-i păreau o binefacere în amețeala sufletului său. Ochii erau legați c-o batistă de mătasă neagră. Unde se ducea sania el n-o știa... În fine, ea intră pe o poartă într-o ogradă solitară

îngrădită c-un gard putred de mult, deasupra căruia atârna în șiruri dese și vii, ca un val nestrăbătut, răurusca desfrunzită, neagră, ghemuită cu miile ei de ramuri încâlcite de-a lungul gardului... În mijlocul gardului era o casă cu două caturi, a cărei var era negrit de ploaie și vânturi, peste a cărei ferestre erau închise obloanele și nici prin una din ele nu se străvedea o rază de lumină... Coborâră la scara intrării... nimeni nu le ieși înainte...

Doctorul îl luă pe Angelo de mână, deschise ușa principală, o-nchise după el cu cheia, apoi coborî pe-o scară-n jos, tot în jos, până ce nu mai avură unde coborî... El ridică legătoarea de mătasă de pe ochii tânărului. Acesta se trezi într-o boltă a cărei muri erau ca de cărbuni unși cu untdelemn, adică negri ca cerneala și strălucițI, și în mijlocul bolții lucea o lampă clară ca de diamant, care da o arătare și mai pregnantă și mai aspru zugrăvită colțurosilor muri și netedelor bolte...

— Unde suntem? zise Angelo.

— În peștera demonului amorului, zise de Lys încet... Sună din acest clopoțel de metal și strigă... Abracadabra...

Angelo sună din clopoțel o dată.

— Înc-o dată... pân-în trei ori, zise de Lys. El sună încă de două ori... Răsunetul zgârie aerul sălii și deodată, ca din pământ, văzură un băiet frumos, palid ca suprafața mărgăritarului, cu ochii în bolți mari, negri, cam turburi, dar adânci, cu părul care-i curgea în vițe negre și strălucite deasupra umerilor, cu pantaloni strâmți asemenea ciorapilor de mătasă neagră... în genere toate hainele îi erau strâmt lipite de corp, încât formele cele mai frumoase,

asemenea ale unei statui, erau îmbrăcate cu acest tricot de mătasă. Pe cap avea o pălărie de catifea viorie c-o pană roșie. Mâinile lui de zăpadă purtau o vargă...

— Ce vrei, Angelo? întrebă el cu glasul trist și dulce.

— Cere ce vrei! zise doctorul.

— Voi ca această peșteră urâtă să se transforme-ntr-un salon... Deodată murii se-ntoarseră ca-n țâțâne și dispărură și se prezentă o sală frumoasă cu covoarele moi, cu mari candelabre de argint, cu mobile îmbrăcate-n catifea vișinie, cu mese de lemn de nuc lustruit... Un cămin de marmură cu focul arzând era-ntr-un colț al sălii...

— A, zise Angelo, apropiindu-se de foc, ce dulce căldură... Cum te cheamă, frumosul meu demon...

Misticismul era elementul lui... el nu mai simțea nici o frică.

— Cezar sau Cezara, zise demonul surâzând c-o firească echivocitate.

— O, grațioasă androgină, zise el beat de strălucirea arătărilor, vin de-mi dă o sărutare...

Cezar se uită rece la el.

— Asta nu stă în contractul ce l-om face, Angelo... faptele mele stau la dispoziția ta, ființa mea nu. Trebuie să-ți câștigi afecțiunea mea... vom vedea de-o vei fi în stare, frumosul meu copil...

— Să văd puterea ta magică, demone, prefă această sală deșartă într-o adunare de bal! Voi să fiu vesel... Nu vezi cum sângele mi-a umplut fața mea palidă c-o bolnavă roșață, cum îmi negrește vederea, încât îmi păreți niște umbre sure zugrăvite pe un perete negru...

Demonul ridică varga... pereții se dădură-ntr-o parte și deodată din toate laturile se văzură sale cu pereții îmbrăcați în atlas alb ca omătul, cusut cu frunze verzi întunecate și cu flori vișinii și strălucitoare. În candelabre mari ard lumânări de-o ceară ca zahărul, cu flăcări diamantine. Aerul sălii e argintit, cald de miroase, strălucit de oglinzi cu privazuri de marmură neagră... Cu părul desfăcut poetic, pale trec copile prin ninsoarea aerului și de razele albe, de dulceața cântării nevăzute, de aprinderea dantului e plină lumea sălii... Câte grații tăinuite, brațele lor albe și goale, hainele lungi, cununile de roze în părul lor... Și numai muzica animă plăcerile cu sunetele ei sfinte, le mișcă cu suflarea ei...

Pintre ele, tineri în haine negre, cu veste în floarea crinului, cu mănușe ca mărgăritarul, cu botine radioase și bumbi de diamant la manește. Prin bolțile ce reprezentau locul ferestrelor lipsinde erau trepte cu oale de flori proaspete și împupite care umpleau c-o dulce răcoreală sala, într-un loc era un joc de ape care sticleau ca argintul izbucnind în sus și recăzând în bazinul lor de marmură albă în snopuri înalte de fire de diamant...

Angelo ședea în jilțul lui și se uita cu mirare la această zi de primăvară îngropată-n noaptea pământului. Toți amicii întunericului purtau câte o mică jumătate de mască de catifea care le acoperea fruntea și nasul, numai unele din fetele tinere erau fără mască... O tristă blândețe era pe fața lor...

— Ce frumoase sunt fetițele acelea, zise... În acest aer strălucit ele îmi par umbre de zăpadă aruncate-ntr-un aer de diamant...

— Ah! sunt demonii cei mai periculoși... par că sunt flori de inocență și bunătate... Teme-te de ele... în genere am început a mă teme de soarta ta, Angelo... demonul sentrece-n astă-sară pe el însuși... Vezi-l cum trece palid, frumos, adâncit prin grupele de bărbați și femei... pentru nimeni nu are un surâs, pentru nimeni o vorbă... parecă abia ar fi căzut din cer și că desperarea eternă n-ar fi atins încă cerească sa frumusețe...

— Știu... nu mă atinge...

— Dar chiar de te-ar atinge... Ea se joacă numai cu inimile omenești... Vai de tine de i-ar veni în minte să se joace și cu a ta...

— Dar mi se urâște, de Lys. Toat-această feerie, clipind ca un moment pe dinaintea ochilor, ca o viziune scurtă, te-mbată... dar prelungită devine monotonă ca un balet încremenit sau o poveste adormită pe loc...

— Cheamă pe demon...

— Cezara! strigă Angelo tare. Cezara tresări ca lovită de un sunet ascuțit de clopot... Ea s-apropie cu fruntea sinistră de Angelo.

— De ce Cezara și nu Cezar? întrebă ea c-un grațios zâmbet.

— Ce ceri socoteală pentr-un „a" mai mult, frumosul meu sclav. Nu poți aranja un concertă?...

— O, da... Vrei să cânt eu?

— Da, da!

— Vrei să jucăm ș-o dramă? Îți dau un rol în ea...

— Primesc. Un perete din fund își ridică zăpada sa înflorită cu roze de jăratic și se văzu o scenă a cărei culise

reprezentau arbori și tufișe de-o tânără și mustoasă verdeață, iar fondalul reprezenta un deal îmbrăcat în pădure de mesteacăn, un râu curgea alene prin sălcii plângătoare și în vârful dealului se-nălța un castel vechi acoperit cu fier a cărui muri colțuroși erau înseninați de lună... Pe scena ce reprezenta grădina acelui castel, cu straturi nalte de flori, cu boschete tainice și cu șiruri de trandafiri, ieși Cezara într-un domino negru a cărui glugă era lăsată pe spate... Era frumoasă astfel... fața ei de marmură contrasta cu dominoul de mătase neagră și părul ei propriu care cădea în șuvițe lungi, strălucite, negre pe umerii ei... din mâneci se iveau mâinuțele ei de regină cu degețelele lungi. De sub poalele dominoului se iveau picioarele mici în botinele lor lustruite...

Ea cântă... Era atâta dulce tristețe, părea c-o experiență lungă și dureroasă vorbește din acest frumos demon, era atâta tristețe, atâta dulceață, atâta resignațiune și atâta superioritate de spirit în toată expresia vocei ei încât îți venea să-i plângi de milă, dar parecă simțeai că, dac-ai fi plâns, ai fi atins acel fond de mândrie și de întuneric din sufletul ei... Angelo o privea și parcă-n sufletul lui se născu asemenea o sălbatică, viguroasă mândrie, își părea că e leul pustiilor, că inima-i bate cu putere la orice sunet îl aude, dar c-o putere mândră, generoasă, nu în modul femeiesc, cu care moleșește amorul unei copile, căreia ai voi să-i săruți mâinile și să-i sufli-n degete pentru că s-a-nghimpat c-un ac. Nu era nimic meschin... era o simțire tare și furtunoasă ceea ce-i mișca inima... i se părea că dac-ar fi iubit pe acel demon n-ar fi fost în stare să-i zică

o vorbă de dezmierdare, un nume dulce, ori s-o compare c-o floare, ori să găsească plăcere în primblări romantice la lună.

„Ah! gândi el în sine, asta nu-i amor, asta-i înălțare peste firea mea proprie... este simțirea stejarului când crește... a leului când se tologește-n soare, a calului arab când sforăiește în fața incendiațiunii de care fuge... Parecă dac-aș strânge-o în brațe, aș omorî-o, dac-aș săruta-o, i-aș sângera buzele tiranei mele... o urăsc... dar o urăsc de mor...".

Cortina căzu... De Lys îi făcu semn să vie pe scenă... Erau copile blonde care jucau piesa în tricourile lor de mătase cafenii și cu pourpoinuri de atlas vișinii, cu pălării de catifea neagră cu pene albe... Ele i s-aninară de gât... El se desfăcu cu dulceață din îmbrățișările lor, se-mbrăcă însuși în cabină, în tricouri negri și cu pourpoin de catifea neagră, luă o mantie frumoasă și strălucită a cărei poale le aruncă romantic peste umeri... El juca pe un cavaler tânăr în care-i-namorată o regină... Viața lui în acea dramă este încunjurată de mâini de fee, pretutindenea vede că e-mprejmuit de intrigi de iubire, așa încât îi vine să-și piardă mintea în aceste dulci încurcături... Era o poveste frumoasă aceasta... Într-o scenă el apare-n fața ei... pe regină o joacă Cezara... Niciodată atâtea vorbe de foc și de un desperat amor n-a vorbit o femeie... el răspundea rece și măsurat, ca și când amorul nu l-ar fi fericit... Dar regina-i înșală cavalerismul... el o crede-n pericol... atunci s-aruncă-n brațele lui. Minunea ce o atinge acum îi umflă inima-n piept... Inima ei îi sfărma pieptul, el o simțea bătând cu putere pe pieptul lui... ea-și încleștase brațele

împrejurul gâtului lui, părea că nu mai vrea să-l lase, gura ei uscată caută gura lui... o sărutare desperată... Ca o lipitoare, sau ca o boa constrictor în forma unui înger căzut, ea îi ținea capul lui cel frumos în brațe, vrea să-l înăduşe cu această singură-mbrățișare...

— Cezara, pentru D-zeu, ce ți-i? întrebă el încet.

— O! te iubesc, șopti ea cu turbare... nu vezi tu cum turbez de amor și de dorință, frumosul meu copil...

— Publicul râde... taci... Cortina jos...

— Ah, cortina nu cade... nu te las, nu te las! El se desfăcu cu putere... Publicul aștepta... El începu să improvizeze. Declamă c-o dureroasă mândrie, icoanele se revărsau frumoase și mari în fruntea lui. Ochii lui de un întunecat albastru se luminară ca cerul... umbrele lor lungi se ridicau ca și când ar fi vrut s-o fixeze pe Cezara în locul în care sta, încât să încremenească, un sublim demon de marmură... Poza lui proprie părea tăiată în fier... Nici o mișcare în acele membre zvelte și nalte... numai fața lui roșită de nebunesc entuziasm, numai buzele lui subțiri se mișcau în declamațiune...

Cortina căzu... De Lys prinse pe Cezara-n brațe, care era aproape să leșine.

— Ce frumos e! murmură ea zâmbind... atât de trist, atât de resignat, cu atâta amor totodată.

Angelo se retrase-n cabina lui... Era ostenit... ostenit de sărutarea ei, de îmbrățișarea ei nervoasă. Îi era ca și când l-ar fi bătut cineva...

— Angelo, răsună vocea ei. El se sculă... Ea era... Îl chemă în cabina ei...

— Dezbracă-mă.

— Ce fel...

— Dezbracă-mă-ți zic... zise ea cu mânie. El îi descheie corsetul... Zăpada umerilor ei se ivi splendidă de sub rochia albastră... El își băgă mâinile între sânii ei... Ea răsufla greu și se-ntoarse c-o ochire rece la el...

— Aide! nu fi copil... Vino ici la picioarele mele... Îngenunche... Scoate-mi botinele și ciorapii.

El nebunea. Lacrimi de turbare îi umplură ochii când simți în mâna lui acel picior gol, neted, mic... el îl apropie de gură...

— Mă iubești tu, Cezara? zise el încet.

— Nici prin gând nu mi-a trecut... Aide, disprețuitorul femeilor... Și bucată cu bucată el îi luă hainele... Până ce, tremurândă, ea rămase goală, reflectată de oglinda cabinei... Ochii lui se primblau și cuprindeau cu sete acel corp de marmură, ar fi voit s-o prindă-n brațe... dar o mișcare rece a mâinilor ei îl opri.

— Sunt demonul amorului, nebunule! De ce te-njosești înaintea mea?...

— Nu mă înjosesc defel... dar eu sunt om... Lasă-mă să recapăt putere asupra simțurilor mele crude...

Ea râse tare, s-aruncă în brațele lui, îl răsturnă într-un jilț, îi încleștă grumazul și-ncepu să-i netezească părul, își puse gura deschisă pe ochii lui, parec-ar fi voit să-i soarbă, îi netezi fruntea, îl sărută... O voluptate nespusă îi cuprinse tot corpul... inima lui tremura... era slab, ar fi voit să moară în acel moment...

— Ai milă de mine, rugă el cu glasul muiat, ai milă de mine... Ea se-mbrăcă iute în hainele cu care fusese îmbră-

cat el pe scenă... Ce frumoasă era astfel. Era un paj frumos și melancolic, un Hamlet-femeie...

— Astfel mă joc cu tine... ca tigresa cu prada sa... Căci ești prada mea, Angelo... fiecare sărutare a mea va fi un voluptos martiriu pentru tine... fiecare-mbrățișare – un iad de întunecoasă și dulce durere... Asta-i voluptatea cea crudă a chinului... așa voi să mă iubești...

Ea surâse așa ca și când gura i s-ar fi-ncrețit spre sărutare. Dar acum se stârni mândria lui veche... El recăzu în răceala și impasibilitatea sa...

— Să vedem... zise el... Îi era somn de osteneală și poate că această oboseală îl făcea imperceptibil pentru nouă dureri și nouă delirii...

— Haide, zise ea, să ieșim de-aici... Ea-i legă ochii... și ieșiră iute în aerul cel rece al nopții de iarnă. Afară aștepta o sanie a cărei cai băteau pământul de nerăbdare... Cezara-l apucă pe Angelo-n brațe ca pe un copil, îl aruncă în sanie, într-o blană mare, sări și ea lângă el, înfășă blana împrejurul lor al amândurora... Caii începură a zbura și ei erau învăluiți ca-ntr-un cuib pufuit de vrabie, își scoteau capul numai când voiau... Ca și când ar fi fost acasă-n pat sub o plapumă de pene trasă peste capete... astfel le era lor acum... Ea se juca cu el, îl strângea-n brațe, îl dezmierda ca pe-un copil ori ca pe-o pasăre pe care ar omorî-o strângând-o și dezmierdând-o... Și fața ei netedă, plină, dulce s-alătura de fața lui, el o simțea ca și când i-ar fi șters fața c-o catifea, gura ei se lipea de urechea lui...

— Sunt demonul amorului, zicea-ncet, sunt un drac, s-o știi, s-o știi... Mă prind de tine ca iedera de stejar până

ce corpul tău se va usca în îmbrățișările mele cum stejarul se usucă supt de rădăcinile iederei... Te nimicesc, voi să-ți beau sufletul, să te sorb ca pe o picătură de rouă în inima mea însetată... îngere!

Ea-l înlănțui cu brațele și cu picioarele... îl strângea tare la piept, ca și când ar fi voit să-l sfarme... ca și când n-ar fi voit ca pieptul ei să se umfle... Sângele lor fierbea ca mustul îngropat în pământ... li se părea c-ar fi țâșnit pin pori și dacă ea și el ar fi avut răni la pieptul lor... desigur că în acest moment de viață concentrată sângele lor ar fi comunicat reciproc ș-ar fi concrescut organismele lor ca două trunchiuri de copaci.

O voluptate era, aproape de desperare, o amărăciune dulce care-i rupea parecă nervii și creierii, o slăbiciune moleșitoare îi cuprinse corpul... Toată natura lui semăna a coardă întinsă peste măsură, care trebuie sau să se rupă, sau să se-ntindă astfel încât să-și piardă pentru totdeauna toată elasticitatea...

El se zbătea în brațele ei ca turturica în ghearele vulturului și părea că, asemenea mielului care caută cu gura lui gura lupului spre a-l săruta, căci nu-l cunoaște și crede că-i câinele, astfel el, în slăbiciunea sa copilărească, căuta fără de voie gura ei, ca și când ar fi zis: „Sunt timid în căutarea lor... previnã gurii mele însetate, cruță simplitatea mea și dă-mi sărutări numai de-i vedea că gura mea se-ncrețește ușor... nu știi cât de mult mă costă ca să dau gurii cea mai ușoară floare a dorințelor mele, care mi-a umplut inima și sufletul cu rădăcinile lor, astfel încât dacă-i vrea să le smulgi, ai smulge viața cu ele... Sunt ca

floarea cu rădăcini adânci... cine cunoaște de gura florii ce adânci sunt rădăcinile ei? Dar cine cunoaște să-i previe dorințele...". Și ea pricepu din mina lui ce luase o rară expresie de inocență, din mina lui de copilă-namorată... că el, cu toată neenergia mișcărilor lui, murea de amor... L-ar fi putut omorî acuma fără ca să reziste, fără ca s-o simtă chiar, atât era cuprins de iubire... așa cum fluturul s-aruncă-n foc... așa cum efemeridele mor în atingerea lor amoroasă...

Ea-l duse acasă... El era beat, turburat, abia se ținea pe picioare... Ca pe un copil somnoros ea-l dezbrăcă, îl puse în pat, îl înveli... apoi îi mângâie încet fruntea pân-ce văzu c-a adormit... de supraosteneală, de zbuciumarea inimii lui, el adormi adânc... Ea se uită zâmbind la el... căuta flori ca să-l umple cu ele... găsi o rază-n fereastă, o rupse, o sărută și i-o puse apoi lui pe gură...

— Sărutarea mea să rămâie până mâini dimineață pe gura ta, îngere! șopti ea încet. Îmi pare că n-am iubit niciodată astfel, zise ea zâmbind, ba-mi pare că, față cu acest amor, n-am iubit defel... simt toți demonii în mine... îmi e ca și când în fiece picătură de sânge aș avea o scânteie de durere și voluptate... Toți ceilalți cum erau ei?... agresivi, dulci, complementatori, afectați, lăudăroși, înamorați... Acesta se lasă iubit... își lasă sufletul frământat de cugetările și îmbrățișările mele ca o bucată de ceară de-o vergină albeață... și rezistă... Cu atâta frăgezime și slăbiciune unește atâta intensivă putere de rezistență... floarea mea cea tânără... parcă mi-e milă să te smulg... Ah! sunt nebună... Ce-aș da eu ca această simțire să ție vecinic în

noi; în curând va fi vestejit, în curând sufletul și inima lui se vor răci și îmi vine să plâng... îmi vine să fug, să las pe astă virgină cu chip de Adonis să înflorească în umbra cugetărilor lui melancolice... și să moară cum o floare moare, cu toată primitiva ei frumusețe... astfel cum a mai murit o dată... de gândeai că e un înger înmărmurit, să nu-i brăzdeze pasiunile fața lui cea netedă și rotunjită în ovalul ei, să nu se usuce, să nu devie urâte aceste irezistibile umbre de tristețe zugrăvite cu măiestrie sub umerii feței lui... Și cu toate astea... Ah! am prejudiții! Eu am prejudiții. Aide, demone... Nu este cel întâi, nu va fi cel din urmă, zise ea zâmbind c-un fel de ură... să concedem, zise ea cu vocea îmblânzită, să concedem, Cezara, că este unic în felul său.

El se trezi a doua zi târziu... Era atât de obosit ca și când l-ar fi bătut măr și l-ar fi învelit apoi într-un cerșaf ud și rece... Avea friguri... imagini turburi, chipuri negre amestecate cu nouri, astfel era cadrul închipuirii lui... era în acea dispoziție în care se află un om care a trecut prin tortura inchiziținii ș-acum se află, cu membrele zdrobite, într-un pat moale... durerile sunt întunecoase însă nu tari și devin sfâșietoare abia la atingere.

„Trebuie să fug de ea... trebuie să fug de ea... căci dacă m-ar omorî numai n-ar fi nimic... dar are să mă tortureze, are să-mi omoare nerv cu nerv, gândire cu gândire, bucată cu bucată din creierii mei s-ar muia sub sărutările ei... Ah! și cum știe femeia asta a săruta... te trec fiorii... cu fiece sărutare mori, spre a învia și a muri din nou sub o alta... Dac-aș fi fost îmbrăcat în cuirasă de fier și m-aș fi

luptat în turnir, corpul nu mi-ar fi atât de zdrobit ca sub îmbrățișările ei. Întradevăr parecă s-a lipit de mine și mi-a supt prin toți porii ei sângele din carne, sucul din nervi, puterea din mușchi... E teribilă femeia aceasta sau, mai bine, demonul acesta..."

Astfel, obosit de orgia sufletului său, se-mbrăcă, se uită în oglindă... O umbră viorie îi colora fața... era vânăt de palid ce era... Dar astfel era și mai frumos de cum fusese vodată... „Sărutarea ta de dimineață, sărmanul meu Angelo, zise el zâmbind cu tristețe... să sărutăm această gură care nu mai este vergină..." El s-apropie și sărută chipul lui propriu din oglindă...

Deși era cald în casă, mâinile erau reci și degetele supte, încât aprinse într-o ceașcă de porțelan spirt de viorele, ca să-și încălzească mâinile la flama vânătă-roșie... Ieși în grădină să se primble prin cărările ninse, pin arborii desfrunziți cu ramurile-ncărcate de omăt și-i părea c-a fost bolnav... îi părea că e un reconvalescent ieșit pentru prima oară din camera lui de boală... Și se sorea în soarele de iarnă și parcă eternul părinte al vieții îl umplea de sănătate și-mprospătare... „Nu! Nu! nu voi s-o mai văd..." El vedea în ziua caldă de iarnă copii jucându-se pe strade și aruncându-se cu mingi de omăt... chicot, râs, veselie... Toată natura naivă și bucuroasă că trăiește, numai el întunecat, nefiind bucuros de viața lui, el cu naivitatea lui pierdută, cu ochii adânci, cuminți, însă fără de speranță... „Și se zice că nu e fericire-n lume", murmură el. O fată rumenă și grasă, într-o scurteică blănită și cu mâinile-n muf, trecu de brațul unui tânăr, chicotind, surâzând din

când în când cu șireție, uitându-se c-o galișă voioșie și pe ascuns în fața companionului ei... ochii ei căprii erau viață, bucurie, naivitate... „Ah! gândi el și-i privi... cum nu am tinerețea lor sufletească... cum nu sunt ca ei... fericiții!"

Spre sară veni de Lys să-l ia din nou...

— Nu mă mai duc... nu voi s-o mai văd...

— Nu vei mai vedea-o, îți promit...

— Atunci... atunci, haide! După ce-i legă ochii, ei ajunseră iarăși cu sania în curtea descrisă deja. Coborâră scările în subteranele Amicilor întunericului... De Lys îl lăsă singur... El își luă legătura de la ochi... Se afla într-un cabinet mic, tapisat cu negru... Un cămin de marmură roșie, cu foc, o oglindă-n perete... covoare moi pe jos, o masă c-un sfeșnic de argint, două jilțuri cu sprijoane nalte...

Cezara intră...

— De Lys m-a mințit, îi zise el cu imputare, iartă-mă... dar n-am vrut să te mai văd...

Ea era foarte tristă...

— Bine, bine, înțeleg simțirea ta... vrei o fericire calmă, pe care eu nu sunt în stare a ți-o da... simți că amorul meu obosește... dar cine-ți spune să mă iubești... Din contra, dacă vrei eu îți aduc în brațe îngeri de copile... blonde, lacrimi de aur... căci eu sunt servul tău... eu sunt un demon, o crezi asta? zise ea-ntunecată, trebuie s-o crezi până ce ești încă liber de a te desface de mine... până ce nu e prea târziu... căci nu voi să te-nșel asupra viitorului tău... te vei usca sub suflarea mea ca o floare desrădăcinată în arșița soarelui de vară... Trebuie s-o știi. Îți trebuiesc angeli? Voi ști să seduc angeli pentru tine... numai să nu te dezguste...

Un zâmbet de nespusă și sântă fericire trecu pe buzele lui... Ea făcu o mină de scârbă și dispreț când văzu acel zâmbet... Ea cetea din expresia feței toată cartea sufletului omenesc...

— Ți-aduc îndată ceea ce voiești... un angel... De Lys, zise ea deschizând ușa, exemplarul nostru de crin, care de ieri oftează după Angelo...

În acest interval Cezara se uită-n oglindă ca să-și compuie fața. După un moment se puse-n fotoliu... Niciodată Angelo nu văzuse atâta bunătate și blândețe exprimată pe un chip de om ca acuma-n fața ei... Era îngerul milei ș-a îndurării...

El se uită mult în fața ei, apoi se-ntoarse și se uită în jăratic... astfel încât nu-l puteai vedea de spata naltă a jilțului... Ușa se deschise și el auzi un glas dulce și molcom, auzi foșnind lin o haină de gaz, auzi atingând picioare mici și ușoare covorul moale...

— Bună sară, Cezara, zise ea c-o copilărească veselie... El se uită îndărătul scaunului... Cezara păstrase încă expresia de nespusă gingășie, complezență și bunătate care și-o compusese lângă oglindă...

— O, Lilla! Copilul meu! vino-ncoace la mama ta să te sărute... Ce frumușică ești... ești un înger, un boboc de roză... cum să te numesc numai... spune-mi cum ai dormit...

— Ah! n-am putut dormi... Nu mi-a putut ieși din minte... știi tu cine... nu! nu spun numele...

— A... A... An...

— Nu... mă trădezi mie însăți... Și-mi părea că-i țiu capul în mâini... părea că-ngenunchease naintea mea și

mă uitam în ochii lui... și mă uitam... și mă uitam... și parecă m-aș fi uitat vecinic...

Angelo asculta zâmbind.

— Ș-apoi știi tu... îmi părea că și el se uită la mine... Ah! cum? Nu știu cum... Ce să-ți spun... Astfel aţipeam numai și vise vii treceau pe lângă ochii mei... Ah! cum aș fi în stare să-l iubesc... parecă i-aș săruta mâinile dacă mi-ar permite...

— Dar dacă el ar ști că tu-l iubești... dacă el te-ar iubi asemenea, îngerașule!

— Nu spune, o, nu spune... Ah! nici gândesc la asta... știu eu că nici gândește la mine: o sărmană fată proastă...

— Dar, vezi tu, tocmai asta iubește el în tine, zise Cezara cu glasul plin și moale... naivitatea ta... el ar vrea să desfășuri acele foi ale inocenței spre a se uita în bobocul de roză, în înțelesul acestor nerozii dulci de care ești în stare să spui o mie pe zi... și fiecare gentilă, fiecare interesantă... Câte enigme i-ai dat tu asară de ghicit, de-și sfarmă capul cu ele... Tu nu știi puterea ta, tu guriță de roză ce ești! sau ești șirată, te faci că nu știi!

Elli râse cu glăsciorul ei de argint...

— O, eu știu că sunt frumușică, zise ea înecată de plăcere, știu că plac... dar zău, ți-o jur, Cezara... nu știu că el mă poate iubi... Ochirea lui era așa de rece pentru mine... pe când eu... eu aș fi murit ca să-l sărut o dată...

— Mă duc să-l chem... zise Cezara râzând și bătând din palme de bucurie.

— Nu, nu, nu! te rog! Cezara, pentru D-zeu...

— Spune că-ți pare bine dac-ar veni...

— Nu... zise ea afirmând cu capul.

— Zi că-l iubești.

— Nu! zise ea plecându-și capul pe piept și jucându-se cu colțul șorțului...

— Mă duc, mă duc... o guriță, îngerașule... Elli o sărută cu gura plină, cu gratitudine... Cezara ieși și-nchise ușa cu cheia după sine...

Angelo și-ntoarse jilțul spre ea...

— O, d-le! zise ea speriată și toată pudoarea, toată inocența, o lină indignație, imputare, o lume de simțiri contrazicătoare îi jucau în față...

El îngenunche la picioarele ei...

— Te-ai supărat? întrebă el cu blândețe.

— Da!

— Să ne-mpăcăm dar, vrei?

— Da!

— C-o guriță, așa-i? Ea clătină din cap... Dar el șezu lângă ea... îi prinse capul cu mâna, îi întoarse fețișoara ei roșie, care se uita cine știe unde, drept în fața lui ș-o sărută... El simți că și ea-l sărutase, dar așa de lin, așa de abia mișcat... încât ar fi putut spune că nu l-a sărutat... Ea-l respinse c-o mână de la ea.

— Tu nu mă iubești... știu, Elli... nu mă săruți măcar... Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Nici nu mă crezi măcar... zise ea încet.

— Atunci sărută-mă. Ea-și lipi gurița ei de buzele lui... de i se părea că i s-a lipit un fruct copt și dulce de gură... el îi supse o sărutare...

— Ce dulce știi tu a săruta, Elli...

— Ah! n-am învățat de la nimeni... Asta vine așa numai... N-o știu orișicând...

— Atunci de ce te depărtezi de mine... vino ici în brațul meu... O atrase încet pe pieptul lui...

— Ah, uite, zise ea... ce rău îți stă legătoarea la gât!... Ea drese cu mâinuțele ei legătoarea...

— Și-apoi nu-i nici pieptănat cumsecade, hahaha! și lipsește un bumb de la cămeșă.

— Mi-a căzut în sân, Elli... caută-l. Ea-și băgă mâna-n sânul lui. El o prinse ș-o apăsă pe inimă...

— Nu găsesc, zise ea închizând ochii de roșie ce era... apoi îi redeschise și i se uită c-o cuminte și tristă seriozitate drept în ochi... Parcă vrea să-i zică: „Eram să-ți zic o vorbă grea, dar n-o mai spun".

El îi deschise ei sânii...

— Să caut butonul meu de diamant, poate a căzut între sânii tăi...

— Nu, nu, zise ea apărându-se.

— Iacătă-l, zise el, lipindu-și gura de fragul mărului de zăpadă ce ieșise de sub corset...

Ea se apăra de dezmierdările lui, dar se apăra lin și mai mult pentru că se cuvine... De mult nu mai avea puterea de a-i refuza ceva...

El stinse lumina și un întuneric adânc acoperi suspinul lor de amor. Pe când Lilla și Angelo erau într-o stare dezordinată, unde hainele parte căzuse de pe ei, parte atârnau în toate părțile și ei pe jumătate goi dormeau strâns îmbrățișați pe sofă, gură-n gură, intră Cezara c-o lampă-n mâini în casă și se uită la ei... Ea era palidă,

serioasă, tristă... Ținea în mâna ei un cerșaf alb și mirositor și-l aruncă peste mire și mireasă, apoi se puse-n fața focului și se uită multă vreme în ultimele urme a jeraticului. Ochii ei se umplură de lacrimi... apoi se sculă repede, ridică colțul cerșafului, descoperi capul lui Angelo și-i sărută fruntea:

— Ai să-mi plătești tu asta, copilul meu, ai să mi-o plătești! Apoi ieși din cabinet.

A doua zi Lilla umbla cam pe lângă pereți și nu i se uita nimănui în față... Angelo era de-o paloare umedă, ochii-i erau turburi și moi în cap și pierduse din demonica lor strălucire.

Ea se-mbrăcase și-i ajută și lui, îi îmbumbă cămeșa la gât, îi făcu fiongul de la legătoare... Era blândă ca un miel...

— Așa-i că mă iubești, Angelo?

— Mai întrebi... Lilla, erai de mult venită în societatea asta a Amicilor întunericului?...

— Ah! să-ți spun cum... Eu te-am văzut pe tine în saloanele doamnei N. Mi-ai fost recomandat, dar tu te-ai uitat așa, pe deasupra, la mine, mi-ai spus o banalitate și te-ai dus apoi... și eu te urmăream, priveam în vo oglindă ca să te văd în colțul de fereastă în care ședeai... stam seri întregi, plângeam nopți întregi... ah! cum te iubesc, Angelo, zise ea înecându-i fața cu sărutări... Într-o zi s-apropie doctorul de Lys de mine. Se uită în ochii mei cum știe el a se uita – ciudat adică...

„Iubești pe Angelo, d-șoară, zise el cu tonul fără expresie și firesc, cum e felul lui de a vorbi..."

„Nu", zic eu. „Haide-n astă-sară în clubul Amicilor întunericului, dacă vrei să-l vezi..."

„Dar nu voi să-l văd..." „Sania mea te va lua", zise el. „Dar nu voi să merg cu sania d-tale..." „Ea va sta la portița grădinii d-tale", zise el, ridicându-se și surâzând.

Angelo, m-am dus noaptea în grădină, am deschis portița, m-am pus în sanie și iată-mă-s.

Ea luă dreapta lui în amândouă mâinuțele, o bătu ș-o sărută apoi...

— Lilla!

— Lasă-mă, Angelo... eu nu mai am ce-ți da... ți-am dat tot... De mult n-am mai fost stăpână pe mine, de mult eram toată a ta... Ai milă de mine... Dac-ai crezut că sunt cuminte... iată cuminția mea toată... dac-ai crezut că sunt frumoasă, iată frumusețea mea toată... Toată fața mea e sfințită de sărutările tale... de nu mă poți iubi pe mine... iubește-ți sărutările tale, Angelo, iubește-mi ochii mei, căci te-au privit, căci ș-au lipit razele de frumusețea ta... iubește gura mea, s-a atins de a ta... Iubește-te pe tine în ființa mea... Angelo, zise ea plângând și lipindu-se spasmodic de pieptul lui și apropiindu-și gura de urechea lui: iubește-ți copilul tău...

El nu răspunse nimic. I se părea că e un delicvent... că o vină mare apăsa sufletul lui...

— Și cum vom trăi noi? întreabă zâmbind cu tristețe...

— Cum? Ah! iată cum... Iată tabloul ce mi-l zugrăvesc... Dimineața, când vei dormi încă, te-oi săruta pe ochi și te-i scula... apoi ți-oi aduce cafeaua și cămeșa cu butonii pușI, și ciorapii, halatul, fesul, o țigară... te-oi îmbrăca, apoi te-i

duce la treaba ta... și, rămasă acasă, voi șterge colbul de pe cărțile tale, voi aranja hârtiile, voi drege penele stricate și când vei veni acasă va fi masa pusă... pânza albă, farfuriile curate, paharele limpezi de clare... după masă vom ședea la cafea, vom vorbi nerozii... apoi, adaose încet abia mișcându-și buzele, apoi... zic și eu, de... vom avea copii... un băiet frumos ca tine, icoana ta, ș-o fetiță ca mine... Ah! vom fi fericiți...

— Da, fericiți! murmură el încet și-ntunecos. „O, Cezara! Suflet de demon, gândi el, cum citești în sufletele omenești... cum vezi în ele scris viitorul, cum pricep zâmbetul tău de dispreț de ieri".

— Dar tu pari trist, dulcele meu amic... de ce?

— Sunt obosit, femeia mea, dulcea mea femeie, nimica alta...

— Acuma mă duc, ca s-ajung acasă... Vei veni să mă ceri, nu-i așa... Vino azi, voi aștepta cu nerăbdare venirea ta... Oh! cât te mai pot iubi...

Ea-și aruncă mantila pe umere, îl sărută și dispăru pe ușă... El rămase trist... „Va să zică asta-i viața mea viitoare... Adio visuri orbitoare... am devenit umil bărbat al unei mici femei... Vom avea copii... mi-o aduce halatul și papucii dimineața... Ah! doar o dezgustătoare perspectivă de urât și monotonie..."

Cezara în haina ei de Hamlet râdea într-un colț al odăii. D-zeu știe când și cum se furișase-n casă... La vorbele lui vorbite încet, însă destul de clar, ea trase-un hohot ironic și splendid de răceală...

— Taci! taci!

— Ei bine! iată dar idealul tău... iată viața îngerilor... iată scopul pe care natura voiește a-l împlini prin aceea c-a îmbrăcat acel bobocel de fată cu naivitate și grații... un băiețel... o fetiță, aerul odăii apăsat de voluptatea patului conjugal... un pat cu cerșafuri care trebuiesc foarte des schimbate... N-a rezistat mult îngerul, nu-i așa... Se grăbea natura să-și împlinească scopul ei măreț, reproducerea neamului omenesc, și și-a asigurat această împlinire pin îmbrățișări multe, pin dulci rezistențe, pin vorbe cu două înțelesuri... O! O! pfui! hahaha! Ei, ce faci, fugi?...

— Te-aș ucide, Cezara, de drept ce ai! Mă desperezi...

— Și orb nebun ce ești... nu vezi tu că ești o unealtă, că bucurii, dureri, pasiunea, plăcerea ce o ai pentr-un sân femeiesc care nu contribuie nimic la voluptate, plăcerea ce o ai pentru-o fată naivă, căci cu cât va fi mai naivă, cu atât mai greu îi va veni în minte să-și ucidă copilul... nu vezi că ești o unealtă în mâinile unui demon, că ești jucăria simțirilor tale, că nimic ce ai nu e al tău, că tu ești cauza involuntară pe care natura, sau numește-o cum vrei, își scrie așa-numitele scopuri mărețe... Nu vezi tu că legi, state, monarhi, religii nu sunt decât aparatul greu pentru a face cu putință acest act murdar de reproducere și a vă arunca apoi în brațele monotoniei meschine a urâtului, a ridiculului, a unei vieți care-mi face greață?... Te-nchipuiesc cu halatul înflorit, cu fes în cap, cu papuci, cu ciubuc, c-o claie de copii, c-o ocupațiune monotonă și somnoroasă; apoi vei muri și copiii tăi cei de spirit vor repeta aceeași viață spirituală...

— Ai drept... asta mi-o spun și eu... taci, râsul tău mă supără...

— Și de ce aș tăcea... zise Cezara-ncrucișându-și mâinile... Tu ai pierdut pe această copilă... Tu știai că n-ai s-o poți iubi, puteai cel puțin ști că ea nu-ți va ajunge, și cu toate acestea ai avut-o ca pe soția ta... Ai nefericit-o... Crezi că-mi trece pin minte să-ți cruț mustrările de cuget... nu! De aceea sunt un demon...

— Dar tu mi-ai adus-o...

— Spun că nu?... Da... sunt liberă eu de a încerca să seduc... De ce te-ai lăsat sedus?

— N-am remușcări...

— N-ai... Bine... Copila va fi alungată de părinți... va naște-n sărăcie... Va fi o femeie pierdută... dacă n-o vei lua de soție... Dar tu o vei lua. Vei avea o viață de urât, vei umbla după alte femei... eu voi îngriji ca ea s-o știe aceasta și atunci adio pace casnică, atunci abia vei vedea ce va să zică iadul pe pământ... A! pân-acum n-ai nici idee... Pân-acum melancolia ta și coloarea neagră sub care privești lumea sunt teorii sure pe lângă realitatea ce te așteaptă...

— Voi suporta inevitabilul...

— Adio, Angelo...

— Cezara!... Cezara, murmură el încet plecându-și genunchii la ea... te iubesc... nu poți tu ierta...

— Ce să iert? Te iubesc eu?... Ea ieși repede din casă.

— Lilli a venit apoi la mine, trimisă chiar de tatăl său, ca să-mi ceară din nou scuze... I-am spus că tu n-o poți lua de soție și am explicat punctele mele de vedere... A

plâns mult biata fată... dar voi ști eu s-o mângâi... Am un camerier care nu e de despreţuit...

— Cezara!

— Ei, D-zeul meu! dar tu eşti nebun... Ea va fi fericită în felul ei... Vino-ncoace şi suge rana asta... Nu vezi că-mi curge sângele pe haine...

El îşi lipi buzele de rana pieptului şi supse acele picături de rubin ce păreau a curge pe zapadă... Ea-i ţinea capul cu mâinile... apoi-i ridică capul şi sărută gura lui roşie de sânge... Asta drept mulţămire... Ea-şi acoperi sânul, îl ridică pe braţele ei ca pe un copil, îl strânse la piept, îl dezmierdă...

— Cum mă faci să pătimesc, şopti el încet.

— Bine, încă n-ai cunoscut tu ce voi eu ca să cunoşti... Amicul meu, ai alegerea între două lucruri: între urât, ordinar, meschin şi între durere, pasiune, turbare... între Lilli şi mine. Eu nu te-nşel, ţi-o spun dinainte: eu voi usca viaţa ta de m-alegi pe mine... eu te voi omorî... dar nu-ţi voi coase halat, nici ţi-oi împleti pungi de tutun... eu te voi despera... Dar nu ţi-oi face copii... De un singur lucru te asigur, nu ţi se va urî cu mine, poate însă ca mie să mi se urască cu tine... atunci, se-nţelege, se sfârşeşte totul... atunci ştiu că vei trebui sau să mori, sau să nebuneşti.

Ea-l juca pe genunchii ei, îşi băga mâinile-n sânul lui şi el simţi înnegrindu-se lumea-naintea ochilor lui...

— Ah! aş rezista de mi-ar fi cu putinţă, zise el cu durere... dar acum... acum când aş da toată lumea pentru o sărutare a ta şi viaţa mea-mpreună... acum e prea târziu, diavol de femeie ce eşti...

— Voluptatea cea crudă a dorinței și a durerii... iată ce-ți ofer... De-un lucru fii sigur: te iubesc. Nu te lăsa înșelat de împrejurarea că amorul samănă așa de mult cu ura... Aș fi în stare să mă las ucisă pentru tine.

(finalul neîncheiat al operei eminesciene)

Inima de opal a Faraonului Tlá

de Aurel Cărășel

Motto:
Piramidele-nvechite
Urcă-n cer vârful lor mare –
Nu căta în depărtare
Fericirea ta, iubite!
Mihai Eminescu

1

În singurătatea pustiei, piramida își înălța fruntea sură, atingând norii cu vârful ei ascuțit, îmbrăcat în foiță de aur. Luna o ningea, oglindindu-se în apele îndepărtate ale Nilului albastru. Departe, între dunele de nisip, lătra un coiot. Încă și mai departe, răsuna, stins, răgetul unui jaguar. Preotul-profet își plecă fruntea până la podea și sărută lespezile de calcar. Un vuiet îndepărtat se topi pe unul dintre coridoare, grav ca un glas de clopot.

Deodată, apăru regele Tlá. Capacul sarcofagului alunecă fără zgomot într-o parte, iar trupul lui, înfășurat în fețe albe, părea o fantasmă în lumina galbenă, tremurătoare, a torțelor. Ridică piciorul și trecu peste marginea

de granit, stârnind rotocoale de praf. Ur Kahn își simți inima tresărind în coșul pieptului. De când fusese numit mare preot al lui Amon Ra, îl văzuse pe rege reînviind de trei ori. Și tot de atâtea ori trăise spaima de a o fi făcut pentru ultima oară. Tot Egiptul de Sus, îndepărtatul Punt și Nubia cea sălbatică vorbeau despre cruzimea sa înspăimântătoare și numai simpla sa apariție, în carul de luptă, fusese de ajuns ca să spulbere armata hyksoșilor, în apropiere de Buhen.

Dar regele nu voia sufletul său acum, voia numai sprijinul său. Cu o voce cavernoasă, îl chemă să-l ajute să se desfacă de cârpele aproape putrezite, înmuiate în ulei de sicomor. Când termină și aruncă resturile într-un colț, bărbatul cu fața mare și palidă, cu ochii adânci și scânteietori, cu talarul negru ce-i curgea în cute splendide pe umeri în jos, îi aruncă o privire întunecată. Lui Ur Kahn îi fu greu să se uite la el, așa că își plecă din nou fruntea în fața stăpânului revenit din moarte. Dar mai era el viu? îl bătu un gând, în timp ce tremura învăluit de un frig teribil.

— A sosit clipa reîntoarcerii mele, zise Tlá, ca și când ar fi vorbit cu el însuși, neluându-l în seamă pe bărbatul răstignit la picioarele sale. Aștept să-mi spui de ce am fost chemat mai înainte de a se fi împlinit timpul pentru asta.

Vuietul îndepărtat se auzi din nou, venind de pe coridorul din dreapta. Părea ca și când un tunet s-ar fi rătăcit pe coridoarele nesfârșite ale piramidei și se chinuia să găsească ieșirea. Preotul abia respiră.

— Glasul lui Thor, stăpâne, răspunse cu voce stinsă. El îți cere trezirea.

Palid și adâncit în gânduri, regele porni cu pași mari pe unul din coridoare, în urmărirea ecoului. Preotul-profet se grăbea în urma lui, lipăind mărunt din tălpile desculțe, prin praful secular. Erau atât de mari acele ziduri, încât Tlá însuși părea un mărunt gândac negru care suia și cobora scările, făcând să tremure lumina faclelor. După o vreme, se opri în fața unei încăperi scunde, păzite de doi șacali cu capete aurite, luă o torță de pe un mur acoperit de funingine și se strecură printre cei doi paznici neclintiți. Preotul îl urmă cu strângere de inimă.

Întunericul tăcea. Bolta sălii era pictată de jur-împrejur cu zodiile cerului, iar vopseaua lucea în lumina torței, de parcă stelele ar fi fost adevărate. Tlá ridică flăcările palide, dar tavanul era atât de sus încât i se părea că stătea sub cerul cel adevărat, iar dincolo de murul din stânga apele Nilului curgeau calde și lenețe. Universul întreg visa pentru el, ademenindu-l să iasă de sub pecetea cu gust de sărut a morții. Regele se răsuci spre dreapta și torța ilumină un sarcofag de andezit. Pe capacul cenușiu, cu intarsii violete, se afla o cupă de cristal, cu capac. El se uită mult la paharul cu picior înalt și părea că vedea lucruri ciudate, în valurile roșii pe care lumina le isca pe luciul sticlei.

— Oh, Rodope... Rodope... grăi și puse mâna dreaptă pe capacul rece. S-au fost petrecut cei cinci mii de ani de când vraja acelui sark al întunericului mi te-a răpit. Dar eu nu te-am uitat, Rodope... și voi cerca să te aduc înapoi, ca să-ți împlinești firul vieții până la capăt, așa cum ți-am promis. Iar pentru asta...

Își duse o mână la frunte, ca și cum și-ar fi amintit de ceva.

— Preotule!

— Regele meu...

— Ce cuvânt de vrajă tună glasul acelui Thor pe coridoarele piramidei mele?

— Danlark, repetă, stăpâne ale luminii. Danlark.

— Ai mai auzit tu cuvântul acesta vreodată?

Ur Kahn clătină din capul plecat, neîndrăznind să-și ridice ochii.

— Te du degrabă și întrebă-i pe bătrânii Consiliului Tronului. Citește manuscriptele străvechi. Rostește rugăciunile către Amon. Află de undeva ce înseamnă acest... acest cuvânt.

Preotul se târî în genunchi până la prag și dispăru dincolo de zid. Tlá întinse din nou mâna și degetele i se încleștară pe cupă. Razele făcliei păreau absorbite de cristalul întunecat. Trânti paharul de capac și acesta se sparse în sute de cioburi, în mijlocul cărora apăru tronând o inimă din opal, pe care o mână scrijelise cu un stilet un cuvânt aproape șters – Danlark.

— Cesara... șopti el cu voce gâtuită. Ce-mi faci, Cesara?

Cine ești, tu, demone? – fu cel dintâi gând ce-i veni în minte, iar mintea lui era clară asemenea sidefului mării sub luciul lunii. În adâncurile ei scânteietoare dormita somnoroasă o lume întreagă, de a cărei izvoare nu-și putea da socoteală. O lume în care zeița Rodope plutea pe paiete de stele, deasupra tuturor, dar inima lui era seacă, știa ce-i datora, dar nu mai găsea în sine valul acela de

iubire sălbatică, care îl făcuse să-i pună pe vrăjitorii-șamani să-i închidă spiritul, înainte de a se înălța dincolo de cele șapte ceruri, în piatra de opal de care logodnica lui nu se despărțise niciodată.

Oh, da, o iubise ca un nebun, o iubise așa cum focul iubește lemnul din care se hrănește, iar apoi îl transformă în cenușă și lasă vântul să-l risipească deasupra pământului. O iubise așa cum iubește gazela cea sprintenă apa pe care o bea din izvor. Așa cum iubește norul chipul lunii și îl acoperă, cu gelozie și patimă. O iubise cu adevărat, dar demonul acela de Cesara făcuse exact așa cum îi spusese: îl făcuse să-și uite iubirea.

Întinse mâna și apucă inima de opal. Mirosul de fecioară binecuvântată al trupului demonului mai plutea încă prin aerul stătut. Trecuse pe acolo și îi lăsase un semn, despre locul în care avea să o găsească, atunci când dorul pentru ea (pentru el) îl va fi răzbit. Lăsase acel semn pe ultimul lucru sacru pe care-l mai avea de la Rodope, spurcându-i amintirea. Ca și când i-ar fi strigat în gura mare că nu-i păsa. Că iubirea și moartea erau același lucru pentru ea. Pentru el.

Danlark.

Apucă de colțul sarcofagului, îl ridică la fel de ușor ca pe un fulg, și strecură înăuntru inima de opal. Apoi trase capacul la loc și părăsi încăperea, cu pași repezi. Pe coridor răsuna încă, înfundat, tunetul zeului Thor, căutându-l. Când ajunse în încăperea subterană, de unde un tunel îngust și scund pornea spre sala Marelui Templu, gâfâia de oboseală și, mai ales, de lipsă de aer proaspăt.

Preotul-profet îl aștepta, în genunchi, cu un papirus vechi așezat pe o tavă de cristal. Regele întinse mâna, apoi se răzgândi.

— Vorbește tu în locul însemnului străvechi! îi porunci. Spune tot ce e de spus.

Cu voce tremurătoare, Ur Kahn îi povesti cum întâlnise numele Danlark în scrierile tainice, aduse din Egiptul de Sus, în urmă cu trei mii de ani. Thor era fiul celui mai mare zeu din Nord, Odin. Vikingii îl numeau Thor, dar briții îi spuneau Donor, germanicii Donar, iar saxonii Thunar. Toate numele însemnau, de fapt, unul și același lucru – tunet. Când îi spusese care va fi rolul său pe lumea asta, Odin îi făcuse cadou un ciocan de luptă care purta cuvântul de tunet al stăpânului său oriunde l-ar fi trimis acesta. De data asta, îl trimisese în Egipt, să-l caute pe el și să-l determine să se ducă în acel îndepărtat Danlark.

— Danlark este, mărite rege, grota gigantică în care trăiește, încă de când a deschis ochii asupra lumii, zeul Thor și numeroasa sa familie.

Familie! Nu mai auzise acest cuvânt de mii de ani. Aproape că nu-și închipuia că-i mai cunoaște înțelesul. Pentru că cine oare fusese familia lui, de care nu-și mai amintea decât ca prin ceață? Regele Huon Aton Ra? Cel care-i căsăpise pe hitiți la Coloanele Pierdute și construise din trupurile lor o piramidă de carne și oase, închinată Corbului Raven? Regina Selphira, care pusese să fie înecate primele două fiice, născute înainte de el, pentru ca să-și depângărească trupul, în ochii lui Isis, și să capete astfel dreptul de a-i naște faraonului un moștenitor? Mă-

tușa sa, Heracleea, care-și otrăvise sora și se căsătorise apoi cu Huon? Mergeales, fratele său vitreg, care încercase să-l ucidă pe faraon și, pentru că nu reușise, fusese aruncat în groapa cu năpârci, după ce fusese jupuit de piele de viu? Cei doi băieți ai Heracleei, frați vitregi ai săi, înecați în băile de marmură ale palatului din Memphis, pentru ca să nu aibă pretenție la tronul de abanos?

Figurile lor alungite îi treceau pe dinaintea ochilor asemenea unor tablouri, în rame grele, de bronz, atârnate de murii unei simeze. Dar niciuna nu adăsta mai mult de o clipită, după care fugea să se topească în balta de aur și sânge a amurgului. Rodope, da, Rodope fusese cu adevărat singura lui familie și, pentru faptul că tatăl său i-o promisese de soață, după ce laavriții din sud o aduseseră zălog al bunei lor credințe față de tron, aproape că îi iertase răutățile, cruzimea și lipsa de interes față de copiii săi.

O lacrimă i se desprinse din ochiul drept și îi alunecă pe obraz. O lacrimă, numai una. Era viața sa pierdută în zadar. Viața unui om. Dar el, Tlá, aproape că nu mai era un om. Era o ființă eternă, menită singurătății și pustiului. Asemenea stelelor de pe cer și a munților de pe pământ. Dar, atât cât mai rămăsese spirit uman în el, avea dreptul la acea lacrimă. O lacrimă în care erau cuprinse viețile părinților lui, ale bunicilor, străbunicilor, a unui șir infinit de oameni care urca spre stele și se pierdea printre zei.

— Ur Kahn, îmi ești tu devotat? Ai face orice ți s-ar cere pentru regele tău?

— Strălucirea Ta... – se înecă bărbatul îmbrăcat în rasă neagră. Ai mei l-au sacrificat întotdeauna pentru Amon

pe ultimul născut. Iar pe mine m-au închinat ție încă de când învățam să merg de-a bușilea. Nu există lucru pe care să nu-l fac pentru tine, dacă-mi poruncești.

— Așa să fie, spuse Tlá, ascunzându-și un zâmbet. Vei merge la comandantul gărzii și-i vei cere să-ți dea douăzeci de oameni care să te ajute să pregătești corabia.

— Corabia... – repetă năucit celălalt.

— Tăietorul-de-valuri. Corabia regilor Egipetului, adusă chiar din focul veșnic al lui Amon Ra și adăpostită în Marea Sală de sub piramidă. Soldații îți vor spune ce ai de făcut.

Preotul-profet șovăi o clipă, apoi bătu o mătanie.

— Regele meu pleacă?

Tlá ridică un deget și aerul uscat fâșâi. Vibrația tunetului deveni încă și mai profundă.

— Chiar tu ai spus că acel zeu necunoscut mie, Thor al Marelui Nord, mă cheamă la el. Zeii înșiși au nevoie, uneori, de un mic ajutor.

Ur Kahn se închină și se retrase până la ușă, mergând cu spatele. Ajuns în prag, se opri o clipă și aruncă o ultimă privire către faraon. Expresiunea feței lui, așa cum o desenau licăririle făcliilor de rășină, era tristă, dar nu dureroasă. Umerii obrajilor, puțin cam ascuțiți, arătau că rotunjimea corpului său slăbise, în miile de ani petrecuți în pulberea sarcofagului, făcând loc unei umbre dulci și interesante, care le șade atât de bine bărbaților abia trecuți de prima tinerețe. Era umbra setei de iubire, care făcea din Tlá un mort frumos, cu ochii aprinși de para celor ce gândesc prea mult și cer prea puțin de la viață.

Preotul nu mai văzuse niciodată până atunci un astfel de chip și își zise că numai cei ce se coborau direct din zeii străvechi puteau să aibă o asemenea sete.

— Preotule...? Mai ai să-mi spui ceva?

— Nimic altceva, stăpâne, numai că porunca o să-ți fie îndeplinită pe dată.

Tăietorul-de-valuri era o corabie lungă de 150 de picioare și lată de 20, cu un catarg scund, situat chiar în mijlocul punții, de el fiind ancorat un tron din lemn de abanos. Plutea pe un lac doar cu câteva picioare mai lat decât ea și în locul ramelor avea un fel de aripi de liliac, din foiță de argint, pe care faraonul, așezat și legat de tron cu șuvițe din piele de căprioară, le răsucea cu privirea, străduindu-se să prindă cu ele curenții timpului. De câte ori călătorise așa, înainte și înapoi, pe apa nevăzută care izvora din ochii lui Cronos? Nu-și mai aducea aminte, dar nici nu se străduia. Fiecare dintre călătorii îl scosese din somnul asemănător veșniciei și îl adusese printre oameni. Dar îi aducea aminte și de Rodope, și de Cesara, de familia demult topită în nisipurile din jur, de tot ceea ce făcuse din el, cândva, un om. Adică de tot ceea ce îi adusese suferință, amărăciune și durere trupească. Fiecare călătorie fusese consemnată de scribii Templului și, dacă ar fi vrut să-și amintească de cutare sau cutare lucru din timpul ei, nu avea decât să ceară să i se citească papirusul pe care fuseseră desenate peripețiile sale. Dar el nu voia. Își dorea doar ca expediția asta să fie cu adevărat ultima și să se întoarcă la fețele înmuiate în ulei de cedru și la întunericul sarcofagului. Adică, la uitarea somnului.

Porni din nou pe coridoarele piramidei, către Marea Sală. Uneori se întâlnea cu sacerdoți mărunți ai Templului, plecați să-și îndeplinească misiile zilnice pe care le cerea Zeul Ra. Aveau capetele rase și acoperite și doar ochii le sticleau în orbite, ca aceia ai pisicilor ieșite noaptea la vânătoare. Îndată ce-l vedeau, se lipeau de ziduri, își plecau capetele și se străduiau să devină invizibili. Alteori se lovea de mendianii angajați cu ziua, care făceau curat prin săli și pe coridoare mânuind mături lungi de nuiele. Aceștia îngenuncheau și-și acopereau fața cu mâinile, pentru ca focul sacru din privirile sale de zeu să nu le ardă ochii și mintea.

Când arcașii de pază îi deschiseră ușile înalte ale Sălii, trăgând într-o parte ivărul de bronz aurit, soldații îl terminaseră de hăcuit pe marele preot al lui Amon. Capul i-l înfipseseră în țepușa de argint prinsă în botul corăbiei, măruntaiele le strânseseră într-un sac de cânepă și le puseseră, împreună cu amfora plină cu sânge, pe altarul Zeului, unde alți doi soldați se străduiau să aprindă un rug. Restul cărnii, nefolositoare în ritualurile religioase, fusese adunat, de asemenea, pe două tărgi, și dus afară din piramidă, către apele molcome ale Nilului, spre a fi oferite drept hrană crocodililor. O călătorie cu Tăietorul-de-valuri cerea, întotdeauna, sacrificul unui preot. A celui mai înalt preot.

Tlá se opri înaintea pontonului de scânduri negeluite și își admiră nava. Exista încă înainte de ridicarea piramidelor și avea să dureze și după ce acestea vor fi fost măcinate de gura nesățioasă a timpului. „Tăietorul" era

singura punte de legătură cu Zeii. Era chiar mai veche decât ei. O legendă a tribului Siguarde, din Namibia, spunea că Zeii o găsiseră plutind printre nori, atunci când se hotărâseră să coboare pe pământ. Iar când Horus cel cu cap de șoim pusese să fie construită piramida cea mare, corăbiei i se făcuse o încăpere anume sub ea, ca să fie la îndemâna faraonilor atunci când aceștia vor fi fost nevoiți să colinde de-a lungul secolelor.

Îl întrebă pe căpetenia gărzilor dacă pregătirile se terminaseră. Acesta îngenunche și îi întinse halebarda cu cap de șoim, însemnul lui Horus, semn că această călătorie va fi făcută sub oblăduirea lui. Tlá nu-l plăcuse niciodată pe zeul proteguitor al Egipetului. Îl considera prea slab, prea mămos ca să poată să stea alături de Ra, de Seth, de Sobek, de Sokar și de Shu, dar îl respectase întotdeauna. Pentru că era un Zeu coborât din ceruri, nu unul ridicat la ceruri, așa cum era el.

Luă halebarda și urcă la bordul „Tăietorului", făcându-i semn bărbatului cu fibula de bronz a comandantului pe umărul stâng, să vină în urma sa. Nava mirosea a sudoare de zeu. Cineva o mai folosisese, iar mirosurile și alte semne mărunte nu avuseseră timp să dispară. Se întrebă dacă era vorba despre Sekhmet, zeița leoaică, sau despre Nun, zeul râurilor, cel care avea tot timpul treburi în zona de sus a timpului veșnic.

Tlá se așeză pe scaunul-tron și-și puse brațele peste legăturile din piele.

— Leagă-mă! porunci. Și, după ce Tăietorul pleacă la drum, ucide toți soldații care l-au sacrificat pe preot și

arde-le trupurile în cuptoarele de jertfă. Nimeni, în afară de tine, nu trebuie să știe că m-am trezit și că am folosit corabia, ai înțeles? Apoi aștepți să cânte cocoșul de trei ori și te vei întoarce aici, să primești corabia și să o legi la ponton.

— Așa am să fac, prealuminate rege! promise soldatul, ținându-și ochii plecați, cu umilință.

După care îi legă brațele și picioarele, cu îndemânare și cu multă repeziciune. Apoi se retrase de pe punte, cu fața la el, coborî scara îngustă și prinse să împrăștie porunci. Sala se goli în câteva clipe și doar mișcarea vasului mai dovedea că acolo mai fusese un om, cu puțin timp înainte.

Tlá închise ochii. De câte ori se mai așezase pe scaunul acesta, gata să plece spre nemărginire? Nu-și mai amintea. Ce rost ar fi avut? I se părea că întreg corpul lui era ceva care se putea întinde la nesfârșit, ori că se putea micșora atât de tare încât firul de nisip ar fi părut un munte pe lângă el. Că putea să ia orice formă din lume.

Mai întâi, trupul i se deșiră până ce trecu în spatele albei Selene, care se uită mirată la el. Apoi simți cum se contrage, cu mare iuțeală, până ce deveni un grăunte infinitezimal în mijlocul unui gălbenuș de ou. Acesta trebuie să fie tatăl meu Soarele, își spuse și, brusc, deschise ochii, acoperind hotarele nedefinite ale visului.

Tăietorul-de-valuri își înfipsese prova într-un ghețar plutitor, îl crăpase în două și rămăsese înțepenit în el. Gheața încă pârâia și se sfărâma, atunci când lemnul de cedru împingea în ea, săltat de valurile venite din spate.

Dincolo de creasta împodobită cu zăpadă întărită, se zăreau luminile tremurătoare ale unei așezări.

Plecase ziua și ajunsese noaptea! se miră și încercă să se miște, uitând că era încă legat.

Privi în sus, către bolta sclipitoare, dar nu recunoscu nicio constelație. Ajunsese în Marele Nord, zâmbi strâmb și se lăsă pe spate, sfârșit de oboseală. Luminile acelea trebuie că erau făcliile de pe ulițele Danlarkului, iar cele care se îndreptau spre „Tăietor" vor fi fost slugile, preoții și soldații lui Thor. Oare ce va fi voind de la el zeul acela necunoscut? Și de ce numele orașului său apăruse scrijelit pe inima de opal a Rodopei?

Oftă și închise pleoapele, în așteptare.

2

De nimic nu poți fi sigur în lumea asta, decât numai de durerea trupească. Când o rană îți macină carnea și oasele, ai încredințarea că ochii, urechile și creierii devin, la rândul lor parte din acea rană de care am făcut vorbire și devin cumplit de sensibile la orice atingere a sunetului, a luminii, a pipăitului, făcându-l pe posesorul lor cu atât mai mult să turbeze de durere.

Cam asta îi trecea regelui Tlá prin minte, stând alături de străinul acela uriaș, cu o barbă lungă și roșcată, legată cu șnururi de mătase, de o parte și de alta a fălcii sale puternice. Îl privea cu coada ochiului cum se holba la șarpele lung de mai multe zeci de coți și gros ca pe brațul

său, în timp ce doi vikingi, la fel de bărboși, îmbrăcați în cojoace din blană de urs, îl jupuiau de viu, trăgând cu putere de pielea solzoasă. După un timp, nu mai răbdă și-l întrebă:

— Cât de cruzi pot fi zeii?

— Atât cât e nevoie pentru ca ordinea dintâi a lumii să rămână neclintită. Vocea lui Thor părea vântul furios de dinaintea furtunii. Jormungand și-a trimis aici ochiul iscoditor, fără să țină seamă că Asgard este tărâmul zeilor, nu un loc al nimănui. Danlark este centrul Asgardului, iar în mijlocul său se află colina Idavoll.

— Cine este acest Jormungand?

Thor își întoarse capul spre el și ochii îi luceau roșii ca para focului.

— Ce fel de urmaș al zeilor tăi ești tu, rege Tlá, dacă nici măcar n-ai auzit de Jormungand?

— Un urmaș atât de bătrân încât Odin însuși era un copilaș ce se ținea de poalele mantalei tatălui său Borr, pe când eu urcam pe corabia zeilor ca să înfrunt valurile timpului. Cerurile abia creșteau deasupra pământului, iar apele se adunau dintre stele, pregătindu-se să-l scalde în undele lor reci.

Tlá tăcu o clipă, privindu-l drept în ochi. Luna se furișa încet pe deasupra capetelor lor și umbra stâlpului păcatelor se muta pe dalele de gheață murdară.

— Ei, bine, mărite rege... Zeul Thorr își săltă ciocanul spre cer. Ei, bine, Jormungand este cel mai mare șarpe din univers. Trupul lui stă încolăcit în jurul lui Midgard, lumea oamenilor. A fost aliatul giganților, în bătălia pe care

aceștia au dus-o cu tatăl meu, iar când el a câștigat-o, s-a scufundat în oceanul înghețat. De acolo își trimite, uneori, supușii cu solzi ca să afle vești despre pregătirile făcute de mine în vederea marelui război care va veni. Iar acesta a venit să te vadă și să te atragă de partea lui.

— Cum ar fi putut?! se miră celălalt.

— Jormungand citește mințile celor care ajung în preajma lui. Ar fi aflat ce-ți lipsește ție cel mai mult și ți l-ar fi făcut cadou, cu condiția să-i devii aliat.

— O să-l omori?

Thor arătă cu ciocanul uriaș către șarpele lipsit de piele. Un fulger izbucni și trupul vinețiu fu scuturat de un spasm.

— Pe Ygmmair? Cum aș putea? Este fiul lui Heimdall, gardianul tărâmului Asgard. Heimdall este unul dintre vechii zei Asgard ai războiului. Ygmmair s-a răzvrătit împotriva tatălui său și a trecut de partea lui Jormungand și a titanilor. Cu toate astea, legea scrisă de uitatul zeu Urd, înainte de izbucnirea războiului, spune că nu ai voie să ucizi nicio rudă apropiată a unui zeu. Nu, am să respect legea și nu am să-l ucid. Ba chiar voi face mai mult decât atât, îl voi trimite pe Ygmmair înapoi, la stăpânul său solzos Jormungand, ca să-i spună ce se petrece pe aici.

Făcu un semn și trupul șarpelui fu desprins din legăturile ce-l țintuiau între stâlpi. Soldații îmbrăcați în blănuri îi înfășurară în jurul corpului o frânghie groasă și-l târâră către una din ulițele ce înconjurau colina Idavoll și se pierdeau în spatele docurilor unui port pentru bărcile pescarilor.

Deodată, murii cei înalți ai caselor din apropiere se întoarseră, ca suflați de vânt, și dispărură. În locul lor, rămase o sală frumoasă, cu covoare moi pe dușumelele de lemn de brad, cu uriașe candelabre de argint, atârnând de grinzile uriașe înnegrite de fum, cu mobile îmbrăcate în catifea roșie, cu mese de stejar lustruit, pline cu tăvi de mâncare. Un cămin de marmură neagră, în care ardeau doi bușteni plini de rășină, se vedea într-un colț al încăperii.

Regele Tlá se ridică în picioare, privind fix la zeul Thor.

— De ce e nevoie ca Ygmmair să se întoarcă la Jormungand? întrebă el cu suspiciune.

Thor își descleștă fălcile și hohotul lui răsună tenebros în sala fără sfârșit.

— Jormungand a cerut ca faraonul Tlá să fie adus în Danlark. Nu m-a interesat de ce te voia chiar pe tine aici. Poate ca să se răzbune pe ceva din trecut. Poate ca să-ți propună ceva. Nu știu. Știu doar că atunci când Ygmmair va ajunge la el și-i va spune că m-am ținut de promisiune, șarpele cel uriaș se va desfășura de pe Midgard și îi va lăsa pe oameni să-și poată părăsi lumea din nou. Așa cum o făceau altădată.

— Sunt o momeală, înțelese Tlá, simțind cum îl furnică palmele. M-ai adus aici doar ca să mă oferi pradă unui șarpe.

— Ce puteam să fac? rânji zeul și ciocanul străluci sub zumzetul fulgerelor. Jormungand te-a cerut pentru demonul care-l ajută, Cesara. De ce nu te-aș da? Nu reprezinți nimic pentru mine.

Cesara! se gândi cu amărăciune Tlá. Și durerea trupească se năpusti peste el, amețindu-l.

— Sunt fiu de zeu, spuse șovăitor, după câteva clipe.

— Zeii au mii de fii cu muritoarele pământului. De ce mi-ar păsa de vreunul dintre ei?

Orb nebun ce ești! îi spusese Cesara când se întâlniseră ultima oară. Nu vezi că tu ești o unealtă... o unealtă în mâinile unui demon, ești doar jucăria simțurilor tale și ale lui, pentru că, în realitatea absolută, nimic din ceea ce ți se pare că ai nu e al tău... tu ești doar cauza involuntară prin care natura își scrie așa-numitele ei scopuri măreție...

Orb nebun, îi spusese Cesara. Și nicicând nu avusese mai multă dreptate. Venise în Danlark chemat de vocea stranie a unui tunet. Iar aici constatase că urmase orbește o chemare pe care nu o înțelesese, dar care, iată, avea să fie pierzania sa. Orb nebun... orb nebun...

— Nu sunt un zeu asemenea ție, dar puterile ce mi s-au dat sunt dincolo de înțelesul muritorilor.

Râsul disprețuitor al zeului cu barbă roșie hohoti îndelung pe sub tavanul înaltei săli de ceremonie. Thor își înfipse degetele groase într-o friptură de vițel și smulse un hartan întreg pe care-l duse la gură. Grăsimea se scurgea în picuri sclipitori pe barbă, pe degetele pline de inele și pe pieptul îmbrăcat în platoșa de aramă. Rupse bucăți suculente, iar ciolanele le azvârli câinilor ce dădeau târcoale, lătrând și repezindu-se unii la alții. Războinicul ceresc ridică un corn plin cu mied și-l înclină în direcția lui.

— Poftește la masa mea, fiu de zeu. Până ce demonul acela ajunge aici, tocmai bine o să ai timp să îți saturi burta. Pentru că de aici înainte nu o să mai ai timp de așa ceva.

Nu toți zeii puteau să călătorească pe firul timpului, așa ca el, care nu era decât pe-jumătate-zeu. Cei mai mulți stăteau prinși în picătura de chihlimbar a timpului și nu aveau habar de ceea ce se petrecea în picătura vecină, din dreapta sau din stânga lui. Acest Thor își închipuia că toți ar trebui să aibă pofte animalice și să se comporte nesăbuit.

Tlá își încrucișă degetele deasupra stomacului. Nu mai pusese nici măcar o singură îmbucătură în gură de aproape cinci sute de ani. De când luase chipul și mintea marchizului de Bilbao și se hotărâse să-i joace o festă nemernicului de bătrân care voise să nenorocească o copilă, pe nefericita dona Ana. Dona Ana... dacă n-ar fi trebuit să alerge după șipul cu lichid magic, care să o scoată pe Rodope din neclintirea visului morții, s-ar fi oprit din alergare la acea fecioară minunată, cu păr de aur, moale.

— Nu știi ce pierzi! rânji Thor, ștergându-și grăsimea de pe barbă cu dosul palmei sale uriașe. Noi, nordicii, suntem oameni darnici, rege Tlá. Pari un bărbat de treabă. Dacă nu ar fi trebuit să închei pactul cu acel demon, te-aș fi păstrat la curtea mea. Ți-aș fi găsit o nevastă strașnică, care ți-ar fi ținut bine gospodăria cât timp ai fi fost plecat, urmându-mă în luptele pe care le vom da, imediat ce colțul ierbii va ieși de sub pietre. Și ți-ar fi făcut o mulțime de prunci, pe care să-i crești ca pe viitorii mei vikingi. Cei care vor umple mările ghețurilor cu drakkarele lor cu cap de balaur.

— Dar ai încheiat pactul, se strâmbă faraonul.

Thor se opri din mestecat și se uită la el. Deasupra capetelor lor, candelabrul de argint se clătină ca bătut de

vânt, iar o parte dintre lumânările de seu se stinseră sfârâind. O vibrație surdă se ridică din podea și câinii fugiră către uși, scheunând înspăimântați. Zeul aruncă bucata de carne înapoi pe platoul de lemn și își șterse mâinile de platoșa de piele care îi acoperea pântecele proeminent.

— Jormungand s-a hotărât, în sfârșit...

Făcu un semn cu ciocanul și un fulger se izbi în lemnul de stejar al ușii, deschizând-o. Mai mulți războinici se grăbiră să intre, cu halebardele în mâini.

— Mărite zeu!

— Cetluiți-l pe acest rege. Dar nu prea strâns. Și aveți grijă să nu-l răniți. E, totuși, fiu de zeu. Nu o să vreți să vă prefacă în porci. Sau doar în rahatul lor, adăugă, după care începu să râdă în hohote.

Apoi făcu un gest cu dosul palmei, râgâi și se învălui într-o mantie de ceață.

Tlá respiră. În clipa următoare, se trezi din nou printre murii întunecați, șfichiuiți de fulgi mărunți, ai caselor din Danlark. Soldații se repeziră la el, scoțând fuioare groase de aburi pe gură și pe nări. Îl prinseră de mâini și de umeri, îl legară cu o funie subțire, lăsându-i numai picioarele libere, și-l împinseră spre una din străzile înghesuite, acoperite cu un pospai proaspăt de zăpadă. Doi mergeau în față, cu topoarele în mâini și scuturile rotunde în cumpănire. Unul ținea de funie și îl împingea de la spate cu mânerul suliței scurte, iar alți trei pășeau în urmă, blestemând furtuna care făcea ravagii în largul coastelor.

Ajunseră în fața unei case sumbre, cu partea de sus a pereților aproape năruită. Unul dintre soldați bătu cu

pumnul și ușa se deschise după câteva clipe. Un paj, îmbrăcat într-o blană de urs hărtănită și legată peste mijloc cu o șuviță de piele împletită, le făcu semn să intre, apoi ridică felinarul și o luă înainte. Străbătură curtea mare și plină de zăpadă, apoi pătrunseră în clădirea cu două caturi printr-o ușă scundă, păzită de un câine uriaș, care se mulțumi să mârâie când îi văzu. Urcară pe o scară strâmtă, traversară un coridor înalt, luminat de torțe fumegânde și intrară într-un salon mare, cu o sofa la unul din capete și cu un cămin uriaș, în care ardeau două trunchiuri întregi, în celălalt. La mijloc, pe o blană albă, erau întinse două perne, brodate pe margini, iar între ele stătea un platou din argint plin cu fructe și cu prăjiturele. Alături, pe o tavă de lemn sculptat, era o carafă de sticlă verzuie și două cupe de alabastru.

— Ieșiți! porunci, cu voce abia auzită, pajul. De acum, regele rămâne în grija stăpânului meu.

— Thor ne-a poruncit să..., încercă să protesteze soldatul care ținea încă de funie.

— Zeul vostru a făcut o înțelegere cu stăpânul meu, vorbi încă și mai încet pajul, ridicând fruntea cu semeție. Vreți să o încălcați și Jormungand să se înfășoare din nou în jurul Midgardului? Vreți ca acest război surd să nu se mai sfârșească și, înfuriați, Zeii să pornească Ragnarokul? Vreți ca Lumea Nordului să sfârșească sub ghețurile veșnice?

Matahalele se uitară unele la altele, apoi soldatul cu funia ridică din umeri și îi dădu drumul din mână. Se răsuciră pe călcâie și ieșiră, bombănind nemulțumiți. Când ușa se închise în urma lor, pajul apucă funia și-l trase pe

Tlá până în dreptul lui. Nu era foarte înalt, constată el, privindu-l oarecum de sus. Nu avea barbă, mustăți și nici părul acela aspru, întunecat și zburlit, care acoperea capetele vikingilor. Era spân sau proaspăt bărbierit, iar șuvița de păr care-i ieșea de sub cușma de lutru era aproape blondă. Și răspândea un miros... de migdale amare. Cu ce parfumuri se dădeau pajii aici, în Asgard? se întrebă bărbatul, în timp ce se străduia să-și aducă aminte unde mai respirase acel miros rar.

Pajul îi dezlegă mâinile, apoi umerii și, în sfârșit, lăsă funia să-i cadă la picioare. Îi făcu semn să se așeze pe blana moale, iar el trase mai aproape tava de lemn și umplu cupele cu băutura colorată. Îi întinse una și o ridică pe cealaltă.

— Bine te-ai întors acasă, regele meu!

Își ciocni cupa de a lui și sorbi cu delicatețe din ea.

— Un lucru mă miră, spuse rar bărbatul, ținând cupa cu amândouă mâinile. Nu știu unde am mai văzut eu ochii aceștia atât de clari, atât de albaștri, cu întunecoasa lor transparență. Niște ochi...

— Ca de copil, zâmbi slab pajul și așeză cupa pe tavă. Sunt făcuți să inspire încredere, parcă îți vine să le spui tot ce ai pe inimă. Când îți furișezi privirile în apa lor, îți vine să te sperii de adâncimea ei nemăsurată. Tu, om bătrân, care ți-ai pierdut mintea de copil.

— De unde știi vorbele astea? Au fost rostite pe când lumea lui Thor nu se ridicase din apele înghețate. Credeam că ele plutesc numai în mintea mea, că sunt moarte de mii de ani.

— De unde să știu, dacă nu de la tine, om fără de milă ce ești.

Și pajul făcu o piruetă scurtă, dezlegând blana de urs din cingătoare. Aceasta îi alunecă la picioare, dezvăluind trupul fraged al unui băietan, îmbrăcat în haine simple de casă, de culoarea inului. Părul i se rostogoli în bucle mici, de o parte și de alta a feței. Firul de aur, care-l ținea lipit de frunte, îi păru dintr-odată foarte cunoscut. Își mușcă buza de sus, apoi dădu cupa cu vin peste cap. Era amar, rece, parfumat. Așeză cupa pe platoul de lemn și respiră adânc.

— Cesara... ce cauți aici, demonule?

— Ce cauți și tu, rege Tlá. Ne căutăm unul pe altul, prin țesătura secolelor. Ca să sorbim mireasma sufletelor-lumini ce ne-au purtat de-a pururi unul către altul. Tu vrei să-ți împlinești visul de a o reînvia pe pierduta Rodope. Eu pe acela de a-ți sorbi și a-ți usca sufletul nemuritor.

Era ca și când ar fi băut apa mocirloasă a unei mlaștini. Ca și când s-ar fi târât, în pielea goală, pe sfărâmături minuscule de ardezie. Ori de parcă ar fi văzut cerul nopții lipsit de stele. O spaimă adâncă, desprinsă din neștiut, învelindu-l în mantia ei necruțătoare.

Chiar și în trup de băiat, Cesara avea o frumusețe stranie, care-l tulbura profund. Își scutură capul, simțind cum vinul îi înmuiase mișcările.

— Ori poate că nu-ți plac în acest trup de împrumut, îl necăji ea, umplându-i din nou cupa cu lichid rubiniu. Nu este o problemă pentru mine să mă vezi în cel în care m-ai plăcut cândva.

Așează carafa alături de pocalul ei, se îndepărtă doi pași de blana albă și se lăsă să alunece în genunchi. Ridică brațele subțiri deasupra capului și buzele prinseră să rostească o incantație, din care nu pricepu niciun cuvânt. O lumânare de seu se aprinse pe un stativ de aramă, în dreapta, și după câteva clipe se stinse. Apoi mârâitul unui jaguar îi răsună chiar în ureche, făcându-l să se rostogolească pe blana moale. Sări în picioare, speriat, iar în fața lui fecioara Cesara își desăvârșea metamorfoza. Sânii îi înmugurir㠎, crescură cât caisele, apoi cât merele și, în sfârșit, ajunseră doi hulubi albi, care-l stârniră la visare.

— Oh, grațioasă androgină, zise el, beat de strălucirea ochilor ei, vino de-mi dă sărutarea promisă. După cum vezi, deși secolii au trecut, nu am reușit să te uit.

— Nu, nu m-ai uitat. Cesara îl privi cu răceală. După cum nu ai uitat-o nici pe Rodope. Bărbații ăștia, ah! – vor numai să-i iubești, dar nu oferă nimic. Ai uitat, nu, iubitule? Am făcut un contract, cândva, pe când purtai numele de Angelo. Acolo scria, negru pe alb, că numai faptele mele or să stea la dispoziția ta, nu și trupul meu.

Tlá se întunecă la chip.

— Ce vrei de la mine, Cesara?

— Ce vrei de la mine, rege Tlá?

— Nu eu te-am chemat în Marele Nord.

Cesara își scutură buclele blonde și se așeză pe blana albă. O cupă se răsturnă și vinul se împrăștie pe lemnul lucios.

— Ah, ce neîndemânatică sunt! exclamă ea, așternând un șervet peste pata rubinie.

Unul dintre sâni păru că scapă din cupa de mătase a sutienului. Cesara puse palma deasupra lui, să-l acopere de privirile lui indiscrete. Tlá întinse mâna și-i înlătură degetele. Sânul tresări, de parcă ar fi fost viu. Nici nu știu când se trezi lângă ea, dezbrăcând-o cu frenezie. Era mai frumoasă decât o statuie antică, colo rotunjimea unui umăr perfect, aici o pulpă sculptată în ivoriu. Iar pielea... Tlá nu se mai sătura să mângâie mătasea împletită din raze de stele. Era ca și când s-ar fi îmbăiat numai cu lapte de căprioară și s-ar fi clătit cu rouă de trandafiri.

O trase la piept și dădu să o sărute, dar degetul ei subțire i se strivi pe buze.

— Oh, știu că sunt frumoasă. Știu că îți plac, pentru că în acest scop m-am făcut așa. Dar eu sunt demonul amorului, nebunule, și nimeni nu poate să mă aibă numai pentru el.

— Dar de ce? De ce? întrebă el flămând de dragoste, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Am făcut un contract, îi reaminti ea.

— Uneori, cred că am înnebunit de-a binelea, făcu el, îndepărtându-se. Când suntem împreună, îmi uit toate gândurile de dinainte. Toate amintirile. Nu te voiesc decât pe tine, demonule.

Femeia lăsă sânul să-i scape de tot din cupa de mătase. Întinse, languros, un picior mic, și mângâie cu vârfurile degetelor blana albă. Regele înghiți în sec și se strădui să închidă ochii. Nu reuși.

— Și totuși, nimic nu e etern, șopti ea, privindu-l printre genele lungi. Nici chiar moartea.

— Nici chiar... moartea? se trezi el repetând.

— Singura regulă după care se conduce lumea aceasta este aceea cum că totul e trecător. Cesara râse. Așa că am putea ajunge la o înțelegere cu privire la contractul acela.

— Chiar și el ar fi trecător, nu-i așa?

— Chiar și el.

Femeia își șerpui trupul peste al său și Tlá simți că mai avea puțin și se sufoca. Fața ei plină se lipi de a sa, buzele îi șoptiră chiar în ureche cuvinte dulci, neînțelese. Apoi îl înlănțui cu brațele și cu picioarele, strângându-l atât de tare, ca și cum ar fi voit să-l sfărâme. Se rostogoliră de-a lungul blănii, trântind pocalele goale. Bărbatul simți sângele fierbându-i în vene, asemenea mustului îngropat în ulcele de lut, sub pământ. Era o voluptate dusă dincolo de disperare, un soi de amărăciune dulce, care-i rupea nervii, făcându-l să se cutremure. Se zbătea în brațele ei ca turtureaua în ghearele vulturului. S-ar fi lăsat omorât, fără ca să-i reziste nici măcar un strop, fără ca măcar să simtă tremurul coasei negre pe deasupra capului... atât era de îmbătat de fericire.

— Vrei, tu, iubitule, ca această clipă să continue la nesfârșit? Vrei să-ți trăiești restul vieții trecând de la o plăcere la alta, fără să te mai saturi? Vrei să uiți de toate nefericirile pe care le-ai trăit, iar altele să nu se mai apropie de tine?

— Ce trebuie să fac? oftă el, aproape în extaz, cu ochii încețoșați de o bură de lacrimi. Când ești cu mine, simt că nu mai există nimic altceva pe lumea asta. Și, da, vreau ca lucrurile să rămână așa cum sunt acum.

— E de ajuns să-mi răspunzi la o întrebare. Cesara se uita la el zâmbind cu voluptate. Îi prinse un cârlionț de păr cu vârful degetului, îl trase spre ea și-l sărută pe buze, tot atât de ușor ca și zborul unui fluture.

— Și care ar fi aceea?! se miră el, îmbătat de amor.

— Copiii zeilor sunt nemuritori?

Un fior păru că-l scutură pe Tlá, dar își păstră pleoapele închise.

— Cesara... o acuză, fără să se uite la ea. Ai tras cu urechea la discuția mea cu Thor.

— N-am știut că e secretă, râse femeia, smucindu-l din nou de cârlionț. Îmi spui?

— Numai pentru atât ai să-mi oferi iubirea ta veșnică? Plăceri fără sfârșit? De ce să fie, oare, atât de important răspunsul meu?

Cesara se ridică brusc de pe pieptul său și începu să-și adune hainele.

— Am glumit, spuse ea, îmbufnată. Nu e nevoie să-mi spui nimic despre zei și despre tainele lor.

Se îmbrăcă în mare grabă, încheindu-se strâmb la corsaj. Unul dintre hulubii de zăpadă se înfoie mai mult decât celălalt, în cupa de mătase. Tlá întinse o mână, să potrivească sutienul, dar demonul se feri.

— Hei! făcu bărbatul, ridicându-se pe coate. N-am spus că nu-ți voi răspunde. M-am mirat numai de faptul că te pot avea pentru totdeauna doar dacă-ți zic câteva vorbe. Înseamnă că e un răspuns cât se poate de important. Și atunci mi s-ar părea firesc să îmi răspunzi și tu la o întrebare.

Cesara își dădu capul pe spate, o clipă, iar când reveni îi zâmbi tandru.

— De ce nu? Dar mai întâi vei răspunde tu, deoarece eu am pus prima întrebarea.

Se alinta din nou, aruncându-i o privire de căprioară rănită, aplecată deasupra luciului apei.

— Bine, concese el și o trase din nou asupra sa. Nu, copiii zeilor sunt și ei muritori, conform principiului pe care l-ai enunțat mai înainte, că toate trec. Dacă nu suntem răniți de moarte, trăim o viață nesfârșit de lungă, în comparație cu cea a oamenilor. Nesfârșire nu înseamnă, însă, eternitate.

— Și ce v-ar putea ucide pe voi, semizeii? Demonul se uita la el cu ochii umezi. Avea buzele roșii și dulci, asemenea fragilor, iar Tlá își strânse fălcile ca să se stăpânească și să nu o sărute. Armele oamenilor, otrăvurile lor, veninul animalelor de pe pământ – nimic din toate astea nu vă face vreun rău.

— Nimic, întări el, cu seriozitate, străduindu-se să nu zâmbească.

— Atunci, ce?

El o trase mai aproape și o mușcă ușor de gât. Femeia se zbătu o clipă, apoi rămase nemișcată. În încăpere nu se auzea decât troznetul butucilor care ardeau în căminul uriaș.

— Am să-ți răspund numai după ce o să-mi răspunzi și tu.

— Întreabă, atunci.

— Ce legătură tainică există între tine și Rodope?

O simți cum îngheață brusc în brațele lui, cum strânge în brațe un cadavru cuprins de rigiditatea morții.

— Oh, rege, răspunse într-un târziu. Chiar vrei să știi acest lucru?

— Altminteri, de ce crezi că aș mai întreba?

Cesara i se strecură din brațe și se lăsă pe blana moale, cu fața în sus. Pe obrazul drept îi alunecă o lacrimă. Tlá i-o culese cu vârful limbii.

— La începuturile timpului, pe vremea când zeii de-abia descoperiseră lumea asta și încă își făceau culcușuri prin cer... pe pământ trăiau androginii, ființele perfecte, pe jumătate femeie, pe jumătate bărbat. Și erau atât de fericiți încât zeii au devenit geloși pe ei și s-au hotărât să-i vâneze, pentru ca să-i ducă în alte lumi, care nu-i interesau. Dar androginii s-au ascuns prin păduri, prin peșteri și prin munți și atunci conducătorul zeilor s-a hotărât să folosească arma lui cea mai puternică. A umplut cerul pământului cu nori de furtună și a dat drumul la trăznete. Furtuna nu s-a oprit până ce și ultimul androgin n-a fost lovit și retezat în două. Așa au apărut pe lume oamenii, bărbații și femeile, care încă mai cred că zeii sunt cei care i-au plămădit din lut și au suflat viață asupra lor. Numai că...

Bărbatul întinse un deget și răsuci o șuviță din părul ei.

— Numai că?

— Nu toți androginii s-au transformat în oameni. Unii au rămas așa, ca mine și ca Rodope... de ambele feluri. Mai mult de un fel și mai puțin de celălalt. Mă vezi mai des băiat, dar pot să mă transform în femeie oricând poftesc. Rodope e mai mult fată, dar poate să devină băiat

ori de câte ori e nevoie de asta. Nu există mulți asemenea nouă. Dar există. Oamenii care au uitat ce li s-a întâmplat ne zic demoni. Și poate că suntem, la urma urmei.

Tlá închise ochii, încercând să nu-și lase emoția să-l copleșească. Rodope? O fată-băiat? Un androgin? Cine și-ar fi închipuit? Se simțea dintr-odată atât de ostenit, de parcă ar fi fost bătut măr și învelit apoi într-un cearșaf ud și rece. Oh, Rodope, chip de înger și trup de demon! Iar acest Cesar... această Cesara îi va fi fost jumătatea? O urmărea ca să-și împlinească unitatea de la începuturi? Iar pe el...? Trebuia să fugă de ea. Să fugă, pentru că, altminteri, moartea n-ar mai fi însemnat nimic față de chinurile care l-ar fi așteptat.

Cesara se ridică în coate și îi zâmbi printre lacrimi. Zvâcni în sus și îi fură o sărutare care îi arse buzele.

— Uneori, mă gândesc că n-am iubit niciodată așa, ca pe tine, îngere, șopti ea, clătinând din cap. Nu simți? E ca și când tot sângele din vine ar fi când o scânteie de durere, când o picătură de voluptate. Și, cu toate astea, jocul trebuie sau să înceteze, acum, când încă nu e prea târziu, sau trebuie dus până la capăt, când unul dintre noi...

— E nevoie să moară, răsuflă greu bărbatul.

Cesara clipi și-n lacrimile ei el crezu că vede o sclipire de milă. Oare pentru care dintre ei îi era milă?

— E rândul tău, îi zâmbi ea printre lacrimi.

Se gândise să o mintă. Nimeni nu ar fi știut și ar fi căpătat timp de gândire. Dar acum... acum, când știa că Rodope și Cesara fuseseră, cândva, una și aceeași persoană... Oare pe cine iubise regele Tlá, de-a lungul mileniilor?

— Razele soarelui ne ucid, spuse el încet, aproape fără să înțeleagă ce face. De aceea nu umblăm decât noaptea sau, la lumina zilei, atunci când Ra este ascuns sub nori. Ra este un tată care-și ucide fiii ori de câte ori reușește să le dea de urmă. O veche legendă asiriană spune că, atunci când a venit deasupra acestei lumi, lui Ra i s-a prezis că va fi ucis de către unul din fiii pe care-i va avea cu muritoarele de pe pământ. Așa că s-a hotărât să-i ucidă pe toți și să scape de ursită.

— Soarele... murmură Cesara, ridicându-se în șezut. Nu m-aș fi gândit. Nimeni nu s-ar fi gândit că zeii își ucid fiii.

Îi prinse fața în mâini și îl sărută îndelung, de parcă ar fi vrut să-i soarbă sufletul. Când își desprinse buzele, era aproape adormit.

— Așa... dormi, mărite rege, dormi, iar somnoroasa din vin să te țină în mrejele ei până ce eu voi fi ajuns departe. Până ce voi fi reușit să mă sfătuiesc cu Jormungand în privința ta, zise ea, zâmbind cu un fel de ură. Și a ei, a trădătoarei.

Se ridică, în vreme ce trăsăturile i se ascuțeau, iar trupul îi revenea la forma băiețoasă de dinainte. Tlá nu își mai putu ține pleoapele deschise și căzu într-un somn greu, mai înainte ca ea să iasă din încăpere.

3

Când se trezi, era amiază, iar soarele se oprise o clipă pe vârful plin de steiuri de stâncă al unui deal înalt. Se

frecă la ochi și privi cu mirare la halatul din catifea roșie care-i învăluia trupul. Într-o clipă își aminti discuția pe care o purtase cu Cesara, în timp ce în jurul lor iarna învăluia totul într-o mantie albă, și zâmbi. Somnoroasa ei lucrase și îl purtase în lumea lui Morfeu. Dar și nevinovata lui minciună fusese la fel de binevenită și o determinase să creadă că avea arma ucigătoare împotriva lui. Când, în realitate, lucrurile stăteau exact pe dos: razele lui Ra, tatăl său, îi dădeau vigoare și îi promiteau viață nesfârșită.

Se întinse din toate mădularele, căscă, își frecă ochii și se ridică în capul oaselor. Încăperea în care se găsea îi era necunoscută. O masă de brad, cu un clopoțel de aramă pus pe o farfurioară ciobită, două scaune, un pat simplu, așternuturi curate de bumbac, un scrin mic, în colțul cu fereastră și o sabie lungă, cu mâner împodobit cu pietre prețioase, rezemată de perete. O cameră de han, ghici el. Un han mare, cu multe odăi și cu mulți servitori, ale căror strigăte răzbăteau până la el prin aerul rece al dimineții. Nu știa cum ajunsese exact aici, dar așa i se întâmpla de fiecare dată când întârzia prea mult într-un loc și într-un timp anume, fără să se folosească de magia Tăietorului-de-valuri: spiritul se desprindea de trupul pe care-l purtase până atunci și își căuta adăpost în primul trup eliberat de spiritul persoanei care îl locuia. Iar acum găsise trupul acesta aproape bătrân, al unui nobil care, pesemne, murise în somn.

Se săltă din așternuturi pe marginea patului. Îl dureau genunchii și își simțea pleoapele umflate. Își plimbă mâna peste față: perii moi ai unei bărbi lungi aproape că îl luară

prin surprindere. Își dădu scufia de pe cap și trase de poalele cămășii de noapte, ca să poată să-și vâre picioarele în papuci. Se ridică în picioare și își căută hainele, din priviri. Nu zări nimic și îl cuprinse disperarea. Apoi își aminti de clopoțel, îl apucă de mânerul de lemn și scuturâ cu putere. După câteva clipe, de dincolo de ușă se auziră câteva zgomote înfundate, un târșit de picioare pe podea și apoi o bătaie șovăitoare în tăblia ei.

— Stăpâne... te-ai trezit? Ești bine?

— Intră! îi porunci, rezemându-se cu mâinile de speteaza scaunului.

Se simțea amețit și i se părea că se învârte camera cu el. Efectele somnoroasei, își spuse, încercând să se încurajeze. Dacă s-ar fi găsit în piramida sa, ar fi știut unde sunt puse lădițele de bronz cu leacuri.

Ușa se deschise cu precauție și un paj tânăr își făcu apariția în cadrul ei.

— Stăpânul are porunci pentru mine?

— Intră dracului, odată! bombăni enervat. Ia-mă de braț și du-mă la fereastră.

Servitorul făcu ceea ce i se poruncise. Deschise geamul și-l lăsă să respire aerul tare și parfumat al dimineții de vară. Zgomotele din curte deveniră dintr-odată atât de puternice încât bărbatul își cuprinse capul între mâini și gemu.

— Stăpâne de Rochecamp... Domnule viconte... nu te simți bine?

Deschise un ochi și-l examină printre degete. Băiatului nu-i mijiseră încă tuleiele, avea pielea albă ca laptele, o

față lungă, ușor pistruiată și părul legat la spate într-o coadă neagră. Era îmbrăcat cu îngrijire, iar livreaua de pe spinare fusese spălată de curând. În trupul cui nimerise oare, de data asta, de-și permitea slujitori atât de arătoși?

— Vinul cârciumarului, răspunse în doi peri. Mă doare capul. Îmbracă-mă și pune să-mi aducă masa.

Pajul îl ajută să-și tragă pantalonii bufanți, împodobiți cu panglici roșii și negre, și îi aduse tunica de pe spătarul scaunului. Chiar atunci se auzi un tropăit de pași care urcau în fugă o scară de lemn și cineva ciocăni cu putere în tăblia ușii. Pajul se uită la el.

— Ce vrei? strigă, răgușit și nervos. N-am cerut nimic.

— Sunt căpitanul Jacques de Malherbes, din garda cardinalului Mazarin. Domnule viconte de Rochecamp, în spatele meu e o trupă de zece soldați care au primit ordine stricte să te aresteze și să te conducă la Paris, pentru a răspunde la întrebările monseniorului. Deschide ușa, altfel vom fi nevoiți să o spargem, iar domnia-ta va fi nevoit să îi plătească hangiului pagubele.

Rochecamp duse un deget la gură, ca să-i arate servitorului că trebuie să tacă, apoi din doi pași ajunse lângă sabie, o înhăță și o agăță de catarama de la centură.

— Imediat, căpitane, dă-mi voie numai să-mi trag pantalonii pe mine. Doar nu vrei să zică lumea că ai arestat pe cineva în pielea goală?

Se furișă până la fereastră și privi cu precauție în jos. Curtea părea pustie. Slujitorii trebuie că se speriaseră și se ascunseseră prin odăile de jos. Încălecă pervazul ferestrei, neluând în seamă ochii holbați ai băiatului. Se apucă

de marginea pervazului, închise ochii și sări. Aterizează pe doi baloți de paie păziți de patru mușchetari, care se uitau la el de la capătul pistoalelor cu fultuială.

— Ușurel, domnule viconte, rânji unul dintre ei, pe sub mustățile răsucite, că nu mai ești chiar tinerel și s-ar putea să-ți frângi vreun os mai înainte să apuce călăul să te examineze. Iar atunci monseniorul cardinal o să ne taie din leafă.

Îl înșfăcară de brațe, îi legară mâinile cu o funie și îl împinseră către ușa cea mare a hanului. Se trezi în fața unui bărbat înalt, care tocmai sărea peste ultimele trepte ca să ajungă mai repede în curte. În spatele său tropăiau alte picioare, încălțate în cizme lungi până la genunchi. Bărbatul făcu o reverență scurtă, apoi își așeză pălăria uriașă peste buclele perucii.

— După cum ți-am spus și sus: căpitanul Malherbes, la dispoziția dumitale, viconte.

Arătă din ochi spre legătura de la încheieturi.

— Ne obligi să nu ne purtăm civilizat. De altfel, eram sigur că vei încerca să scapi, așa că am pregătit acest mic... aranjament, ca să nu te rănești. Ordinele cardinalului sunt clare: trebuie să te predau intact.

Tăcu o clipă și îl privi pe sub sprâncenele stufoase.

— Sau mort, dacă situația o impune, rânji el și arătă cu mâna către spadă. Dezarmați-l! porunci.

Unul dintre mușchetari se grăbi să-i desprindă arma de la brâu.

— Sunt un om de onoare, Rochecamp. Dacă îmi promiți că nu încerci să evadezi, am să te dezleg și vei călători în condiții mai bune.

Vicontele nu spuse nimic, mulțumindu-se doar să-l privească, nemișcat. Căpitanul ridică din umeri și făcu semn unuia dintre mușchetari să deschidă poarta hanului. Dincolo se zăreau caii, păziți de alți doi mușchetari, iar mai în spate încă o căruță cu coviltir.

— Îți știam caracterul, viconte, și eram sigur că nu o să renunți cu una cu două. Căpitanul Malherbes râse și își șterse fruntea de sudoare. Poate că și eu aș face la fel, dacă m-aș afla în locul dumitale. Așa că am pregătit harabaua asta, care o să fie simultan mijloc de transport și temniță.

Gardienii îl împinseră de la spate, silindu-l să pornească înspre căruță. În urma lor venea ofițerul, însoțit de hangiul care-și frângea mâinile și se văieta.

— Ascultă, jupâne, ce sunt eu ca să-ți fac dreptate, jude de instrucție? Nu pot să-ți plătesc nici odaia închiriată și nici cele două mese luate de viconte. Eminența Sa a poruncit ca omul să-i fie adus înainte cu tot ce se află asupra sa. Așa că nu te mai ține după mine, altminteri dau ordin să fii legat și aruncat în căruță, alături de el. Să îți facă dreptate Mazarin însuși.

Hangiul, un bărbat bondoc și gras, care-și ștergea tot timpul fruntea cu o cârpă gălbuie, își mai frânse o dată mâinile, dar rămase, ascultător, în apropierea porților.

— Măcar să-i spuneți cardinalului ce s-a întâmplat aici, se rugă el, cu voce răgușită. Poate se îndură și mă scade la taxe, că am numai pierderi, de la începutul anului...

Malherbes dădu din cap și-i aruncă peste umăr.

— O să-i spun despre nevoile tale, omule. Cardinalul e pâinea lui Dumnezeu, sigur o să aibă grijă și de tine.

Dădură pânza groasă de sac într-o parte și-l poftiră să urce. Unul dintre mușchetari își împreună palmele, ca să pună piciorul. Chiar atunci, pe poarta hanului țâșni, pe lângă hangiul ce încă se mai văieta, pajul său, strigând către mușchetari:

— Domnilor, luați-mă și pe mine! Dacă rămân fără stăpân, nu mai are cine să mă plătească... Fie-vă milă, domnilor!

Malherbes se uită uimit la el câteva clipe, apoi oftă și dădu din cap.

— Luați-l, spuse. La urma-urmei, trebuie să aibă cineva grijă și de viconte, pe drum.

Îi făcură loc și tânărul sări în căruță, apoi îl ajută și pe el să se urce și să se așeze pe un sac cu paie.

— Prizonierul e gata, anunță unul dintre mușchetari, în vreme ce tovarășii lui încălecau.

— Să mergem, atunci, dădu din cap căpitanul. Luă frâul din mâna celui care-i ținea calul. Patru mergeți în față, doi de o parte și alta a căruței și ceilalți în spate. Ferrère, treci pe capră. Iar tu, Someville, ai grijă de catâri. Nu ne oprim până la Des Moines.

După trei ceasuri de zdruncinături, pe Rochecamp îl dureau până și dinții din gură. La un moment dat opriseră harabaua ca să își deșerteze conținutul stomacului, iar apa pe care o băuse, ca să scape de gustul acru al vomei, îi făcuse încă și mai rău. De mai multe ori, pajul sărise din căruță, să vorbească cu Malherbes, mergând repede pe lângă calul acestuia. Tot ce obținuse fusese să i se permită să se întindă cu fața în sus, pe o pătură veche.

— E prizonier politic, spuse la un moment dat, exasperat, căpitanul și păru gata să-i ardă un plesnet de bici pe spinare. A complotat împotriva Franței și în favoarea regatului spaniol. Nimeni nu dorește să-i ofere vreo urmă de simpatie și de blândețe. Așa că nu mă mai sâcâi sau pun pe unul dintre băieți să te lege de vreun copac, la marginea drumului.

Dar, fie că nu-și lua nici măcar el în serios amenințarea, fie că îi plăcea prezența pajului alergând pe lângă el, nu-și punea deocamdată în practică amenințarea.

Trecură prin două sate și nu opriră decât la o fântână, să adape caii și să umple ploștile cu apă rece. Drumul rătăcea, cam la întâmplare, printre holde de orz și de grâu, ocolind pe departe dealurile cu vii și lunca râului Viverne. La amiază poposiră pe malul unei bălți, cumpărară pește de la bărcile unor pescari, care se uitară chiondorâș la ei, îi curățiră de solzi și îi fripseră la țepușă, dar lor nu le dădură decât apă să bea. La sfârșitul mesei, căpitanul închină către viconte plosca cu vin și îi spuse rânjind:

— În sănătatea dumitale, domnule de Rochecamp. În curând o să ai mare nevoie de ea.

În continuare, drumul se dovedi încă și mai rău decât cel de până atunci, dar nu avea cui să se plângă. Se întreba cine îl trădase, dar nu avea niciun indiciu ca să poată bănui, în mod clar, pe cineva. Faptul că fusese așteptat în curte dovedea că gândiseră capcana cu ceva timp înainte. Adică știau unde se găsea și aveau cunoștință de locul unde era poziționată camera sa. Până atunci nu spusese nimănui încotro avea de gând să se îndrepte, după pără-

sirea vechiului adăpost. Dar câteva persoane tot știau ce traseu urma și unde avea să ajungă în final.

Îi ceru băiatului o gură de apă, își clăti gura și o scuipă. Încurcată situație, își spuse, în timp ce se lăsa din nou pe spate. Vicontele în trupul căruia nimerise era implicat într-o intrigă politică, una care avea să-l conducă fie la securea călăului, fie la spânzurătoare. Și se părea că nu putea să facă nimic în privința aceasta. Acel Mazarin, blestemat fie-i numele! – avea să pună să fie torturat până ce niciun os nu ar mai fi rămas întreg în el. Nu se temea de moarte, Tlá urma să fie aruncat din nou în undele fluviului Timp și avea să-și găsească un alt trup, în cele din urmă, dacă nu reușea să ajungă pe puntea Tăietorului. Dar se temea de tortură și de chinurile la care putea să fie supus trupul său de carne. Pentru că durerea trupească era singurul lucru dăinuitor pe lume.

Rochecamp închise ochii și se strădui să adoarmă, dar pe cortina de piele a pleoapelor se perindau fără întrerupere felurite frânturi de imagini, din viața trecută a primului proprietar. Se răsuci într-o parte, cu ajutorul băiatului, dar nici acest lucru nu îl ajută mai mult. Se ridică în șezut, în cele din urmă, își rezemă capul de una din furcile harabalei și îndură în această poziție restul drumului. Când se opriră, pentru odihna de noapte, simțea că îi trecuse os prin os și că își măcinase dinții de atâta clănțănit.

Se găseau într-o văioagă ale cărei coaste erau acoperite de brazi și de fagi. Un izvor țâșnea de sub o piatră mare și își croia drum către o baltă ce lucea nu departe, în lumina lunii. Mușchetarii așezaseră căruța în mijlocul tabe-

rei, ca să o aibă permanent sub ochi, și făcuseră un foc mare, la numai câțiva pași de ea. Cei mai mulți se descălțaseră și își vârâseră picioarele, umflate de călărie, în vadul puțin adânc, înjurând de plăcere. Doi dintre ei rămăseseră încălțați și înarmați, semn că fuseseră puși să asigure prima gardă. Îl coborâră din căruță și îl așezară lângă una din roți, în apropiere de vatră. Pajul îi aduse să mănânce un codru de pâine neagră și o bucată de pește sleit. Dar, pentru că nu îi fuseseră dezlegate mâinile, băiatul îl hrăni ca pe un neputincios, vârându-i bucățelele în gură.

— Ia te uită la ăștia doi! râse un mușchetar care se așezase lângă foc și își scosese peruca buclată, ca să se scarpine pe cap. Parcă ar fi două turturele ce-și dau una alteia în cioc.

— Or fi amanți! rânji cel pe care căpitanul îl numise Someville. Băieții sunt bucățele mai gustoase decât fetele. Știu ei călugării de prin abații ce știu.

— Gura! se răsti la ei căpitanul Malherbes, venind din spatele căruței. Mai bine v-ați grăbi să mâncați și să vă puneți la odihnă, pentru că o să plecăm înainte de al doilea cântat al cocoșilor.

Mușchetarii începură să se adune în jurul vetrei, să-și desfacă tolbele de piele și să scoată de acolo bucățile de carne sărată și lipiile uscate, pe care le înmuiau în cănile de lemn umplute cu apă de izvor. Băură cu toții vin din burduful pe care-l căra unul din măgărușii lui Someville, apoi își întinseră mantalele pe pământ, se vârâră în ele și prinseră să sforăie aproape imediat. Căpitanul Malherbes își umplu încă o dată pocalul de aramă cu vin și se apropie de prizonier.

— O gură de vin, domnule viconte? Nu?! păru el surprins de refuzul celuilalt. Păi din clipa în care o să intri pe poarta Bastiliei nu o să mai ai prea curând prilejul să îți clătești gâtul cu altceva decât cu apa plină de mâl pe care o cară cu el râul subteran. În sfârșit, cum dorești. Mai ai nevoie de ceva?

Singurul lucru de care avea cu adevărat nevoie era libertatea. Ce rost avea, însă, să i-o spună? Malherbes părea un tip dintr-o bucată și n-avea niciun rost să încerce să-l cumpere.

Clătină din cap și își feri privirile. Căpitanul mai stătu câteva clipe, ca și cum ar fi așteptat să se răzgândească, apoi se ridică, bău până la fund cana cu vin și plecă în direcția cailor, păziți de unul din cei doi mușchetari de gardă. Pajul se apropie de urechea sa dreaptă și, când căpitanul dispăru în întuneric, îi șopti, cu o voce uimitor de cunoscută:

— Să nu te lași cuprins de somn, stăpâne. Fii gata să o luăm la fugă, atunci când voi fi reușit să te dezleg. Dar acum nu da niciun semn cum că ai auzit ce ți-am spus.

Nu voia să se gândească la ce ar fi putut să pățească nefericitul de paj dacă ar fi fost prins, așa că închise ochii și se prefăcu adormit. Din când în când, întredeschidea pleoapele și se uita la ceilalți pe deasupra flăcărilor. Nimic nu mișca în rândurile lor, doar câte un cal fornăia și izbea cu copita în pământul uscat, supărat de vreun tăun rătăcit. După o vreme, luna își făcu apariția deasupra brazilor și lumina ei albă se revărsă în poiană. Dacă ar fi văzut o fantomă venind spre el, Rochecamp nu ar fi

tresărit mai tare decât atunci când auzi vocea pajului chiar în urechea sa dreaptă.

— Nu te mișca, stăpâne. Am să tai funia, apoi ai să te târăști, fără zgomot, către locul unde sunt legați caii.

— Și gărzile? nu se putu abține să întrebe.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru ele, susură vocea băiatului. Fă-ți, mai bine, pentru cei care dorm și pe care ar fi bine să nu-i trezim.

Simți lama cuțitului mișcându-se în sus și în jos pe funie, apoi mâinile îi deveniră din nou libere. Le frecă, preț de câteva clipe, ca să-și pună sângele în mișcare, apoi se rostogoli pe burtă și începu să se târască în direcția indicată. Când ajunse în dreptul mormanului de șei, aruncate una peste alta, se lovi de o cizmă. Înaintă de-a lungul ei și se trezi plin de sânge pe mâini. Împinse trupul mușchetarului mort într-o parte și continuă să se târască spre cai. Chiar lângă primul, un roib cu coada împletită, îl aștepta băiatul, cu frâiele a doi cai strânse în pumn. Îi făcu semn să încalece pe pătura aspră, îi aruncă frâul, apoi încălecă pe deșelate, la rândul său. Porniră la pas și, după ce se îndepărtară o vreme, în liniște, o luară la trap, pierzându-se în adâncimea nopții.

Se opriră chiar în clipa în care luceafărul se pregătea să apună în spatele unor stânci cărunte. Pajul legă caii de creanga unui stejar tânăr, după care puse păturile roase pe pământ și îl ajută să se întindă pe ele. Vicontele de Rochecamp se simțea încă și mai rău decât după drumul în căruță. Îl dureau toate oasele, îi era greață și îi vâjâiau urechile.

— Cred că am să aștipesc puțin, spuse el, clănțănind din dinți, în frigul dimineții de septembrie. Aș vrea însă să știu, mai înainte de asta, de ce ți-ai riscat viața ca s-o salvezi pe a mea.

Pajul se lăsă în genunchi și-și apropie fața de a sa.

— Pentru că nu mi-ar fi plăcut ce voiau ei să facă din trupul vicontelui de Rochecamp. Și pentru că spiritul tău trebuie să rămână legat de el. Acum, dormi, stăpâne, către prânz ne așteaptă un drum greu și lung.

Vicontele adormi chiar în clipa în care pajul se lăsă peste el și îl sărută apăsat pe buze.

— Credeai că o să scapi de mine, Tlá? Că dacă o să călătorești prin Marele Timp, în trupuri de împrumut, nu o să te mai găsesc? Ai uitat cu cine mi-am unit puterile? Ai uitat că Jormungand ține lumea asta a oamenilor la cheremul său? Că știe mereu unde se găsește unul sau altul, înăuntrul ei? De data asta, blestemul tău se încheie aici, iar Rodope se va elibera de tine și se va întoarce la mine, așa cum a fost la începuturi.

Când se trezi, Rochecamp descoperi că era legat de stejar cu o funie de mătase. Soarele îl bătea din plin, iar mulțimea de muște și țânțari care se pusese pe el se ridica și se cobora la fiecare tresărire a mușchilor.

— Va să zică, n-am visat că pajul acela afurisit m-a legat de copac, spuse cu voce spartă, după ce reuși să scuipe, printre buzele crăpate de căldură. Nu cumva demonul acela de Cesara chiar se lăsase păcălită de prostia aceea cu razele lui Ra?

Privi în jur, dar nu-și văzu decât calul, lăsat să pască liber prin iarba înaltă până la brâu. Din crugul bolții, soa-

rele încingea din ce în ce mai tare și, foarte repede, se umplu de sudoare.

Neplăcută situație, se gândi, sforțându-se zadarnic să se elibereze din legături. Nu putea să facă altceva decât să aștepte să fie găsit de niște călători care se va întâmpla să treacă prin apropiere. Iar dacă nu...

Se enervă încă și mai mult și prinse din nou să tragă de funie, răsucindu-se în fel și chip. O clipă mai târziu, o gheară de fier i se încârligă în piept și gura i se umplu de salivă vânătă. Încercă să o scuipe, dar nu reuși decât să se mânjească pe bărbie și pe piept. Ochiul stâng i se zbătu cu putere, horcăi și, în cele din urmă, capul îi căzu în piept.

Hoardele de muște i se așezară imediat pe față și pe mâini, bâzâind supărate. Foarte sus, aproape pierdut în auriul toropitor al soarelui, un vultur se rotea încet, fixându-și prada.

4

„San Lucar" nu era cea mai mare dintre cele 17 corăbii cu care Cristofor Columb plecase, în luna septembrie 1493, din Spania, dar era, cu siguranță, cea mai rapidă. Dacă în zori, când secundul Haranez lua înălțimea soarelui cu sextantul, în dreapta lor mai navigau „Luciola", „Madre Sevilla" și „Valiente", aproape de amiază, când umbrele catargelor dispăreau cu totul de pe punte, erau singuri pe toată lungimea mării. Vântul bătea ușor, umflând focul mare și făcând strunele să șuiere ascuțit.

— S-a trezit nenorocitul de broscar! strigă Martinez, din spatele arborelui trinchet, către marinarul ce spăla puntea, la prova. Să-l anunțe careva pe căpitan.

— Parcă murise azi-noapte! se miră marinarul, ridicându-se în picioare și aruncând apa din găleată peste blănile murdare. Zoaia se scurgea către gurile de scurgere, lăsând puntea curată. Gomez spunea că a dat ortu' popii aproape de miezul nopții, că i-a pus lumânarea în mână, a aprins-o, s-a închinat și s-a dus să se culce. Frigurile galbene nu iartă pe nimeni.

— Pe ăsta l-au iertat, răspunse Gomez, înălțând din umeri. A deschis ochii și se holbează la mine de parcă l-ar vedea pe Sfântul Petru. Îl anunți odată pe căpitan sau îți dublez cartul la noapte?

Marinarul bombăni ceva la adresa boțmanului, dar plecă spre dunetă, târându-și piciorul drept. De undeva, de sus, din cuibul ciorii, marinarul de veghe strigă ceva neînțeles și dădu din mâini cu entuziasm.

— Ce mama dracu' urli acolo? întrebă Gomez, ridicându-se în picioare.

— *Tierra! Llegamos a la tierra!* zbieră din nou bărbatul, azvârlindu-și beretul pe punte.

Boțmanul se repezi la babord și se holbă în zare. O umbră ștearsă păru că se întrupează, pentru câteva clipe, în strălucirea soarelui, apoi se șterse asemeni unei scame de nor.

— Pământ... se îndoi el pentru o clipă. Să fi ajuns deja pe Hispaniola? Căpitanul spunea, însă, că ar mai fi două zile de...

Apoi pământul apăru din nou, de data asta cu un contur atât de clar încât Gomez își izbi și el bascul de punte.

— Pământ! zbieră, la rândul său și se repezi către dunetă, gata-gata să îl calce în picioare pe nenorocitul de italian. Căpitane! strigă, în timp ce sărea treptele două câte două, fără să ia în seamă tangajul corăbiei. Morales a văzut Hispaniola.

Când ajunse în vârful scării, Columb tocmai închidea ușa de la cabina sa. Era îmbrăcat cu cel mai bun veșmânt al său și cu coroana minusculă din aur, pe umărul stâng, insemnul de vicerege pe care i-l acordaseră regina Isabela și soțul ei, Ferdinand de Castilia, după prima călătorie. Boțmanul înțelese că acesta știuse că în ziua aceea vor ajunge, cu mult înainte ca Morales să fi zărit țărmul. Așa auzise că procedase și în cursul primei călătorii, anunțase o altă dată de sosire, luându-și echipajul prin surprindere.

— Gomez, toată lumea să fie pregătită de debarcare. Îi trezești și pe cei din cartul de veghe și le împarți armele. Înaintăm încă un ceas, apoi punem velele în contra vântului și îi așteptăm și pe ceilalți.

— Atunci de ce ne-am grăbit să-i depășim, dacă tot va trebui să-i așteptăm?! se miră boțmanul, trăgându-se într-o parte, pe scări, ca să-i facă loc să coboare. Oamenii vor fi nemulțumiți.

— Nu mai pot eu de nemulțumirea lor! se strâmbă căpitanul vicerege. Am auzit că s-a trezit Montalbano?

— S-a trezit, dădu din cap celălalt. Dacă am fi în Spania, mai-mai că mi-ar veni să zic că i s-a făcut vreo vrajă. N-am văzut încă om sculat după frigurile galbene.

— Vrajă, nevrajă, important e că și-a revenit chiar când aveam nevoie de el. E tot pe punte?

— Acolo unde ai dat poruncă.

— Vino după mine, atunci.

Când Matteo Montalbano îl zări pe căpitan, știu că omul acela avea să aducă o mare nefericire pe capul său. Dar, la fel, știu și că nu mai avea cum să dea înapoi și se pregăti să-și înfrunte soarta cu bărbăție. Așa că se ridică pe coate și îl trimise pe Tlá cât mai în adâncul său.

— Mă bucur că te-ai trezit, domnule de Montalbano. Columb își înclină capul, cu măreția unui vicerege. Pot să fac ceva pentru dumneata?

— Mi-e sete, hârâi vocea atât de străină lui Tlá. Aș bea o putină de apă.

— Mă tem că doctorul a interzis asta. Dar bucătarul ți-a pregătit o supă caldă, pe care musul nostru te va ajuta să o înghiți.

Se aplecă deasupra lui și îi puse o mână pe umăr. Tânărul se simți atât de lipsit de puteri, încât se prăbuși la loc pe bucata scorțoasă de velă.

— Trebuie să-ți recapeți puterile cât mai curând, domnule. Cu siguranță, vom avea nevoie de iscusința ta după ce vom debarca.

— Am crezut că am murit, șopti el, închizând ochii. Mi-a fost cumplit de rău.

— Nu ți-a fost scris să mori pe corabia mea, Montalbano. Dacă ar fi fost așa, te lăsam în Sevilla.

A știut! tresări botmanul, care aștepta rezemat de catarg. A știut că se va îmbolnăvi, dar că nu va muri. Omul

acesta e dracu' gol, nimic nu-i poate sta în cale. Parcă ar vedea în viitor.

— Gonzales, pune oamenii la treabă, nu mai e mult până ce-o să răsucim pânzele.

După ce secundul făcu ultima măsurătoare, iar soarele prinse să coboare, încet, către apus, „San Lucar" își aruncă ancora de vreme rea și începu să plutească, încet de tot, în derivă.

Spre seară, înainte ca luceafărul să se ascundă în spatele velei strai, la orizont își făcură apariția trei puncte minuscule, care se tot măriră, până la apariția lunii. Tlá încă se mira de cât de puternic era corpul acestui Montalbano, pe care spiritul său rătăcitor îl găsise agonizând pe cărările Marelui Timp. Era tânăr, înalt și plin de mușchi, un adevărat Hercule, rătăcit pe corabia acestui straniu și necunoscut Columb. Și chiar mai mult decât atât, găsise în mintea lui cunoștințe despre o limbă veche și moartă, asemănătoare până la un punct cu nešili, hitita mijlocie, pe care toți faraonii o învățau încă din pruncie.

Musul veni, într-adevăr, imediat după ce clopotul bătu primul cart și îi dădu să mănânce cu o lingură de lemn. Era un băiat înalt și slab, ras până aproape în creștet și cu o codiță de păr negru, strâns împletită și vârâtă sub gulerul murdar al cămășii de cânepă. Avea ochii albaștri ca marea și cea mai murdară față pe care o văzuse vreodată Montalbano. Dacă acesta este Cesara, atunci își alesese înfățișarea cea mai insuportabilă din lumea asta, își spuse el, în timp ce se străduia să înghită supa caldă și sățioasă. Dar sper să nu fie ea... pentru amintirile mele frumoase, sper să nu fie...

După ce termină tot castronul, musul plecă fără să-i spună o vorbă. Iar ceilalți marinari îl ocoliră, la distanță, reamintindu-i astfel că fusese bolnav de o boală neiertătoare. Încercă să se culce, dar forfota din jur, strigătele celor urcați pe catarge și amintirile lui Matteo Montalbano năvăliră toate odată asupra lui, provocându-i o puternică durere de cap. Se concentră asupra amintirilor apropiate și reuși să pună cap la cap câteva dintre ele.

Studiase la universitatea din Florența. Pasionat de limbile moarte, fusese cel mai bun student al profesorului Garibaldi Quatrovecchio, care la rândul său fusese studentul preferat al lui Nicholaus Cusanus. Părinții, nobili scăpătați, îl siliseră să intre la curtea ducilor de Sforza, pentru ca să se poată ocupa de soarta sorei sale mai mici, Octavia. Atunci când, în sfârșit, aceasta se căsătorise cu contele de Filimore, iar el crezuse că poate să plece la Padova, să-și continue pregătirile în filozofie și limbi străine, ducele îl trimisese să însoțească expediția acestui Cristofor Columb, plătindu-l pentru următorii doi ani, în avans. Așa că acum se găsea pe corabia amiral a flotei, revenit în mod miraculos din moarte.

Către miezul nopții, celelalte trei corăbii ajunseră în dreptul lor, iar la linia orizontului își mai făcură apariția încă șase puncte luminoase. Căpitanii de pe „Luciola", „Madre Sevilla" și „Valiente" sosiră la bordul bărcilor de salvare și intrară imediat în careul păzit de doi marinari cu muschete. Sfatul dură până ce Lebăda aproape atinse linia nordului, iar punctele luminoase din depărtare se măriră, devenind contururi vizibile cu ochiul liber. În cele

din urmă, căpitanul vicerege își conduse oaspeții către scara de frânghie și își luă rămas bun de la fiecare în parte. Deși nu vedea bine ce se întâmplă, pentru că era la distanță, Montalbano știu că orice înțelegere vor fi făcut între ei cei patru căpitani, în timpii care urmau să vină avea să curgă sânge și să se schimbe linii magice străvechi. Închise din nou ochii și, de astă dată, adormi aproape imediat.

Se trezi când razele soarelui îi poleiră chipul. O umbră stătea aplecată deasupra lui și trupul îi zvâcni îndărăt, ca și cum s-ar fi aflat în preajma unui pericol. Nu era, însă, decât musul, care apropia castronul de lemn de buzele lui. Oftă, îi zâmbi băiatului și acceptă să mănânce supa caldă și hrănitoare. Apoi musul îi întinse un burduf mic și îl făcu să înghită o gură de vin acrișor. Deja se simțea mult mai bine și reuși să se ridice în fund, iar băiatul îl trase până la catarg și îl sprijini de el. Era mult mai comod, de atâta stat pe spate amorțise cu totul.

Constată că nava înainta încet în direcția soarelui. Marinarii treceau pe lângă el, străduindu-se să nu-l ia în seamă. Cărau colaci de parâme, găleți cu apă de mare, saci cu câlți, cu ajutorul cărora să astupe eventualele găuri apărute în bordaj. Se pregăteau de luptă, ghici bărbatul.

Către prânz, se simți în stare să se ridice singur în picioare și să străbată cei câțiva pași, care-l despărțeau de tribord. Se sprijini de el și se holbă la plaja acoperită de sicomori, de care corabia se apropia cu precauție. În dreapta și în stânga, la distanțe nu prea mari, văzu celelalte nave, cu tunurile îndreptate spre ei.

Ne vor scufunda, dacă dăm de necaz, înțelese Matteo Montalbano, simțind cum i se încrețește pielea pe brațe.

— Ia te uită, ce avem noi aici? Un domn abia scăpat de la moarte, gata să ne dea o mână de ajutor, nu-i așa? Căpitanul Columb se apropia din spate, cu tubul lucios al lunetei în mână. Mă bucur că ți-ai revenit, Montalbano, și că ești în stare să te miști singur. În mai puțin de o oră debarcăm și ar fi trebuit să te luăm cu pătura, ceea ce ar fi fost și incomod, și nepractic, mai ales pe niște tărâmuri ostile. Vrei să te uiți puțin la acest paradis al iadului?

Dădu din cap că nu. La urma-urmei, în mai puțin de un ceas avea să se găsească acolo, printre trunchiuri și liane, înconjurat de păsăret colorat și de dușmani nevăzuți. Ce rost avea să înceapă să-și facă griji încă de acum?

— Cum dorești. Căpitanul vicerege își trase pălăria uriașă într-o parte, desfăcu tubul și se uită o vreme către plaja îngustă din față. Vom avea mult de mers, odată ajunși pe țărm, iar eu nu mă pot dispensa de niciunul din cei 12 oameni pe care îi poate duce barca, pentru a-l pune să te însoțească.

Dădu din cap, în semn că pricepuse și că se simțea în stare să pășească fără ajutor.

Columb mai examină locurile preț de câteva clipe, apoi porni spe dunetă, împărțind ordine în stânga și-n dreapta.

Tlá îl lăsă pe Montalbano să strângă în continuare parapetul între degetele vânjoase, iar el se răsuci, venind mai aproape de suprafața minții sale pentru a observa ce se întâmplă.

Călătorise de multe ori pe undele Marelui Timp, fără Tăietorul-de-valuri. Găsea repede trupuri de-abia răcite, părăsite de sufletul cu care apăruseră pe lume, și se în-

trupa fără necazuri. Observase că el, ca bărbat, nu găsea decât trupuri de bărbat. Străbătuse, cu ajutorul lor, diferite epoci și cunoscuse mii de oameni. Lumea din jur îi era cunoscută și nu îi mai oferise nicio surpriză, în vremea de pe urmă. Ca și când vizitase tot ce era important de vizitat, într-un muzeu uriaș, iar restul dependințelor nu prezenta nicio importanță. Niciodată nu găsise pe cineva asemănător sieși sau care să aibă puterile lui, dar să fie diferit. Niciodată nu întâlnise un custode al muzeului, care să-i spună că un coridor sau altul este închis ori că trebuie să părăsească muzeul, mai înainte ca...

Ei bine, simțea că, de data asta, se întâmplase. Percepea în acest căpitan vicerege o putere stranie, care îl determina să țină seamă de ea. Orice ar fi fost, Tlá era hotărât să încerce să rămână în această picătură de chihlimbar a Timpului cât mai mult cu putință. Poate că, într-un fel pe care nu reușea să și-l explice cu rațiunea neformată a acestui trup tânăr, aici o să reușească să se transforme din vânat în vânător și să ia urma Cesarei. Să poată să o prindă într-o capcană, așa cum făcuse ea cu el, de atâtea ori, era dorința lui cea mai aprinsă. Pentru că, odată lăsată fără libertatea de mișcare, ar fi știut cum să facă pentru a o determina să îl ducă în ascunzătoarea unde stătea prizonieră iubita sa Rodope.

Când se răsuci spre adâncuri, lăsându-l mai liber pe Montalbano, „San Lucar" își eliberase ancora și terminase de strâns velele. Se găseau la mai mult de cinci sute de picioare de țărm, iar celelalte nave la aproape două mii. Cabestanul era răsucit, cu precauție, de opt marinari, lă-

sând încet barca pe valurile lenețe. Matteo Montalbano și boțmanul au fost ultimele persoane care coborâseră pe scara de funie, lipită de caravelă, iar barca aproape că se lăsă de tot într-o parte, sub greutatea lor. Până la țărm a stat în picioare, alături de Gomez și de Columb, în timp ce brațele arse de soare ale mateloților trăgeau cu putere la ramele lungi. Sări imediat în urma viceregelui în apa până la brâu și se agăță de brațul lui, ca să ajungă la țărm fără să fie răsturnat de valurile călduțe.

Odată ajuns pe plajă, Columb se scutură de el ca de un pisoi ud, strigă câteva porunci pentru amararea bărcii, apoi trimise doi soldați în față, către poalele junglei dominate de bambuși, de acacia și de liane groase cât brațul unui bărbat puternic. Cât brațul său, realiză Montalbano, fără a se simți deloc puternic, însă. La un sfert de oră după ce dispărură, dincolo de cortina verde, căpitanul dădu poruncă să fie urmați, în șiruri de câte trei, la distanță de 50 de pași unele de altele.

Tlá se ghemui în străfundurile trupului pe care-l ocupase: nu mai fusese niciodată într-o junglă. Prin păduri din zona temperată, prin cele albite de zăpadă, din zonele reci ale pământului, da. Dar într-o junglă... i se părea că întunericul și hățișul umed al vegetației de sub coroanele copacilor era atât de des încât, dacă s-ar fi împiedicat de vreo rădăcină și ar fi căzut, n-ar mai fi reușit să-i găsească pe ceilalți. Și mai era și răgetul jaguarului. Pentru că nu mai călătorise prin junglă, nu știa unde văzuse un jaguar în carne și oase. Dar era sigur că văzuse. Și că-l auzise aruncându-și înspăimântătorul răget de luptă înspre vâ-

natul paralizat de groază. Așa cum îl auzea acum, când picioarele îi înțepeneau, iar trupul părea cuprins de înțepeneala morții. Își revenea numai când coada suliței soldatului din spatele lui îl izbea peste umăr, scoțându-l din amorțeală. Jaguarii erau simbolul puterii absolute, forța în stare pură, capabilă să ucidă numai de dragul de a ucide. În inima junglei, niciun alt animal nu se putea pune cu ei. Știa asta, dar nu știa de unde. Pentru că era sigur că nu mai călcase niciodată mai înainte pe cărările deschise de săbii prin junglă.

Într-un târziu, unul dintre soldații din avangardă se întoarse și îi raportă ceva lui Columb. Acesta le făcu semn să se oprească, apoi îl însoți, ocolind lianele și pierzându-se în inima junglei. Toată lumea se așeză imediat, istovită de căldură, de umezeală și de insectele cu care trebuia să se războiască în fiecare clipă. Nu avură timp, însă, să-și tragă prea bine sufletul: căpitanul vicerege se întoarse, însoțit de cei doi soldați, și le făcu semn să se strângă în jurul lui.

— Am găsit fortul La Navidad, spuse el și, cu un gest scurt al mâinii drepte, reteză entuziasmul celor care începuseră să vocifereze de bucurie. Dar poarta e spartă, zidurile incendiate și, din cei 39 de oameni lăsați în el, nu mai e niciunul. Nu există niciun cadavru, niciun schelet. Ca și cum, dacă se va fi întâmplat o tragedie, ea nu a avut loc între palisade, ci în altă parte. Deși locul pare pustiu, nu cred că e bine să zgândărim norocul. Așa că vom face tabără aici, în timp ce eu, împreună cu patru soldați și cu domnul de Montalbano ne vom întoarce la fort și ne vom

străduiși să înțelegem ce s-a petrecut acolo. Între timp, un sol se va întoarce la navă și le va spune celor de acolo ce am descoperit. Dacă consiliul căpitanilor va considera necesar să trimită întăriri, are libertatea să o facă, iar solul le va fi călăuză. Are careva vreo întrebare?

Nu avea nimeni. Pentru că toți erau grăbiți să se pună la adăpost de primejdia necunoscută care îi făcuse să piardă 39 de camarazi.

Plecară aproape imediat, din locul care începuse să fie defrișat, fiecare dintre ei, cu excepția a doi soldați, fiind obligat să care burdufuri cu apă, arme și platoșele pe care nu le puteau pune, din cauză că le-ar fi încetinit prea mult mersul. Mergeau în șir, unul în spatele altuia, atenți să nu calce pe vreo rădăcină răsucită, de care să se împiedice și să cadă. Primul și ultimul soldat înaintau cu sulițele ridicate și cu mâna pe garda sabiei. Undeva, din adâncurile întunecate, îi pândeau o mulțime de ochi strălucitori, iar Montalbano bănuia că, printre ei, se vor fi găsind și cei ai jaguarului, al cărui răget înfundat îl auziseră încă de pe plajă.

Deodată, o săgeată vâjâi prin aer și se înfipse într-un copac acoperit cu fori albe, la câteva palme de capul unuia dintre soldați. Acesta țipă, se trase în spate și se ciocni de cel ce venea în urmă. Columb se întoarse, lăsă greutatea din spate și se apropie de săgeată. O trase din scoarță și se uită la ea cu atenție.

— Un prim avertisment de la caciq Guacanagari, spuse, după câteva clipe, apoi azvârli săgeata în pădure. Fiți cu ochii în patru, le ceru soldaților, dar nu vă temeți prea

tare. Băștinașii sunt arcași foarte buni. Dacă voiau ca această săgeată să se înfigă în gâtul unuia dintre voi, acolo s-ar fi înfipt.

Porniră din nou, dar de astă dată înaintau mult mai strânși unul în celălalt. Din când în când, lui Montalbano i se părea că vede prin frunzișul copacilor câte un chip întunecat, care se retrăgea cu iuțeală, la adăpost, dar apoi se lămurea că nu fusese, probabil, decât una dintre păsările acelea mari și colorate, numite în Spania papagali. Cel mai mult aveau de suferit din cauza țânțarilor și a unor muște mari și afurisite, care înțepau mai tare decât viespile și de care nu se puteau apăra decât dând în permanență din mâna liberă.

În cele din urmă, când epuizarea începuse să-și spună cuvântul, poteca tăiată cu sabia printre liane și arbuști se termină și ajunseră într-un fel de luminiș, dominat de un arbore gigant, în jurul tulpinii căruia se vedeau ruinele unui gard de apărare.

— Ați construit fortul rezemat de copac! gâfâi Montalbano, aruncând greutatea din spate și întinzându-se pe pământul moale, cu fața în sus. N-am mai văzut niciodată un copac atât de mare.

— E un sequoia, râse slab căpitanul vicerege, trântindu-se alături. După spusele băștinașilor nu există un alt copac mai mare pe lume. Vârful său este scara zeilor, care se coboară pe acolo, să vadă cum mai merg treburile pe pământ. Este suficient de lat, cât să formeze partea din spate a unui fort, așa că ne-am hotărât să profităm de el și să scutim muncă și timp.

— Poate că zeii au fost nemulțumiți de alegerea voastră și s-au hotărât să vă pedepsească pentru îndrăzneală. Dacă-i pe-așa, atunci e clar că nu-i vom mai găsi vreodată pe soldații rămași.

— Poate, clătină din cap celălalt. Trebuie să cercetăm, însă, cum stau lucrurile. Se ridică în șezut. Sunt două direcții, Montalbano. Undeva, nu departe, ascunși în junglă, se găsesc băștinașii care ne-au primit și ne-au adăpostit, după ce „Santa Maria" a naufragiat, în ziua de Crăciun. Trebuie să îi găsim și să vedem ce spun ei că s-a petrecut aici. Cealaltă direcție este pentru tine. Va fi nevoie să dovedești că nu te-am cărat după noi degeaba și că îți meriți banii pe care i-ai încasat în avans.

Tânărul privi în jur, cu atenție: doi soldați se plasaseră unul de o parte și altul de cealaltă a locului de odihnă, sprijiniți în săbii și cu coiful pe cap. Ceilalți se grăbeau să încropească un fel de poartă, în dreptul intrării în fort. Ca să aibă un loc de retragere, în cazul unui atac, înțelese el.

— Ce trebuie să fac?

— Ne-a rămas, totuși, un semn de la cei dispăruți fără urmă. Cristofor Columb arătă cu mâna către dreapta fortului. Unul dintre soldați a descoperit un cuvânt, scris pe unul dintre copacii din palisada de apărare. Literele au fost arse cu fierul roșu.

— Ce cuvânt? întrebă el, curios.

— Ăsta e rolul dumitale – să descifrezi ce înseamnă acel cuvânt.

După ce-și recăpătară suflul, se ridicară de jos și porniră fiecare pe drumul lui. Columb, împreună cu doi sol-

dați, dispărură în spatele tufelor de acacia, iar el, păzit îndeaproape de un alt soldat, se apucă să studieze trunchiurile transformate în zid de apărare. După un timp, descoperi în partea dinspre nord semnele arse cu fierul roșu, așa cum îi spusese căpitanul. Se aflau la înălțimea ochilor, așa că îi veni destul de ușor să le copieze cu un cărbune pe o bucată de papirus. Cu totul, erau 16 linii, dispuse aproape concentric în jurul unui obiect, care semăna cu ochiul unui om, desenat de un copil în nisip. Cu siguranță că această scriere semăna cu nešili, dar asta nu însemna mare lucru, putea să piardă săptămâni întregi fără să izbutească să descifreze ceva.

Luă bucata de papirus și o întoarse pe dos. Din această poziție, lucrurile nu i se mai păreau chiar atât de asemănătoare cu hitita. Reveni în fața porților, unde soldații lucrau de zor la ridicarea baricadelor, pe locul fostelor porți, se trânti pe burtă și încercă să se concentreze asupra problemei. După aproape un ceas de răsucire a desenului pe toate părțile, se hotărî să scoată desenul cu ochiul din structura de ansamblu. Iar sensul celor 16 linii deveni dintr-odată evident. Se ridică brusc în picioare, cu inima bătând nebunește. Soldatul paznic se holbă la el, neînțelegând ce anume îl speriase în halul acela.

Nici nu avea de unde să-și dea seama, realiză Montalbano. Pentru că nu auzise niciodată de Jormungand. Nici de Asgard. Nici de Thor. Habar nu avea că înainte de lumea lui creștină existaseră o mulțime de demoni și de zei, care nu dispăruseră, pur și simplu. Doar deveniseră invizibili pentru cei mai mulți dintre oameni.

Scoase repede din sacul de călătorie o altă bucată de papirus și o întinse pe pământ, alături de cealaltă. Apoi prinse să redeseneze liniile, răsucindu-le puțin în partea opusă. Iar desenul se redefini de la sine, făcându-l pe oștean să se holbeze încă și mai tare.

— Un șarpe! fluieră el, rezemându-se în mânerul suliței și aplecându-se deasupra lui. Un șarpe, în jurul unui cerc.

Un cerc care era chiar pământul oamenilor, Midgard. Șarpele Jormungand stătea făcut colac în jurul lui, nepermițând oamenilor să se deplaseze în afara lui Midgard, adică Europa, Africa și cele câteva insule care înconjurau aceste locuri. Cei 39 de soldați și marinari, rămași aici din prima expediție a lui Columb plătiseră cu trupurile și sufletele lor faptul că reușiseră să treacă de el și să ajungă pe tărâmul unde se refugiaseră zeii, în Asgard, iar acum cercul se închisese pentru todeauna. Și, fără să știe, căpitanul vicerege îi condamnase pe toți însoțitorii săi la moarte, refăcând drumul cu cele 17 corăbii.

Se ridică încet de pe pământ și îi ceru soldatului să-i aducă un burduf cu apă și un băț ascuțit la unul din capete. Acesta se întoarse repede cu cele cerute, uitându-se la el cu neîncredere, dar și cu multă curiozitate. Montalbano curăți o suprafață mare de pământ, trăgând frunzele moarte, lianele și pietrele într-o parte. Apoi, cu bățul, scobi șanțuri adânci, imitând primul desen de pe papirus. Apoi, în jurul său, scobi alte șanțuri, imitând cel de-al doilea desen. Primele șanțuri nu aveau niciun punct de contact cu cele scobite ulterior. Se uită la ele din toate unghiurile, ba chiar se urcă și într-un copac mai apropiat, să vadă ce anume

îi scăpa, dar mesajul părea să nu conțină decât numele șarpelui. Care, în mod clar, fusese lăsat acolo pentru el. Cineva știuse că o să se întoarcă din Midgard în Asgard și îl avertiza.

În cele din urmă, renunță să încerce să mai înțeleagă și se duse la ceilalți să le dea o mână de ajutor la ridicarea noii palisade, în jurul porții. Soldații îl acceptară, cu toate că niciunul dintre ei nu se apropie de el la mai puțin de cinci-șase pași. Terminară lucrul aproape în clipa în care soarele se lăsase pe creasta copacilor cei mai înalți, pregătindu-se să apună.

Oare cum se va fi numind Ra, în această lume a zeilor? se întrebă, dar nu mai avu timp să găsească un răspuns, deoarece din junglă se auzi, mai întâi, un strigăt de avertisment, apoi o mulțime de băștinași, aproape goi, înarmați cu sulițe și arcuri, dădu năvală în poiană, într-un vacarm înspăimântător. Soldații nici măcar nu apucară să-și tragă săbiile de la centură, că se și treziră înconjurați. De unde se găsea, în apropierea palisadei, cu rol de viitoare poartă, Montalbano reuși să-i vadă primul pe cei doi soldați, venind grăbiți și transpirați în urma lui Cristofor Columb, care își făcea loc cu coatele prin marea de trupuri. Când reuși să răzbească în față, ridică ambele brațe spre cer și strigă ceva către bărbații cu pielea roșie. Aceștia se opriră din vociferat și din înaintat și se uitară la el. Apoi ieși în față un bărbat în vârstă, cu părul alb, legat la spate, în coadă, cu un colier din scoici albe în jurul gâtului, iar în mâna dreaptă cu un baston făcut din osul unui animal necunoscut.

Caciq-ul, înțelese Tlá și se ghemui în adâncurile conștiinței lui Montalbano, simțind o adiere de primejdie venind din direcția lui. Acesta ridică bastonul și mulțimea se retrase ascultătoare pe linia copacilor, înghesuindu-se printre trunchiuri. O singură femeie rămase pe loc, goală până la șoldurile acoperite cu o țesătură groasă, făcută din fibre vegetale. Era în puterea vârstei, purta părul negru despletit pe umeri, iar pe sfârcurile sânilor lipise câte o petală de floare, roșie ca sângele. Nu-și dădea seama dacă era frumoasă sau nu, pentru că avea fața acoperită de dungi verticale, albe și negre.

Cei doi se apropiară de Columb și vorbiră pe rând, gesticulând cu putere în fața lui. În cele din urmă, căpitanul dădu din cap, spuse câteva cuvinte șuierate și se întoarse către oamenii lui.

— Nu e nevoie să scoateți săbiile. În seara asta nu va curge sânge. Caciq-ul Guacanagari m-a asigurat că nu oamenii săi au atacat fortul și nu ei i-au răpit pe cei lăsați de noi în urmă, ca și coloniști, pe aceste *nueva tierra*. A fost o furtună puternică și pe fulgerele uriașe care loveau jungla au coborât demonii distrugerii și ai morții, făcând ceea ce vedem noi acum.

— E ușor să dai vina pe demoni și pe zei necreștini, bombăni unul din soldați, strângând mânerul sabiei în pumn.

Ceilalți vociferară și blestemară, zăngănindu-și armele. Răgetul îndepărtat al jaguarului pornit la vânătoare acoperi pentru o clipă nemulțumirea zgomotoasă a spaniolilor. Caciq-ul ridică brațul și spuse ceva, arătând spre fortul devastat.

— Spune că furtuna care a făcut prăpăd aici s-a lăsat și peste satul lor și au fost nevoiți să fugă până pe țărm și să se adăpostească printre stânci. Au dispărut multe femei și copii atunci. Ca să poată reconstrui satul, a fost nevoie să aducă jertfe de sânge. El crede că demonii aceia s-au supărat pe ei, pentru că oamenii albi au pășit pe pământurile lor, fără să-i îmbuneze cu jertfe. Iar zeul nostru, Isus, despre care i-am vorbit în urmă cu un an, nu are nicio putere aici, unde domnesc ai lor.

— Blasfemie! strigă un soldat cu archebuza în mână și cu o cruce mare, din lemn cioplit, atârnată de gât. Iar domnia-ta, căpitane, pare că o aprobi.

— Bagă de seamă ce vorbești, Sierra, pentru că dacă o să continui, o să te declar răzvrătit împotriva ordinii de bord și o să te spânzur fără nicio judecată. Columb împunse cu degetul în direcția lui, plin de o furie întunecată. Sau poate vrei să le spun celor din spatele meu că tu ești cel care le-a stârnit zeii și că pot să facă ce doresc cu tine?

Soldatul înghiți în sec, dar nu găsi curajul să riposteze. Lăsă țeava armei în jos și frământă între degete crucea de la gât.

— Și voi? se răsti căpitanul vicerege la ceilalți. Voi sunteți de partea lui sau ați rămas credincioși bunilor regi ai Spaniei? Vi se pare că acest caciq i-a omorât pe oamenii noștri și vrea să scape de pedeapsă, aruncând vina pe niște zei mincinoși?

Soldații își plecară frunțile, sub chiverele de aramă, și nu îndrăzniră să răspundă nimic acuzelor. Încălcarea jurământului față de rege se pedepsea mai aprig decât de-

zertarea religioasă. Iar ei veniseră până aici, în această lume dușmănoasă, situată la capătul lumii, tocmai pentru a asculta porunca unui rege, față de care juraseră supunere.

Cristofor Columb se răsuci și adresă câteva cuvinte caciq-ului. Acesta strigă ceva și oamenii din tribul său se înșiruiră de-a lungul poienii, așezându-se pe unde le venea mai bine, cu armele la îndemână. Apoi caciq-ul vorbi îndelung cu femeia cu fața pictată în dungi. Aceasta îi răspunse scurt și arătă cu mâna spre palisada abia ridicată.

— Vor să facă un ritual de jertfă acolo, le traduse căpitanul.

— Să jertfească, atunci, dacă altfel nu se poate, vorbi Sierra, din mijlocul soldaților, iar Montalbano înțelese că el ținea loc de preot al acelui zeu numit Isus. Dar mâine noi vom ridica chiar pe acel loc o cruce mare și vom ține o slujbă de sfințire a ei.

— N-am nimic împotrivă, ridică din umeri căpitanul. Deocamdată, retrageți-vă de acolo și lăsați-i să facă ceea ce doresc.

Soldații își ridicară armele și se retraseră la marginea zidului din trunchiuri, pe jumătate mistuite de flăcări. Femeia își legănă sânii mari și se apropie de poartă. Chemă, cu un gest, pe unul din bărbații din apropiere, să o ajute și acesta se grăbi să ajungă lângă ea, cu o secure de piatră în mâna dreaptă. Montalbano întinse gâtul peste capetele soldaților din fața sa, ca să vadă mai bine ce fac. Bărbatul tăie două bețe groase, le ascuți la unul dintre capete și îi întinse unul preotesei. Aceasta îl luă și desenă cu el un cerc pe pământul încă reavăn de la ultima ploaie. Bărba-

tul o imită, desenând altul alături. Și Montalbano înțelese că vraja, dacă exista vreuna, trebuia să fie una a dublului. Femeia vraci desenă o linie, bărbatul alta. Femeia mai făcu una, unind-o cu prima. Bărbatul făcu la fel. Și continuară în același fel, până când desenul începu să prindă contur. Un contur, care...

Montalbano înțepeni. Tlá se înfioră, la rândul său. Un contur care semăna al naibii de bine cu desenul pe care îl făcuse el însuși pe pământ, ceva mai înainte. Femeia desenă ochiul, ca ultim element, dar îi dădu peste mână bărbatului, mai înainte ca acesta să se apuce să facă același lucru. Un ochi care privea lumea. Lumea, care privea acel ochi. Femeia vraci zise ceva. Bărbatul râse, apoi desenă și el ochiul. Doi ochi, privind lumea. Montalbano se înfioră. Două lumi: Midgard și Asgard. Lumea oamenilor și lumea zeilor. Iar între ele, trupul șarpelui Jormungand. Răsucindu-se în jurul amândurora. Două bucle pe care puteai alerga la infinit. Midgard și Asgard.

Apoi femeia se răsuci și spuse un singur cuvânt către caciq. Acesta dădu din cap și strigă la cineva, din rândurile dezlânate ale indigenilor. O bătrână cu părul alb, înfășurat în două coade groase în jurul capului, se ridică, sprijinindu-se într-un băț, luă de mână o fată, cu sânii abia îmbumbiți, legată peste coapsele subțiri cu o bucată de velă zdrențuită („poate că valurile au adus pe țărm bucăți din Santa Maria", gândi Montalbano, iar Tlá se strânse înfiorat în adâncurile sufletului său) și se îndreptă spre palisada proaspăt construită. Femeia-vraci o luă de umeri și o conduse cu grijă către mijlocul desenului scri-

jelit în pământ. Acolo o lăsă singură și se retrase lângă bărbatul care o ajutase să traseze cercurile.

E oarbă, înțelese Montalbano și Tlá se înfioră încă o dată, fără să știe de ce. Un gând îndepărtat îi ciocănea la ușile minții, avertizându-l să fugă. Privi concentrat în jur. Unde să fugă? Între el și fort, stătea șirul de soldați, cu mâinile pe arme. Între el și pădure se aflau oamenii tribului, așezați pe pământ, dar și ei cu mâna pe arme.

Fata se lăsă pe vine și pipăi șănțulețele cu buricele degetelor. Tribul se uita la mâinile ei, aproape fără să respire. Soldații se holbau și ei, în tăcere, fără să înțeleagă nimic. Când degetele terminară de dat ocolul, oarba se ridică, trase de veșmântul improvizat, să-l aranjeze mai bine pe șoldurile ascuțite, și porni drept spre el. Surprins, Montalbano făcu un pas înapoi, dar se lovi de un trup străin. Întoarse capul. Cristofor Columb rânji și îi șopti printre buzele strânse:

— Nici să nu te gândești, italianule. Dacă oarba te-a ales pe tine, înseamnă că tu vei fi acela care va fi jertfit.

Și oarba se opri în fața lui. Înainte de a apuca să facă vreo mișcare, își înlănțui brațele în jurul gâtului său și îl trase în jos. Brațele acelea subțiri... carnea aceea moale și fermă, în același timp... trupul de băiat, într-o formă de femeie încă neîmplinită...

Trebuie să fug de ea... trebuie să fug de ea... căci dacă m-ar omorî numai, asta tot n-ar fi nimic încă. Dar ea dorește să-mi ucidă spiritul și să o piardă pe Rodope de mine. Iar eu o iubesc nebunește pe Rodope, dar... și pe ea! Oh, mare Ra! Marele meu părinte zeiesc, ce-ai făcut cu mine? Ce destin mi-ai ales, ca să fiu pierdut în felul ăsta?

— Cesara! strigă Tlá, zvârcolindu-se în adâncurile trupului de uriaș al lui Montalbano.

Dar niciun sunet nu ieși de pe buzele lui vinete.

— Să nu spui un cuvânt, rege Tlá! îi murmură fata în ureche. Altminteri, Jormungand va izbi Agardul cu coada lui uriașă, va fisura zidurile lui de aer și lumină, iar spiritele încă neîntrupate ce îl bântuie se vor risipi printre stele pentru totdeauna. Chiar și cel al lui Rodope.

— Ai ales să o sacrifici pe Rodope! șuieră el spre ochii care-l fixau întunecat și ademenitor, în același timp. Pe cea care ai fost și tu cândva.

— Decât să ți-o las ție, mai bine o dăruiesc stelelor.

Îl sărută ușor pe obraz și un fluid de foc îi străbătu întreg corpul, paralizându-l. Tlá se zbătu în cușca de carne inertă, dar nu reuși să facă nimic. Oarba se desprinse de el și ridică brațele în aer. Tribul izbucni în strigăte. Mai mulți bărbați se ridicară, veniră în fugă până lângă ei și-l luară de brațe pe Montalbano. De partea cealaltă, soldații își traseră săbiile din teacă și ridicară scuturile rotunde. În mijlocul vacarmului general, se auzi pocnetul puternic al unei muschete. Gălăgia se stinse. Băștinașii săriră cu toții în picioare și se pierdură în tufișuri. Singurii care rămaseră în poiană erau căpitanul vicerege, vrăjitoarea, bărbatul care o ajutase să traseze cercurile, oarba și Montalbano.

— Ce se întâmplă aici? întrebă cu voce nefiresc de tare Sierra, coborând arma, cu țeava încă fumegând, către pământ. Ce vreți să faceți cu omul ăsta? Cu creștinul ăsta?

— Băștinașii și-au adus jertfa lor de sânge, ca să-i împace pe zeii supărați că am pătruns pe teritoriul lor. În

Asgard, cum spun ei. Acum, și noi trebuie să aducem jertfa noastră. După ce zeii lor o vor primi, vom putea să ne așezăm în această lume. Să o cucerim. Și să o creștinăm. Așa cum am jurat în fața Majestăților lor Isabela și Ferdinand de Castilia.

— Religia noastră creștină nu permite să aducem jertfe altor zeități păgâne! țipă preotul-soldat, agitând muscheta. Cu atât mai puțin să ne ucidem frații întru credință, pentru preamărirea lor.

Căpitanul vicerege făcu un pas către el. Degetele soldaților de lângă zidul prăbușit al fortului se încleștară pe mânerele săbiilor.

— Sunt viceregele acestei colonii a Majestăților lor, spuse Columb, cu voce înceată. Prin vocea mea, vorbește acum vocea lor, iar voința mea e voința lor. Te-am mai avertizat o dată, Sierra, că devii trădător față de regii cărora le-ai jurat credință și nu m-ai ascultat.

— Singurul căruia i-am jurat credință veșnică este Isus Christos, Domnul nostru de pe pământ și din ceruri, strigă celălalt și în ochi îi lucea apa roșie a unei furii de dincolo de înțelegere. În numele Lui, îți poruncesc ție, Satană, care ai luat chipul și glasul lui Cristofor Columb, să te întorci în iadul din care ai venit! Și te blestem să nu ai stare și nici tihnă, până la Judecata de Apoi! *En el nombre de Dios y su hijo Jesus!*

Cu coada ochiului, Montalbano zări mâna vrăjitoarei ridicându-se spre preotul îmbrăcat în soldat și auzi din nou cuvintele necunoscute, murmurate asemenea unui cântec de jale.

Apoi strălucirea trăznetului, izbucnit din senin, îl orbi. Când vederea îi reveni, Sierra era doar un morman de fiare topite și de haine care ardeau sfârâind pe trupul transformat în cărbune. Undeva, departe, în inima junglei, se tânguia trist un jaguar.

Columb arătă cu mâna spre el și le spuse ceva, în limba aceea aspră. Orbecăind, oarba se apropie din nou de el și îl apucă de cot. Tlá simți gheara rece a fricii strecurându-i-se în suflet. Dădu să se împotrivească, dar trupul nu vru să asculte de poruncile lui. Cesara îl conduse încet către cele două cercuri-lumi desenate pe pământ și îl lăsă între ele. Unul dintre soldați gemu, se aplecă în față și vomă îndelung.

Prin spărtura de frunze a luminișului pătrunseră primele raze ale soarelui, care se plimbară strălucitoare pe crestetele verzi ale copacilor, coborâră pe trunchiuri, pipăiră frunzele veștede de pe sol și se apropiară încet de cercuri. Când prima atinse marginea unuia dintre ele, pământul începu să fumege și, pentru prima dată de când călătorea pe valurile Marelui Timp, regele Tlá înțelese că avea să moară. Că spiritul său urma să ardă în vipia trimisă chiar de tatăl său, Amon Ra, așa cum se străduise să o păcălească pe femeia-demon, într-o altă enclavă a timpului. Avea să moară pentru o mare iubire și singurul său regret era acela de a nu fi putut să o vadă pe Rodope pentru ultima oară. O clipă doar, atât i-ar fi fost de ajuns privirilor sale să îi transmită toată iubirea ce i-o purtase și pe care nu se pricepuse să i-o arate, atunci când se putuse.

Raza ajunse la marginea opusă a cercului Midgard, la numai o palmă de el. Tlá încercă, pentru ultima dată, să

mișe trupul puternic al lui Montalbano, dar acesta refuză să-l asculte.

Trupul acesta va arde odată cu spiritul meu, gândi Tlá și se simți invadat de o mare părere de rău pentru bărbatul acela străin care trebuia să moară din nou.

— Opriți-vă! strigă o voce cunoscută, venind dinspre junglă.

Raza încremeni la numai o palmă de picioarele lui Montalbano.

— Nebuno, ce cauți aici?! urlă oarba și se repezi, bâjbâind cu brațele prin aer, către musul apărut printre copacii înalți.

Vrăjitoarea se aruncă spre el, străduindu-se să-l apuce de cămașa groasă, de cânepă, scoasă din pantaloni, dar nu reuși decât să o sfâșie într-o parte. Băiatul o ocoli cu agilitate și, din două salturi, ajunse alături de el.

— Nu trebuie să mori aici, iubitule, spuse, iar glasul îi răsună cu o uimitoare claritate.

Tlá tresări atât de puternic încât trupul se mișcă. Musul îl apucă în brațe, fără să vadă pistolul pe care Cristofor Columb îl ridicase în direcția lui. Când pocnetul ajunse în urechile trupului, spiritul lui Tlá începuse deja să se desprindă din carcasa de carne și să se lase absorbit de vârtejul Timpului. Apoi trupul tresări sub izbitura violentă a glonțului și se prăbuși peste mus și peste cele două cercuri care dispărură sub hainele lui largi.

Rodope... Ultimul gând se stinse mai înainte de a apuca să ia naștere, iar picătura de chihlimbar în care se cufundase până atunci se risipi în curgerea nesfârșită a universului.

5

Satirul ridică varga. Pereții se dădură într-o parte și din toate sălile palatului Walhalla se făcu una singură, uriașă, cu pereții îmbrăcați în atlás, ca omătul, pe care erau cusute de mână flori strălucitoare, vișinii, galbene și albastre. Sub fiecare fereastră înaltă și îngustă ardeau mari lumânări de ceară galbenă, în sfeșnice de argint filigranat, iar luminile lor pâlpâitoare aruncau umbre mișcătoare pe pereți, făcând florile să unduiască în răsuflarea unui vânt nevăzut. Din loc în loc, mari oglinzi de cristal, cu ramă din marmură neagră, lăsau să apară din apele lor trupuri de zei și de zeițe, care se grăbeau să ajungă la ospățul lui Odin.

Din colțul în care stătea nemișcat, îmbrăcat în roba întunecată și cu capușonul tras până peste ochi, Tlá îi putea zări pe fiecare în parte și se mira cum de-i putea recunoaște pe toți, deși aceștia erau zei ai Marelui Nord, cei care apăruseră cu mult după ce vechii zei ai Sudului se îmbarcaseră pe Tăietorul-de-valuri și porniseră dincolo de marginile universului, să caute o altă lume, unde să-și poată găsi liniștea. Prin aerul argintiu al sălii de ospețe, încălzit de la flacăra miilor de lumânări, Tlá îi zărea, într-o devălmășie totală, pe cei care a doua zi numai urmau să ia parte la cea mai mare bătălie a tuturor timpurilor, Ragnarok, cea care avea să aducă sfârșitul lumii de până atunci și să permită nașterea uneia noi, proaspete și puternice.

Dacă răsucea puțin capul spre stânga, îi putea vedea, rezemați cu coatele de un havuz din gheață aurie, pe Tyr,

stăpânul războiului, care chiar atunci închina o cupă de mied în cinstea lui Skadi, cea cu plete și sprâncene albe, zeița iernii veșnice din Marele Nord, și îi spunea, râzând în hohote, despre aventura trăită de zeul luminii Baldur, care își propusese ca înainte de marea și ultima luptă a zeilor cu giganții să îi fure un sărut Idunnei, zeița frumuseții și a tinereții veșnice. Undeva, departe, în față, călări pe un uriaș butoi cu bere spumoasă, Njord, zeul vântoaselor, Ull, zeul iernilor reci, și Thiazi, zeul furtunilor nesfârșite, goleau stacană după stacană și puneau la cale cum să-l ademenească pe marele șarpe Jormungand la suprafața mării, pentru ca Ull să poată sufla peste el și să-l închidă, astfel, într-un bloc de gheață. Iar către dreapta, dincolo de mesele cele lungi, încărcate de fripturi, de salate și de fructe de toate felurile, la care ospătau cei mai mulți dintre invitați, le putea zări pe cele trei norne ale destinului – Urd, Verdandi și Skuld, care-și aplecaseră capetele deasupra unei măsuțe din gheață verde, pe care fumega o aromă de smirnă, într-o cățuie de alabastru. Singura ființă din acea adunare, își spuse Tlá, care știa cum se va sfârși bătălia de a doua zi, cine va muri și cine va supraviețui, cum se va schimba fața întregii lumi după asta, era Skuld, cea care putea să vadă în viitor, dar care avea buzele pecetluite de jurământul tăcerii.

Printre mese, ascunse după înalții stâlpi din gheață, ori în spatele tufelor de laur și de mirt, crescute în cupe uriașe de piatră, treceau copile cu părul lung, lăsat să cadă pe umeri, cu brațele goale și albe, ieșind din mânecile scurte ale rochiilor de satin, cu cunune de roze abia îmbobocite

pe creștet și cu priviri senine și dulci. În urma lor, tineri în haine negre, cu veste de culoarea crinului înflorit, cu mănuși împodobite cu mărgăritare și cu bumbi de diamant la manșete, încercau să le vorbească și să le invite la dans. Iar printre ei, amestecați cu zeii, beau berea spumoasă direct din poloboace de stejar luptători vânjoși, cu părul lung legat la spate, cu agrafe de argint. Din tunicile de piele se iteau brațele lor groase ca trunchiurile de copaci, mai obișnuite cu securea de luptă, cu scutul și cu spada, decât cu pocalele de aramă sau cu coarnele de os, pline cu băutură. Erau vitejii care căzuseră pe câmpurile de luptă, încununându-se de glorie nesfârșită, cărora Odin le deschisese larg porțile Walhallei, în așteptarea ultimei bătălii pentru salvarea lumii.

Tlá își scutură capul, încercând să nu se lase copleșit de zgomotul asurzitor al marii săli. Își aminti de satirul care dăduse tonul petrecerii, transformând palatul într-o singură încăpere, și-l căută cu privirea. Nu-l zări. Oare ce se petrecuse cu el? Și cum de ajunsese un satir în Walhalla?

Poate că locul lui era chiar acolo, își zise, după câteva clipe. La urma-urmei, ce știa el despre Marele Nord? Aproape nimic, își răspunse, clătinând din cap în timp ce se ferea din calea zeiței Freya, care tocmai intra, însoțită de un alai întreg de fecioare cu păr lung de aur, îmbrăcate în haine albe, tivite la gât cu purpură.

Cum nu știa nici despre felul în care ajunsese aici. Trupul pe care îl purta era unul străin, al lui stătea încă legat de tronul de pe Tăietor. Dar nu-și aducea aminte să se fi scufundat prin valurile Timpului și să fi căutat o carcasă care tocmai își pierduse sufletul.

Se feri din nou, de astă dată din drumul unor slujitori voinici care cărau spre mesele lungi o vacă întreagă, pusă într-un proțap făcut dintr-un trunchi de copac tânăr, mirosind a molid proaspăt cioplit.

Deodată, îl zări din nou. Satirul stătea călare pe statuia unui erou demult uitat, căruia i se spărsese nasul, dar mustața și barba stufoasă aproape că nu lăsau să se vadă asta. Când văzu că îl privește, acesta îi făcu semn cu mâna, chemându-l.

Se răsuci pe lângă un havuz de cleștar, din care curgea o cascadă înghețată, sclipind în luminile aurorei boreale, ocoli mâna întinsă după el a unei bacante cherchelite de băutură și se opri în fața statuii pătate de mușchi și licheni uscați.

Satirul stătea cu picioarele în jurul gâtului statuii și părea că se uită cu mirare la această serbare primăvăratică, pierdută în cerurile întunecate ale Nordului sălbatic.

— Cesara? întrebă el cu spaimă, dar și cu speranță în glas.

Ar fi vrut să o știe îngropată sub un munte înalt până la cer și cetluită cu lanțurile celui mai crunt blestem. Dar nu se putea să nu îi rostească numele și să și-o dorească lângă el, să-i simtă răsuflarea caldă și să-i aștepte mângâierile ațâțătoare.

— Tlá... râse celălalt și trase cu degetul o dâră de scântei albe prin aerul proaspăt. Cesara, al cărei nume îl pomenești, nu are intrare în Walhalla. Nu toți demonii, frumosule rege, aparțin aceleiași familii. Sunt două familii mari, iar noi, satirii, șapte ginți de meseriași.

— Meseriași?! se miră bărbatul, fixându-l cu neîncredere.

— Cine crezi că face armele zeilor? râse din nou satirul. Cine lucrează piatra, ca să ridice zidurile din nori ale Walhallei? Cine îngrijește marile cirezi de vite? Turmele de oi? Cine prelucrează aurul și pietrele prețioase? Cine tăbăcește pieile și toarce lâna? Cine îngrijește viile și face vinul? Zeii au alte treburi, așa să știe domnia-ta. Iar treburile nu adastă. Așa că ne-au creat pe noi, ca să-i ajutăm.

— Și tu ce meserie ai?

— Sunt mesager. Alerg de colo până colo, ca să car vești și să-i caut pe cei de care zeii au nevoie. Poți să-mi spui Idavoll.

— Tu m-ai adus aici?

Satirul înălță din umeri. Avea pielea acoperită cu o blană scurtă și deasă, întunecată, iar pe frunte, chiar în dreptul tâmplelor, ascunse sub părul cârlionțat, se zăreau două umflături mici, precum bumbii de pe fruntea căprițelor abia ieșite în primăvară.

— Cine i se poate împotrivi lui Odin? Nu mi-a plăcut misia, pentru că a trebuit să răscolesc zece mii de evi până să-ți iau urma. Dar, la urma urmei, pe noi nu ne întreabă nimeni dacă ne place sau nu ceea ce facem.

— Și trupul acesta? Nu e al meu, dar nu pare să fie nici unul obișnuit, abia părăsit de suflet.

— Trupul tău...

Idavoll se aplecă spre el, ținându-se cu un braț de gâtul statuii și-i șopti, țuguindu-și buzele:

— Mă tem că a fost nevoie să sacrificăm pe unul dintre noi, altfel nu găseam un trup când aveam nevoie de el.

— Mă aflu în trupul unui... satir? Tlá se scutură înfiorat. Și spiritul lui?

Ochii lui Idavoll sclipiră întunecați.

— S-a risipit demult, prin praful stelelor. Spiritele satirilor sunt legate numai de corpul în care au fost creați.

— Sunt un satir! exclamă cu surpriză și oroare Tlá.

— Numai pentru o noapte. Mâine, bătălia va face ca nimic să nu mai aibă importanță.

Pe lângă ei trecură mai multe fete, dănțuind și aruncând cu flori. Un vultur imperial, alb ca laptele, cu o coroniță de aur în cioc, pluti pe deasupra în imensitatea bolții și dispăru dincolo de o coloană uriașă, cioplită într-un bloc de gheață albastră.

— Și de ce ne găsim aici? întrebă, dar știa deja că nu dorea să afle răspunsul.

Satirul își îndreptă spinarea, strângând mai puternic între picioarele musculoase gâtul statuii.

— De ce crezi că aș ști eu, rege Tlá? Sunt doar un serv mărunt, care nu are decât un singur drept în această lume a zeilor: să se supună poruncilor.

— Bine, dar atunci ce facem aici?

— Așteptăm să fim chemați la masa de petrecere.

Așteptară. O liotă de muzicanți, cu țimbale, ceteri și alăute, se strecură pe lângă ei și dispăru în direcția meselor. După un timp, câteva stoluri de lebede vâsliră leneș prin aerul îmbălsămat și se îndreptară țipând spre sud. Apoi mai multe bacante apărură ca din pământ și îi înconjurară, bătând din palme și cântând cu vocea. Idavoll făcu un salt în sus și ajunse în spatele lui, speriindu-l.

— Suntem așteptați, regele meu! țipă el, ca să acopere hărmălaia din jur. Urmează-mă!

Se strecurară printre bărbații vânjoși care aruncau cu pocalele de pereți, pătând atlasul în violet, și apoi beau direct din butoaiele așezate pe margini. Un bufon, îmbrăcat în pantaloni bufanți roșii, cu dungi albe și cu o pălărie rotundă pe cap, plină cu panglici tremurătoare, țipa și sărea peste trupurile întinse pe jos, fugărit de un câine uriaș, cu două capete. Tlá îl ocoli, ferindu-se de mâinile disperate, care încercau să se agațe de mantia lui.

Un perete din spate risipea în aer o ploaie de sclipiri galbene ca lumina soarelui. Dincolo de ploaia de aur se zărea un deal, îmbrăcat într-o pădure de mesteacăn, un râu care curgea alene prin sălcii plângătoare, iar mai departe încă se întindea un luminiș în care strălucea un iaz, plin cu flori albe de nufăr. Chiar în mijlocul apei, înconjurat de verde și de alb, Odin, cu o sabie cât un copac, așezată pe genunchi, golea pocal după pocal și arunca ciolane lungi, de vițel, către mulțimea de câini care scheuna fericită și se lupta pentru fiecare dintre ele. Alături, pe un piedestal din gheață neagră, un cap smochinit aștepta cu ochii închiși o privire din partea sa.

Tlá nu mai văzuse niciodată un astfel de zeu. Capul îi era acoperit cu un coif de bronz, care se sfârșea deasupra nasului printr-un cioc de vultur, iar deasupra urechilor se ridicau aripile acestei păsări îndrăznețe. Pieptul lat îi era îmbrăcat într-o platoșă din piele lucioasă, legată cu șnururi groase din scoarță de stejar, bătută și macerată în sânge de caracatiță, iar brâul din piele groasă de merlin

avea două paftale uriașe din oricalc roșcat, pe care erau săpate două piramide, ale căror corpuri se întrepătrundeau. Odin ținea un butoi cu bere într-o mână și unul cu mied în cealaltă și bea, pe rând, din fiecare, în vreme ce slujitorii se grăbeau să-i schimbe platourile cu fripturi și cu fructe așezate pe masa lată din față.

— Ai venit, în sfârșit, rege al nimicniciei și faraon al necredinței! strigă el și trânti cu butoiașul cu bere de podea, mânjind dalele cu spumă albă și lichid gălbui. A trebuit să pun să fii căutat prin toate cele zece mii de clipe ale Timpului Veșnic, în care te ascundeai ca un laș.

Idavoll îi făcu semn să se apropie și să îngenuncheze. Tlá făcu un pas în față, dar rămase în continuare în picioare. Zeii din dreapta lui Odin, Njord, Tyr și Freyr, se opriră din mestecat și se uitară curioși la el. Capul pitic de pe piedestal deschise brusc ochii și țipă, cu voce pițigăiată:

— Nimic bun n-ai să obții de la spiritul ăsta, Odin. Mai bine ai pune să i se despartă capul de trup și să-l eliberezi către profunzimile tărâmului Niflheim, acolo unde stau sub povara gheții veșnice toți cei care au greșit față de zei.

— Tlá nu a greșit încă față de mine, Mimir, așa că nu am de ce să-l pedepsesc, mormăi zeul și lăsă să i se scurgă pe barbă un șuvoi de bere galbenă, din care înghiți cu poftă. Și nu uita că l-am chemat aici la sfatul tău. Dacă face vreun lucru greșit, va fi numai vina ta și s-ar putea să te trimit pe tine acolo unde m-ai sfătuit. Până mă hotărăsc, e mai bine să taci și să mă lași să mă gândesc.

În jur, petrecerea continua din ce în ce mai tumultuoasă. În fața meselor, un demon suflă foc viu peste po-

deaua de gheață cenușie, săpând în ea un canal lat și adânc, în care apa caldă scotea vălătuci de abur. În sunet de tamburine, sosiră pe sub undele neliniștite câteva ondine, cu părul lung și blond, precum paiele de secară, întins peste sânii albi și tari, asemenea unor piersici încă necoapte. Ieșiră pe jumătate din apa fremătătoare, făcură o închinăciune în fața lui Odin, apoi încă una în fața celorlalți zei, care-și lăsaseră băuturile într-o parte și se uitau la ele, cu ochii lucind de pofte. După care, unduind grațios din trupurile minunat conturate începură să danseze dansul apei și al aerului, mlădiindu-se după uguielile picurate dinspre tavanul îndepărtat din ciocurile unui porumbel și a unei porumbițe.

— Vino să stai lângă mine, rege Tlá, râgâi Odin, bătând cu palma sa mare un loc pe blana de oaie pe care era așezat. Fii invitatul meu în această noapte lungă și bucură-ți sufletul cu un ospăț cum numai în Walhalla poți să găsești. Mai ales că s-ar putea să fie ultimul.

Tlá aruncă o privire furișă către Idavoll, iar acesta îi făcu semn să dea urmare invitației. Se apropie de piedestalul de piatră așternut cu blănuri calde de oaie și își căută un loc. Odin râse și îl îmbrânci mai încolo pe Baldur, care bolborosi ceva, dar nu se împotrivi dorinței stăpânului său. Tlá se așeză pe locul eliberat și se trezi cu un picior de capră în mâini, din care picura seul. Se prefăcu a mesteca din carnea fierbinte, apoi puse bucata de friptură peste celelalte, pe platoul de piatră. Nu mai mâncase de aproape o sută de ani, dar nu avea rost să-l întărâte pe acest zeu războinic.

— Mimir mi-a spus că ești unul dintre fiii preferați ai lui Ra, se răsuci către el zeul, împroșcând cu stropi de băutură. Nu-l cunosc pe Ra, dar am auzit că este unul dintre Zeii Dintâi.

Tlá dădu din cap, neștiind unde voia să ajungă celălalt. Luă o gură de hidromel dintr-o cupă de pe masă, ca să aibă ce face.

— Zeii Dintâi au părăsit demult de tot această lume. Odin se uită fix în ochii lui și Tlá ar fi putut să jure că nu exista în ei nici măcar umbra unei băuturi care să-i amorțească voința. De ce ar fi rămas Ra în urma lor?

Nu-și pusese niciodată această întrebare. Căută un măr în care să-și înfigă dinții, ca să câștige ceva timp, dar nu găsi. Zdrobi între dinți câteva boabe de strugure și scuipă sâmburii sub masă.

— Păi... era un fel de paznic al cerurilor. Chiar dacă toți ceilalți zei au plecat, cineva trebuia să păzească cerurile de neaveniți, nu?

Odin tăcu o clipă, rânji, apoi ridică din umeri.

— Oricum, nu contează. Mimir mi-a spus că ești singurul dintre copiii săi care poate să ia legătura cu el. Asta vreau să faci, rege Tlá. Să vorbești cu Ra și să-l convingi să ne ajute.

Tlá lăsă cupa pe masă și aruncă o privire furișă spre stânga: Thor se certa cu Ull, zeul iernii, și izbea în masă cu pumnul său uriaș, făcând să sară în sus bucățile de carne friptă și fructele. Nu știa care era motivul acelei dispute, pentru că gălăgia din jur nu-l lăsa să audă ce-și spun, dar bănuia că era vorba despre bătălia care urma să aibă loc.

— Nu știu dacă Amon Ra va avea măcar răbdare să asculte ceea ce vrei să-i cer, mărite zeu.

— Ha-ha! râse Odin și-i trase un ghiont în umăr lui Baldur, de ar fi fost de ajuns să dărâme un taur.

Acesta se scutură, însă, puțin și continuă să tragă cu dinții din spata de vițel, de pe care picura un sos maroniu.

— Ha-ha, râse mai departe zeul, ia spune, Baldur, dacă ai veni la mine și m-ai ruga ceva, ce aș face eu?

Baldur își mai înfipse o dată dinții în șuvița de carne, împrăștiind cu stropi de jur-împrejur.

— Mi-ai trage o palmă, bombăni el, printre mestecături, și mi-ai spune că sunt un nevolnic care nu e în stare să-și rezolve singur problemele.

— Chiar așa aș face! răcni Odin și se întinse mulțumit după un pocal cu mied. Dar apoi, văzând că ești nevolnic, te-aș ajuta, nu?

Baldur ridică din umeri și nu spuse nimic.

— Vezi, Tlá? Așa fac toți zeii, își ajută fiii aflați la nevoie. Și Ra o să te ajute pe tine. Și pe noi.

Sigur că putea să încerce, își spuse Tlá, așezându-se mai comod pe banca lată. De peste masă, preafrumoasa Idun îi aruncă o privire languroasă și îi zâmbi, cu subînțeles. Putea să încerce, iar dacă Ra nu îi va lua cererea în seamă... Ei bine, ce avea să facă, atunci? Cum avea să scape din trupul de satir? Își privi mâinile musculoase, terminate cu gheare lungi, ușor îndoite la vârf.

— Am să încerc, se arătă de acord. Dar eu nu vreau să iau parte la lupta asta. Vreau numai să mă întorc în piramida din care m-ai luat.

Odin aruncă osul pulpei drept în capul unui câine. Își frecă mâinile unsuroase de blana de urs pe care stătea, apoi se răsuci încet spre el. Era o arătare cu adevărat înspăimântătoare, fu nevoit să recunoască Tlá.

— Nici nu ai obținut acordul tatălui tău și ai și început să pui condiții?! strigă el, acoperind hărmălaia. Ce spui de asta, Mimir?

Piticul deschise brusc ochii și își linse buzele stafidite.

— Spun că era de așteptat. Acum vorbește partea de om din el, nu cea de zeu. Numai oamenii pot să fie atât de perfizi și de lacomi. Numai ei sunt obișnuiți să negocieze și să ceară tot timpul. Ăsta e adevăratul motiv pentru care v-au ridicat temple – ca să poată să se milogească.

— Ha-ha! râse iar zeul. Chiar dacă ar fi să ai dreptate, tot nu pot să nu fiu mulțumit de asta. Tocmeala, pitic prost, înseamnă că fiecare parte își va respecta promisiunea făcută. Așa că, da, rege Tlá, convinge-l pe Ra și te vei putea întoarce în piramida ta. Tăietorul-de-valuri așteaptă pe un nor, lângă poarta de răsărit a cetății, cu trupul tău legat de scaun. Când voi fi obținut ce-mi doresc, te vei întoarce în el.

— De unde știu eu că va fi chiar așa? întrebă cu vocea gâtuită și chiar pe când rostea cuvintele știu că făcea o greșeală de neiertat.

Odin holbă ochii la el, apoi ridică pumnul înmănușat în aramă și izbi cu el în masă. Tăblia trozni și se frânse în două, iar platourile cu mâncare alunecară și se împrăștiară pe podele. Haita de câini năvăli fericită și doar mâna lui Thor, întinsă în grabă către ei și aruncând un fulger

orbitor, reuși să restabilească puțin calmul. Odin se răsuci către el. Părea un munte care amenință să se prăbușească peste un copăcel.

— Pentru că nimeni nu pune la îndoială cuvântul unui zeu, rege prost ce ești! Și acum, du-te și vorbește cu Ra. Spune-i că avem nevoie să prelungească podul-curcubeu, pe care îl voi întinde între Walhalla și Midgard, pe partea opusă, înapoi spre Walhalla. Și să-l țină atât cât îl voi ține și eu pe al meu.

Tlá șovăi. Locul prinsese să foiască de slujitori care strângeau platourile și ridicau în grabă masa distrusă.

— Și dacă nu o să vrea să facă asta?

— Atunci o să rămâi pentru totdeauna în Walhalla. Și o să te luăm la lupta de mâine: zeii împotriva giganților. Îți pot promite că o să ne distrăm de minune. Nu-i așa, băieți?

Tyr ridică butoiul cu bere de alături și-l aruncă spre tavan. Apoi îl prinse, în timp ce cădea, îi smulse cepul și îi stropi pe cei din jur, urlând:

— Trăiască războiul! Trăiască în veci vitejii războinici ai Walhallei! În focurile adâncurilor să poposească Jormungand și aliații săi!

Zeii de la celelalte mese îi răspunseră, strigând numele Walhallei și băutura se revărsă înspumată în pocale. Tlá se simți tras de cot.

— Repede, îi spuse satirul, până ce nu se răzgândește.

Ieși de la masă, împiedicându-se de trupurile a două bacante înlănțuite care se rostogoleau pe podele. Idavoll îl sprijini de umăr și reușiră să ocolească haita de câini în-

căierată. Un bufon, care stătea în cap și rotea o minge cu picioarele, strigă ceva către ei, dar nu reuși să înțeleagă ce. Alergară către un bazin cu apă verde, pe care pluteau corăbii minuscule de jad, săriră peste două capete, care ieșeau direct din gheața podelei și discutau aprins între ele, și se strecurară printr-un portal de agat care dădea într-un balcon pustiu.

Midgard strălucea în depărtare, asemenea unei stele. Idavoll îl smuci de umăr, oprindu-l în loc.

— Acolo este răsăritul. Ca să-l invoci pe Ra, trebuie doar să fii singur. Voi închide portalul și voi sta de pază.

Dar nu plecă, ci continuă să se uite fix în ochii săi. Walhalla plutea printre nori albi ca zăpada, legănându-se ușor în vântul rece al Marelui Nord.

— Mai este ceva, Idavoll?

Demonul își împreună gherele ascuțite în fața pieptului, ca și cum ar fi vrut să se roage.

— Odin ți-a cerut să-i spui tatălui tău să construiască un pod-curcubeu între Midgard și Walhalla. Te-ai întrebat de ce?

Tlá își linse buzele sărate și se zgribuli de frig. Stelele din al doilea cer erau ținte înghețate care desenau destinul lumii pe un gherghef de neînțeles.

— Ce fel de mesager este acela care pune întrebări despre război? Despre războiul zeilor și al giganților?

— Două punți spre Cer, în loc de una. Două căi de fugă, pe care să încapă luptătorii Walhallei, mai înainte ca întunericul să atingă pământul Midgardului.

— De ce? nu se putu abține să întrebe și dinții îi clănțăniră de frig.

Demonul îl prinse de umeri și se uită țintă la el.

— Pentru că zeii trebuie să revină în Walhalla, până când luceafărul de seară va sclipi peste cerul de răsărit. Dacă întârzie în Midgard, după apusul tatălui tău, devin muritori, la fel ca și ceilalți locuitori ai Midgardului. Iar giganții i-ar zdrobi dintr-o singură năvală. Pe două punți vor reuși să se retragă la timp, lăsându-i la urmă pe cei care au murit odată ca eroi, pe câmpurile de luptă. Se vor întoarce în Walhalla și-și vor reface puterile pentru bătălia următoare. În noaptea care va acoperi Midagardul, marea va îngheța, iar Jormungand nu va reuși să iasă de sub unde și să le arate aliaților săi calea spre lumea lor, spre Aesir. Frigul și foamea îi vor istovi, iar ajutorul pe care Jormungand va reuși să li-l ofere a doua zi, când marea se va dezgheța, va veni prea târziu.

— Când zeii vor coborî din nou, pe puntea-curcubeu, giganții vor fi prea obosiți și prea înfometați, ca să poată lupta așa cum trebuie.

Tlá dădu încet din cap și se uită către lumina sclipitoare a Midgardului.

— Iar zeii vor învinge încă o dată, prin viclesug, așa cum au mai făcut-o și în trecut. Vocea satirului sună trist prin aerul înghețat. Ți se oferă posibilitatea să alegi, frumosule rege, de partea cui ai vrea să fii. Să alegi ca această luptă să rămână fără sfârșit, așa cum își dorește Odin și zeii ce i se supun, sau să se sfârșească odată pentru totdeauna, iar oamenii să poată, în sfârșit, să părăsească Midgardul și să se răspândească în univers.

Undeva, printre stele, foșni stins răgetul unui jaguar. Brusc, Tlá își aduse aminte de jungla îndepărtată și de fe-

meia vrăjitoare, cu sânii abia acoperiți de petale de flori. Își aduse aminte de desenul scrijelit în țărână, cu Midgard și Asgard între care se răsucea, la infinit, trupul marelui șarpe.

— De ce ar vrea Jormungand să facă asta? întrebă și nu mai aștepta răspunsul, pentru că deja îl știa. Pentru că el i-a creat pe oameni, nu-i așa? Iar zeii aceștia vor să-i supună.

— Pentru ca zeii să poată supraviețui, au nevoie de adoratori. Walhalla va continua să existe atâta vreme cât Midgardul se va afla sub stăpânirea Asgardului.

— Și giganții?

Satirul își trase ghearele în teci și se răsuci într-o parte, cu ochii pe portal. O pereche de amorezi se holbă o clipă la ei, apoi trecu mai departe. Valuri de aer cald, parfumat, îi învăluiau, semn că banchetul ajunsese la apogeu.

— Sunt fiii lui Odin cu femeile din Midgard. Îi trebuia o oaste, ca să cucerească pământul și să-l țină supus. Dar giganții nu au vrut să-l asculte. Dragostea de mamă a fost mai puternică decât teama de tată.

Tlá se trase un pas înapoi. Îi era frică și îi era frig. Dar, mai presus de toate, își dorea să doarmă și să uite această istorie încâlcită și înspăimântătoare. Își dorea să fie lângă Rodope, să o mângâie pe părul ei de aur și să o acopere de sărutări. Dar nu știa de unde să o ia, iar zeii nu îi promiseseră nimic în privința asta.

— Și ce dorește Jormungand de la mine?

— Să-l convingi pe Ra ca, în loc să zidească punteacurcubeu, să-și trimită razele asupra Walhallei și să o topească atunci când ei vor fi prinși în bătălie, în jurul Mid-

gardului. Dacă nu vor mai avea o casă unde să se retragă, ori de câte ori obosesc, vor fi nevoiți să lupte până la capăt. Marea bătălie a lumilor.

— Ragnarok, dădu Tlá din cap. Ultima bătălie. Și dacă o să-l ajut în această încleștare, care o să fie răsplata mea?

— Dacă vom învinge, dădu satirul din cap, totul va rămâne așa cum a fost. Așa cum știi deja trecutul pe care îl povestește, oricând și oricui, norna Urd. Nu se va schimba nimic.

— Eu îmi doream să găsesc o fecioară, pe jumătate androgin, Rodope, spuse dezamăgit Tlá.

— Dacă în trecutul din care ai plecat ai găsit-o deja, atunci o vei găsi din nou. Tot ce s-a întâmplat deja, se va întâmpla din nou.

— Trecutul care devine viitor. Șarpele care-și înghite coada.

— Nimeni nu poate schimba nimic din destinul ce ne-a fost dat.

— Să înțeleg că deja v-am ajutat.

Tlá se uită către locul unde, cu numai o clipă înainte, stătuse satirul, dar acolo nu mai era nimeni. Un stol de porumbei negri zbură din sală către cerurile înghețate, într-o învolburare de aripi și de fulgi. Tlá se răsuci și se prinse cu mâinile de balustrada înveșmântată în gheață. Undeva, departe, spre răsărit, zorii prindeau să coloreze în purpuriu orizontul sclipitor. Cine va fi fost satirul care îl căutase, urmând porunca lui Odin, dar îi propunea o altă alianță, ascultându-l pe Jormungand? Până unde va fi trebuind să o caute pe Rodope? Și cât timp va mai trebui să se confrunte cu Cesara?

Într-un fel, ar fi dorit să poată muri chiar atunci. Chinurile prin care trecuse s-ar fi încheiat, iar lumea poate că ar fi fost mai bună fără el. Dar știa că își dorea imposibilul. Pentru că viitorul nu avea să fie niciodată separat de trecut. Doar ar fi trecut dintr-o formă în alta, așa cum apa se transforma în gheață, pentru a redeveni iar apă, mângâiată de razele soarelui.

— Amon Ra, își începu el incantația, ascultă-l pe preasupusul și umilul tău fiu, uitat în acest colț de univers...

Iar când soarele uriaș și roșu se arătă dincolo de marginile lumii, încălecă peste balustradă și păși pe norii albi și pufoși care înconjurau Walhalla din toate părțile.

6

În lumina de var a lunii, piramida părea la fel de nouă ca atunci când constructorii își dărâmaseră schelele și făcuseră din mulțimea fără număr a trunchiurilor un rug imens. Vârful și baza erau placate în foiță de aur, iar pereții ei înclinați îmbrăcați cu plăci de calcar șlefuit.

Tlá stătea pe aleea mărginită de coloane înalte de bazalt, având fiecare în partea de sus câte o himeră. Se uita către Nilul ce curgea leneș, la nici trei sute de picioare distanță, și se gândea că Serphentisys, unchiul său, cel care pusese să fie ridicată piramida, nu se gândise niciodată că, ascunse pe firul văii ce se strecura printre munții tociți, alte câteva zeci de construcții asemănătoare vor fi ridicate, odată cu trecerea timpului, dar niciuna atât de frumoasă și de impunătoare ca aceea din spatele său.

Piramidele vor domina lumea cu vârfurile lor înalte, amintindu-le oamenilor că zeii nu pleacă niciodată cu adevărat din locurile unde le-au înălțat, scria pe un sigiliu din piatră de lângă intrare.

Era adevărat, își spuse Tlá, ascultând numai cu o ureche scheunatul îndepărtat al unor coioți. Peste care se suprapunea, încă și mai îndepărtat, răgetul stins al unui... jaguar?

— Luminăția Ta...

Marele preot stătea prosternat în genunchi, cu fruntea îndreptată spre dalele reci ale aleii.

— Ce poți să-mi spui despre Tăietorul-de-valuri?

Preotul bătu o mătanie și creștetul lui ras luci stins în văpaia lunii.

— A fost scos din bazin, după cum ai poruncit, desfăcut bucată cu bucată, cărat până la șantierul de pe malul Nilului și reconstruit exact cum a fost. Acum plutește în apa docurilor și te așteaptă să urci la bord.

— Atunci, ridică-te și vino după mine.

Se răsuci pe călcâiele sandalelor, ale căror fâșii de piele se împleteau până sub genunchi, și porni, cu pași măsurați, către capătul îndepărtat al aleii. În urma sa, umbra se întindea pe dalele nefinisate, ferită cu grijă de preot. Aleea coti pe sub coroanele apropiate ale unor palmieri și apele fluviului luciră în depărtare. Corabia părea uriașă, chiar și de la acea distanță.

Va să zică, asta-i viața mea viitoare, își spuse el și o tristețe surdă îi învălui pieptul. Am transformat Tăietorul într-o corabie obișnuită și, de acum, nu valurile timpului,

ci pe acelea ale fluviului le va înfrunta, în briza înserărilor.

Se urcă pe vas, urmat la câțiva pași de preot. Soldații se grăbiră să îl dezlege de trunchiurile care îl țineau nemișcat. Puntea și chiar și scaunul rămăseseră exact cum și le amintea. Doar legăturile din piele dispăruseră. Scândurile fuseseră geluite din nou și date cu catran. Vela, desfăcută și legată de ghiu, troznea sec în briza puternică a nopții. Se așeză pe scaun și închise ochii. Oare visase totul sau trăise cu adevărat aventurile unor vieți care nu aveau să se mai repete niciodată?

Deschise ochii. Marele preot se găsea tot în genunchi, în fața sa, cu capul în jos. Corabia se mișca încet, scârțâind stins o litanie nesfârșită.

— După ce Tăietorul se îndepărtează de docuri, ai grijă ca soldații care au desfăcut și refăcut corabia să fie uciși, iar trupurile lor să fie arse în cuptoarele de jertfă. Nimeni nu trebuie să mai știe de faptul că vasul a părăsit vreodată incinta sacră a piramidei.

— Și tu, stăpâne?

— Eu... Tlá își permise să viseze o clipă. Eu voi rămâne în această picătură de chihlimbar a timpului. Voi străbate lumea în lung și-n lat în căutarea... Se opri o clipă, cugetând dacă preotul avea dreptul să știe ce anume voia el. Ei bine, în căutarea cuiva foarte drag. A unei ființe pe care am crezut-o pierdută pentru totdeauna, dar care s-ar putea să mă aștepte tocmai aici. Și acum, preotule, coboară și du-mi poruncile la îndeplinire. După ce docurile vor fi desfăcute și arse, vei închide și vei sigila piramida.

— Și eu, stăpâne?

Tlá tresări surprins. Un pescăruș nevăzut țipă la rasul apei și un pește enorm sări după el, plescăind asurzitor. Corabia se clătină și regele se văzu nevoit să-și încleștеze degetele de brațele scaunului. Își coborî privirile asupra lui.

Preotul stătea în picioare și își scotea cu încetineală gluga. O coamă de păr de aur i se risipea încet pe umeri, iar pe fruntea albă și înaltă strălucea o diademă ale cărei frunzulițe de argint țineau între ele un opal cât un ou de porumbel. Lumina lunii scoase din întuneric un chip de o frumusețe angelică, ai cărui ochi îl făcură să se înfioare de bucurie.

— Rodope! strigă el, acoperind zbuciumul vântului în sartruri. Rodope, ai reușit să te întorci! Asta însemnă că timpul... Asta înseamnă că Ragnarok...

Și nu mai putu continua, pentru că simțea că se înăbușea. Se ridică în picioare și se apropie de femeia care tocmai lăsa să cadă de pe umerii de zăpadă rasa preoțească. Rodope întinse brațele și el se pierdu într-o mie de săruturi nesfârșite. O strângea la piept și îi repeta la nesfârșit numele, ca pe o incantație magică.

Corabia se legăna și nici nu-și dădu seama când se desprinsese de țărm și ajunsese în mijlocul curentului. Tlá dansa cu ea, ridicând-o în aer, și credea că trăiește un nou vis, cel al fericirii nesfârșite, care nu le e dat muritorilor.

— Rodope! exclamă el înăbușit, mângâind-o pe părul blond. Rodope a mea! Cum ai reușit... vai, cuvintele nu pot să cuprindă niciodată adâncimea gândurilor. Abia

atunci ai știi cât de mult te-am căutat și am suferit după tine.

— Și Cesara? se alintă ea, răsuflând greu, dar continuând să rămână nemișcată în strânsoarea brațelor sale. Tot așa-i spunea-i și ei, când o sărutai?

Tlá se opri brusc, de parcă l-ar fi pălmuit cineva. Corabia înainta tot mai repede, sub răsuflarea caldă a vântului.

— De unde știi că am sărutat-o? întrebă el, abia ținându-se pe picioare.

— Pentru că eu sunt Cesara, nebunule! Demonul amorului, ai uitat?

— Ai milă de mine, se rugă el, clătinându-se. Ai chipul, trupul și mâinile lui Rodope.

— Pentru că sunt Rodope. Dar sunt și Cesara. Sunt androginul pe care trăznetul zeilor l-a rupt în carnea a două ființe și pe care, cumva, într-un mod pe care nu-l înțeleg, tu l-ai făcut să fie din nou o singură ființă.

Se întorsese în trecutul transformat permanent în viitor. Jormungand... își spuse. Șarpele care-și înghite coada. Reușise! Nu știa ce va trebui să plătească pentru asta și aproape că nu-l mai interesa. Tot ce voia era numai să se bucure de izbândă. De Rodope, ciudat întrețesută cu Cesara. De viața sa, care trebuia să-și găsească sfârșitul în această lume și în acest timp. De tot ceea ce presupunea a fi om. De iubire și de frica de moarte.

O luă de mână pe femeie și o trase până la parapetul navei. O făcu să se aplece peste bord și îi arătă stelele oglindite în apă.

— Cerul acela este cerul nostru, Rodope. Iar cel de deasupra este tot al nostru, Cesara. Când te vei plictisi de

mine și vei auzi răgetul jaguarului, nu vei avea de făcut decât un semn. Și vei fi liberă ca păsările cerului.

— Iar tu, iubitul meu? întrebă ea, cu ochii în lacrimi.

— Piramidele au fost construite pentru ca zeii să se poată întoarce oricând la ele, răspunse și o sărută pe buzele moi, în timp ce stelele cântau pe ambele ceruri imnul regăsirii lor.

Iar mâna lui dreaptă lăsă să-i scape în unde o inimă cizelată în opal, care se scufundă încet printre stelele din adâncuri.

Praf

de Florin Purluca

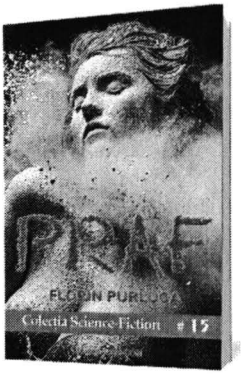

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *# 15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța

de Ovidiu Vitan

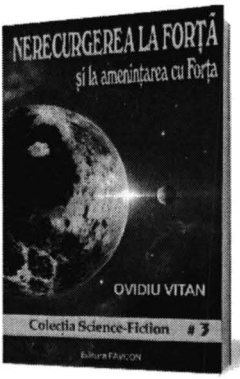

"Un volum care te ține cu sufletul la gură de la început și până la sfârșit!"

"Citești și aștepți să nu se mai termine; te îndrăgostești de personaje și le simți ca pe cei mai buni prieteni ai tăi."

Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța e o culegere de povestiri și nuvele science-fiction care te transpun, ca într-o teleportare lină, în universuri unde, invariabil, îți vei pune întrebări existențiale și vei porni, avid, să cauți printre rânduri răspunsuri la ele.

Plin de o vioiciune a scrisului rar întâlnită la autorii români, cu o tehnică a dialogului incredibil de savuroasă, Ovidiu Vitan face ca textele sale să creeze dependență, acel tip de dependență pozitivă, menită să aducă senzația de frumos și sublim a sufletului la nivelul maxim!

Titlu: *Nerecurgerea la Forță sau la amenințarea cu Forța*
Autor: *Ovidiu Vitan*
Nr. pag.: *160*
Colecția Science-Fiction: *# 3*
Comandați-o la: *www.selfcoach.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

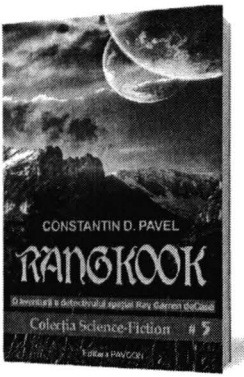

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *# 5*
Comandați-o la: *www.selfcoach.ro*

Deodată apăru Tlá... El zvârlise ușa mormântului după sine, între el și lume... fața sa mare și palidă, ochii lui adânci și scânteietori, mersul său mândru, talarul negru ce-i curgea în cute splendide de umeri în jos... astfel sta aspru zugrăvit în lumina cea roșie a făcliei. Ți-era frică să privești în fața lui... al acestui singur muritor în halele mari și deșerte a morții... Dar mai era el viu...? Puțin era și avea să-și rezime capul, greu de cugetările unui imperiu, pe perina păcii eterne... Eterne? Ah, nu cuteza s-o spere.

ISBN 978-606-9057-33-9

9 786069 057339

www.colectiasf.ro